

Cammenii TARI

CARE AU INTÂLNIT PE ALȚII MAI TARI DECÂT EI

James White, zidar în tinerețe, a dominat o vreme piața construcțiilor la Londra. Era gata să cumpere tot terenul pe care s'a construit expoziția de la Wembley când îi veni gustul să domine și campaniile petrolifere. Deterding (în stânga) l'a învins. James White și-a luat viața. Avea 49 de ani.

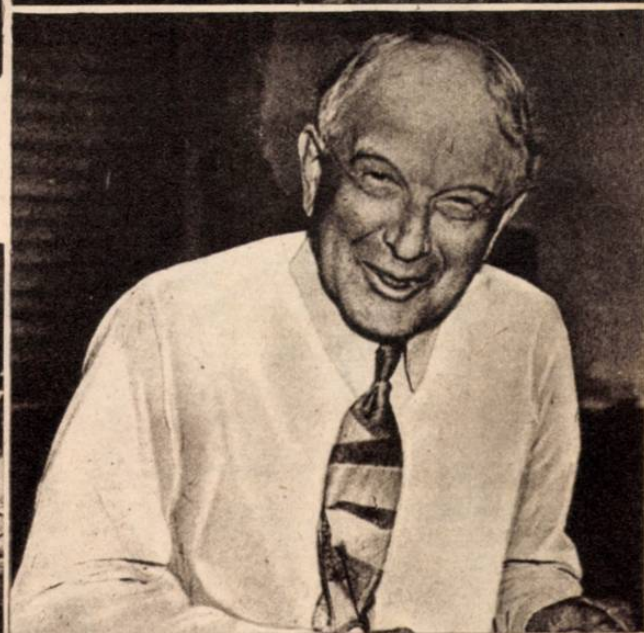
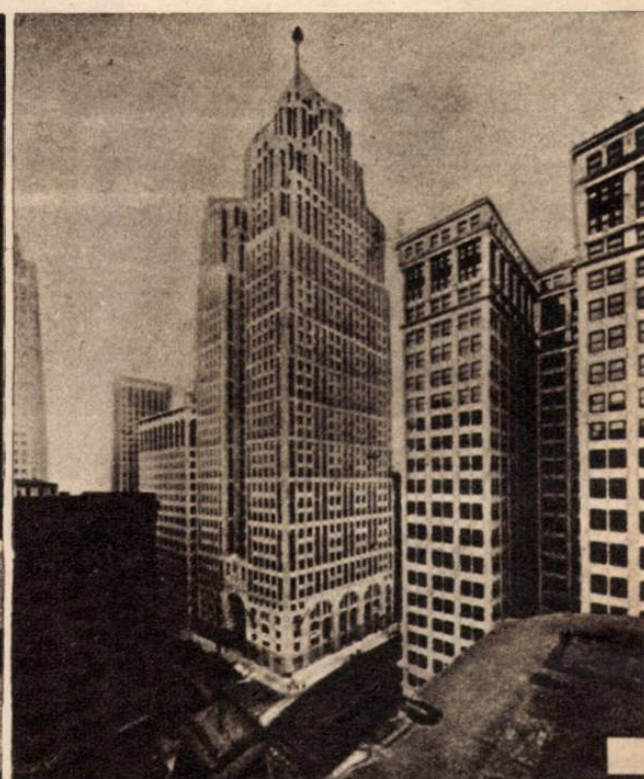
Ivar Kreuger a debutat fără succes ca inginer. În 1917 înființează trustul suedez al chibriturilor. După războiu a pus mâna pe patru cincimi ale industriei de chibrituri din lume. În 1932, J. P. Morgan (în dreapta) refuză să-i acorde credite noi, Kreuger se sinucide cu un glonte de revolver. Avea 52 de ani.

Rus de origină, Jules Barmat vindea cepe de flori la Rotterdam. În 1914 se lansează în comerțul de alimente și odată armistițiul venit fondează în Germania un mare trust industrial. Hugenberg (în stânga) face să fie expulzat. Emigrează în Belgia unde e condamnat pentru excrocherie. Moare în închisoare la 52 de ani.

Născut la Trieste Camillo Contiglion face avere ca furnizor al armatei austriece. În scurt timp devenise unul din magnații Vienei. După stabilizare trustul său se desface. Von Stauss (dreapta) care conducea Deutsche Bank îl obligă să lichideze tot. La vârsta de 50 de ani a dispărut din viața publică.

General Motors Corporation, cea mai mare societate de automobile din lume posedă un imens building la Detroit. E opera lui William Durant care a fost timp de un sfert de secol cea mai marcantă personalitate din Wallstreet. Foarte bogat încă în 1905 a sărăcit în 1910 și era

acoperit de datorii în 1920. Avere de 20 milioane de dolari a lui William Durant s'a topit în crachul bursier din 1930. De atunci a putut fi întâlnit la New-York ca negustor ambulant. Iată-l aici în vârstă de 70 de ani spălând vasele în restaurantul pe care l'a deschis de curând.

Opera din Chicago este azi părăsită. Samuel Insull devenit regele electricității a construit - o pentru a o oferi nevesti-si care e cântăreață. Insull a avut norocul să-i fi slujit de secretar marelui inventator Edison. Depăr-tându-se de maestrul său Insull a electrificat toată regiunea Chicago. Ruinat e arestat în Grecia. Atacat de Roosevelt, trustul său s'a topit antre-nând o pierdere de două milioane de dolari. Insull a fost achitat. A murit apoi subit în metro la Paris. Avea 79 de ani. În buzunarele sale au fost găsiți șapte franci.

Herbert Marshall nu va mai putea fi activ într'un eventual războiu, deoarece are un picior de lemn.

Charles Laughton în filmul unde a purtat uniforma pe care abia așteaptă s'o îmbrace din nou...

Allan Jones este un călăreț emerit. Deci, un soldat promițător...

Dacă Statele-Unite ar intra în războiu...

Wallace Beery, într'unul din numeroasele sale avioane, pregătindu-se pentru o cursă.

ic March în scenă din filmul "Șul de noapte" a îmbrăcat, mulți ani, rma. Va trebui s'o poarte și lo de ecran?

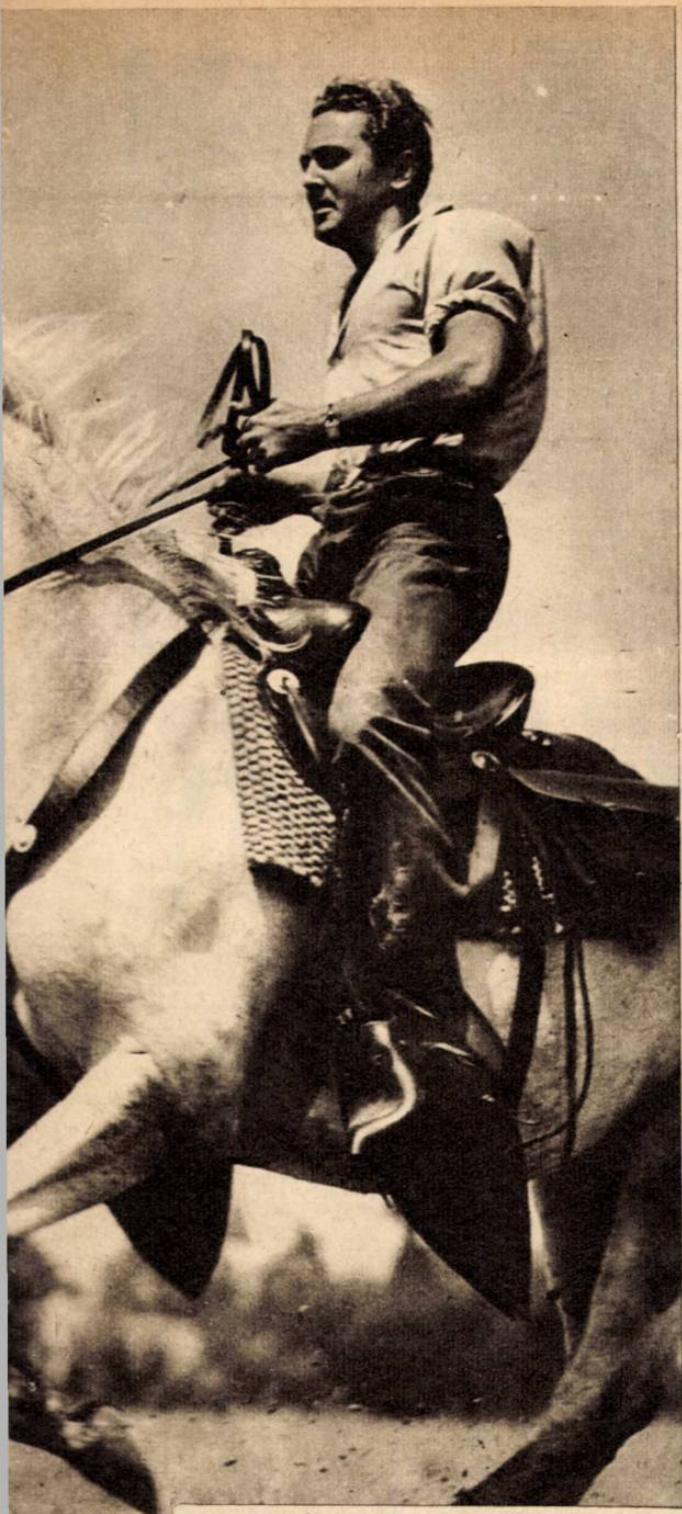

Preston Foster bun m...

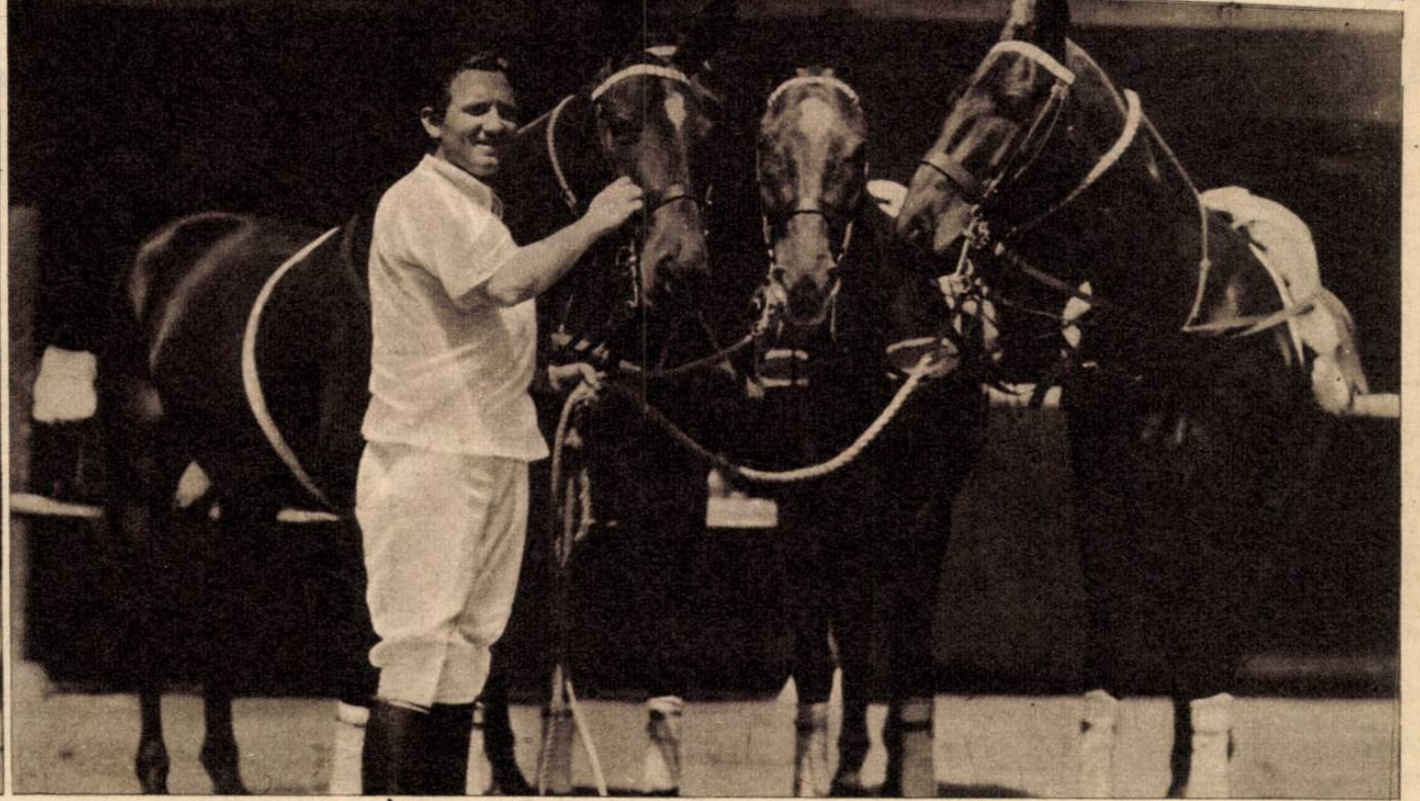
Zăngănitul înspăimântător al armelor, se face din nou auzit, după douăzeci de ani de tăcere, pe bătrânul continent... Și de data aceasta, cataclismul pare sortit să ia proporții impresionante. Lumea încă ocolită de primejdie, veghia cu încordare, cu nervii biciuiți. Incendiul a izbucnit în câteva părți din Europa. Dar cine știe dacă va putea fi localizat, dacă nu va târî în haosul lui și alte state. Și astfel ne apropiem de tema noastră a cărei factură este departe de a avea un aer grav: actorii din Hollywood față de eventualitatea intrării în războiu a Statelor-Unite.

În rândurile de mai jos publicăm amănunte asupra căilor pe care le vor alege, în eventualitatea unui conflict, câteva din marile staruri ale cetății filmului. Dacă dăm întâietate lui *Herbert Marshall*, sobrul actor de dramă, ale cărui personaje sunt atât de prețuite de publicul nostru, n'o facem în semn de omagiu pentru talentul său, ci pentru eroismul lui din timpul marelui războiu. *Herbert Marshall* este un dușman neclintit al războiului. În timpul măcelului care a sguđuit lumea din temelii în 1914 și în anii următori, *Herbert* a luptat pe frontul francez la Billancourt, lăsând pe

câmpul de bătae un picior. Desch paranteză, pentru a arăta că acesta pentru care *Herby* umblă atât de Deși va fi împiedicat să slujească cauză a păcii, va lua parte, fie sedentarilor. *Charles Laughton* este de origine dar fiindcă majoritatea filmelor sale nate la Hollywood, îl vom număra ptele cetății filmului american. Într'un recent, marele star, care este ofițer, a anunțat că abia așteaptă să îmbrace dacă până la apariția acestor rânduri vedere origina lui n'a și îmbrăcat-o... *Wallace Beery* este unul din cei nateci aviatori din Hollywood. Hangul lângă Beverly Hills adăpostește vrecate. Deci pe lângă aportul moralului lent, *Beery* va aduce servicii mater eventuale războiu. *Fredric March*, este ofițer de inf. apărut o singură dată pe ecran cu (Continuare în pag

Clark, după un antrenament, s-a făcut în preajma studiourilor. Măine, poate, vom auzi de „asul aviatic Gable”...

↑ Spencer Tracy, pe care fotografia noastră îl înfățișează cu câțiva dintre faimoșii săi cai de curse, are pasiunea Marinei.

Victor Mac Laglen alături de Cary Grant într-o scenă din „Gunga Din”. Mac Laglen e cel mai militaros bărbat din Hollywood.

AM FĂCUT RĂZBOIUL CU LOCOTENENTUL DALADIER

Acela care i-a fost ordonanță actualului președinte al consiliului, povestește câteva amintiri.

LOCOTENENTUL Daladier nu era un om prea plăcut, în fiecare zi, cu toate acestea simplitatea sa încânta pe camarazii săi din regiment, superiori, egali și inferiori. În mica odăiță, unde locuia, în piața Sfintei Cruci, nu se găsea decât strictul necesar. Un mic pat de campanie, un scaun, o masă de lucru plină de hârtii și cărți deschise și un lavoar, unde Mainville, povestitorul acestor întâmplări îi vărsa apă rece, ca să se spele, dintr'o cană uriașă. Locotenentul Daladier nu voia apă caldă, nici chiar pentru a se bărbieri, iar pensula sa nu părea să fie prea moale la pipăit.

CUM AM FOST CĂSĂTORIT DE LOCOTENENTUL DALADIER

— Când ne aflam în repauz — povestește Mainville — trebuia să am grijă de lămpă d-lui Locotenent. Căutasem o bună spălătoare și în cele din urmă, am găsit o ființă simpatică, îndemânată și mai ales nu prea scumpă. Spăla rufe, le repara și ajunsesă să fie spălătoreasa întregului regiment, ba chiar și a generalului nostru. Locotenentului Daladier, mă vedea plecând și venind adesea în tovărășia acestei fete. Într-o zi ne-a fotografiat și apoi ne-a spus:

— *Ei copiii mei, când vă căsătoriți?*

Ne-am făcut roșii ca focul și în clipa când era să-i dăm un răspuns, un obuz explodă nu departe de noi, dărâmand o casă și alungându-ne la zece metri depărtare. Logodnica mea fu rănită iar noi am rămas fără locuință.

Populația civilă trebui să fie din nou evacuată, iar biata mea logodnică, singură pe lume, nu știa

ce să facă. Am trimis-o să locuiască la părinții mei, la Toulouse. Dar locotenentul meu nu se lăsa cu una, cu două, când avea o idee. Mă chemă într-o zi și-mi spuse:

— *Ce se aude cu cununia ta?*

Am părăsit poziția reglementară și i-am arătat cu un gest, cerul. — *Nu poate continua astfel* — mi-a spus locotenentul

Daladier — *trebuie să te însori.*

Intervenii imediat să mi se dea un concediu și în aceeași seară am plecat la Toulouse, unde a avut loc căsătoria.

LA VÉRDUN

Războiul a continuat. Între două atacuri, Daladier își încăleca calul și pleca. Seara revenea la post, cu calul zdrobit de osteneală. Ofițerul se instala însă la masa de lucru, iar rapoartele lui se țineau lanț. Electricitatea nu exista. Mainville îi pregătea lumânări, căci Daladier citia până 'n zorii zilei. De îndată ce sosia un convoi de răniți sau combatanți, el îi întreba, le dădea curaj și speranțe. — Într'adevăr — spune Mainville — lăsând la o parte chestiunea disciplinei, la care ținea

1. Daladier în mijlocul ziariștilor.

2. Primirea lui Daladier la Tunis.

3. Daladier în uniformă militară.

4. Daladier părăsind Palatul Elysée.

foarte mult, se purta cu noi ca un adevărat camarad. La masă, locotenentul mânca puțin, asculta mult și nu râdea mai de loc. Dacă mi se întâmpla să mă ating de un lucru oarecare de pe biroul său deslănțuiam o furtună care nu se calma decât în tranșee, unde ne împăcam.

Pentru Mainville, războiul are o poveste foarte simplă. O poveste în câteva cuvinte, pomenind de Mont Cassel, Verdun, Somme, atacurile cu gaze, infernul și acea cruce de război pe care locotenentul de război a cerut-o și a obținut-o pentru el.

„DU-TE DE RECONSTRUEȘTE, ÎN NORD”

La sfârșitul războiului ne aflam la Isle Adam. Daladier îi spuse lui Mainville:

— Tu ești mozaicar. E o meserie frumoasă. Vei fi demobilizat. Du-te în Nord și ajută la reconstrucția orașelor. E de altfel, locul de baștină al soției tale. Ești legat de amintiri. Reîntoarce-te la Arras și când îți vei fi făcut o casă, voi veni să te vizitez. Casa mea este acum gata. E mare și luminoasă. A fost construită de un mic mozaicar, fiu de mozaicar, dela temelie până la acoperiș. Micul meseriaș a fost soldat vreme de mai bine

Președintele Daladier, împreună cu d. Halifax, părăsesc Downing Street.

de șapte ani. A economisit ban cu ban, dar acum, când revine seara acasă, e așteptat de soția sa, cei doi fii și o fiică. Mainville și-a uitat osteneala. Se așează în fața căminului și privind fotografiile președintelui de consiliu, surâde.

MOBILIZAT IN SEPTEMBRIE

Nimic nu-l miră din cele ce află despre locotenentul său, pe care ar dori să-l revadă. De partea sa, președintele Daladier, făcând o inspecție la Arras, l-a întrebat pe primar:

— N'ați putea să-mi spuneți, unde-o pot vedea pe fosta mea ordonanță, anume Mainville, originar din Toulouse?

Deși a avut toată bunăvoința, griile țării l-au făcut să nu-și poată aduce la îndeplinire dorința. Președintele și fosta sa ordonanță n-au putut fi în legătură, decât într-un mod foarte ciudat. În cursul lunii Septembrie a anului trecut, Mainville a primit ordin de mobilizare. Acela care a făcut campania 1914-1918, a fost afectat de data aceasta apărării contra avioanelor, și fără să clipească din ochi, s'a prezentat la post.

Dacă Statele Unite ar intra în războiu...

(Urmare din pagina 11-a)

în filmul „Marșul de noapte”, unde a furnizat o creație remarcabilă. Fredric March are experiența frontului. Patria lui va avea poate, un erou în plus, dacă...

Allan Jones, actorul cu frumoase însușiri vocale din „Tarentella”, e un călăreț emerit și proprietarul câtorva admirabili cai pur sânge. Armata terestră a Statelor-Unite poate fi, deci, senină...

Clark Gable își va sluji țara cu mult elan. Aviația este, după vânătoare, a doua mare pasiune a lui. Dealtminteri din această „pricină” studiourile au vrut de multe ori să stipuleze în contractele răsfățatului Clark că, în timpul turnării n'are voie să facă exhibiții aviatice ce i-ar primejdi viața... Dar Clark n'a iscat niciodată un asemenea angajament...

În viața lui Spencer Tracy, găsim un episod foarte interesant. La vârsta de 16 ani, se afla la Milwaukee, orașul său natal, împreună cu părinții și urma cursurilor unui liceu, când se anunță intrarea Americii în războiu. Străzile orașului erau pline de trupe, pe toate ulițele fâlfâiau stinderdele iar la biroul de recrutare a voluntarilor, lumea dădea năvală. Spencer, care tocmai venea de la școală, când se desfășurau aceste manifestații, lăsa ghiozdanul cu cărți sub o scară și se duse să se înroleze în marină. El minți că are 20 de ani, dar cineva de la biroul recrutării care-l cunoștea, îi dete pe față înșelăciunea. Foarte trist, se întoarse acasă, spunând c'a fost la un prieten. După o zi sau două, se duse din nou și se folosi de acelaș truc. Fu acceptat înșfârșit și trimis pe un vas-școală. Spre amărăciunea lui Spencer, n'avu parte să contribuie activ la războiu.

Victor Mac Laglen este, fără îndoială, cel mai milităros bărbat din Hollywood. Fostul sergent nu acceptă nici un rol care nu-i dă prilej să îmbrace o uniformă militară. Dacă veți depăna în minte toate filmele sale nu veți găsi niciunul în care să fi apărut civil.

Errol Flynn va ataca inamicul din văzduh. Încă înainte de a fi actor, a avut pasiune pentru aviație. Un reporter cancanier american vorbind despre filmul lui Flynn „Pentru Patrie”, în care joacă rolul unui aviator, a spus, printre altele: Flynn asta este îndrăgostit atât de nebunește de aviație, încât sunt sigur c'ar fi jucat și fără onorariu filmul.

Robert Montgomery, va fi desigur marinar, căci înainte de a ajunge actor a cutreerat mări și țări pe un vas petrolifer. O îndeletnicire cam dură, pentru veselul și elegantul don-juan Montgomery.

Și acum să punem capăt acestor rânduri cu nădejdea că conflictul nu va atrage și Statele-Unite căci — să fim sinceri — îi preferăm pe actori așa cum sunt acum...

D. M.

Sufeream de cumplite dureri de stomac...

și acum mă simt complet sănătos, după întrebuintarea a două flacoane Gastro D. Deși numai iau de trei luni nici un fel de medicament, pot spune că mă simt grație Gastro D-ului definitiv restabilit, pot mânca orice, ba îmi permit din când în când și o picătură de vin, și mă gândesc la durerile mele din trecut

ca la un vis urât. Vă sunt din tot sufletul recunoscător pentru admirabilul medicament. Ing. Pfannhauser, București str. Logofătul Iordan Nr. 7. Cereți Gastro D la drogherii și farmacii, sau prin mandat postal de lei 135 de la farmacia „Thois” din București, cal. Victoriei 124. Este recomandat și de medici.

LA DURERI

DE CAP, NEURALGII, GRIPĂ, RHEUMATISM

INTREBUINȚAȚI NUMAI

ANTINEURALGIC DR NANU MUSCEL

în cutii originale, conținând 2 buline și numai cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI București, Calea Rahovei 265

Ași, ai aviației de azi și de ieri

(Urmare din pag. 8-a)

a două păsări de pradă ce se învârtesc în jocul dragostei, — dar aici, sus, e un joc cu moartea. Acel ce-l are primul pe adversar în spate, e pierdut. Fiindcă acel ce zboară singur poate să tragă cu mitraliera lui numai înainte, înapoi este fără apărare.

Uneori trecem atât de aproape unul de altul că pot recunoaște figura palidă și îngustă de sub casca de piele. Pe fuselaj, între aripi, zăresc scris cu litere negre un cuvânt. A cincea oară, când trece, fulgerător, pe lângă mine așa de aproape că adierea vântului elicei sale mă scutură încolo și înapoi, pot recunoaște „Vieux” stă scris acolo... vieux — bătrânul. E semnul lui Guynemer!

Da, pe frontul ăsta, numai unul singur de dincolo zboară în felul acesta: Guynemer, care a doborât treizeci de avioane germane, Guynemer care se avântă totdeauna singur, ca păsările de pradă cele mai primejdioase, care apare de sus, din soare și se prăvălește vertiginos asupra adversarului, trage și dispare! Îmi dau seama că urmează o luptă pe viață și pe moarte. Fac o jumătate de looping pentru ca, de sus, să pot pica asupra lui. El a prins imediat mișcarea și se pregătește și el pentru un looping. Încerc un viraj la verticală, Guynemer mă urmează. Odată ieșit din viraj, pentru câteva secunde, era gata să mă prindă. Gloanțele de oțel izbesc aripa dreaptă, ricoșează, cu răsunet clar, de diagonale!

Încerc și eu ce pot: viraje strânse, verticale, alunecări pe aripă. Dar, cu iuțeala fulgerului surprinde mișcările mele și reacționează la fiecare din ele. Treptat, treptat, îmi dau seama că îmi este superior. Nu numai avionul e mai bun, dar și omul care șade acolo știe mai mult ca mine. Continui totuși lupta. Din nou un viraj. La un moment dat alunecă în vizorul meu. Apăs trăgaciul manșei, mitraliera face... Pană de alimentare! Cu mâna stângă continui să strâng manșa, cu dreapta încerc să desanrez mitraliera. Degeaba! Pana stăruie! O clipă mă gândesc să cobor în picaj la verticală. Dar ar fi exclus cu un astfel de adversar, el îmi va cădea imediat în ceafă și mă va ciurui de gloanțe. Continuăm virajele unul în jurul celuilalt. Un sbor minunat dacă miza n'ar fi atât de mare! Până acum n'am întâlnit încă un adversar cu o tactică atât de iscusită. Câteva secunde uit cu totul că cel pe care îl am în fața mea este Guynemer. Am impresia că fac exerciții cu un camarad mai vrăstnic, pe aerodromul nostru. Dar asta nu durează decât câteva clipe. Opt minute facem viraje, unul în jurul celuilalt, sunt cele mai lungi opt minute din viața mea!

Acum trece șuerând pe spate, chiar deasupra mea. O clipă dau drumul manșei și bat cu amândoi pumnii în mitralieră. Un mijloc primitiv însă care ajută și el, uneori.

Guynemer a observat, de sus, mișcarea mea și acum știe ce se întâmplă cu mine. El știe că sunt o pradă fără apărare în mâinile lui.

Se apropie din nou, aproape pe spate, foarte aproape de mine. Și iată ceea ce se întâmplă: El întinde mâna și îmi face un semn, un semn foarte ușor și apoi coboară în picaj la verticală, către Vest, în direcția frontului său.

Sbor spre casă. Mă simt buimăcit.

* * *

Unii din ofițerii din escadrila lui Udet au afirmat, la întoarcerea sa acasă, că Guynemer a avut el însuși o pană de alimentare. Alții au fost de părere că asul francez s'a temut că din disperare, aviatorul german va intra cu avionul în el. Camarad loial însă, Udet afirmă că nu crede nici pe unii nici pe alții. El este convins că, și în vremea noastră, a mai rămas, vie, o fărâma din eroismul cavaleresc de odinioară și își încheie capitolul acesta dramatic cu aceste cuvinte: „...de-aceea depun această coroană târzie pe mormântul necunoscut al lui Guynemer”.

CAMIL BALTAZAR

EXPOZITIA PICTORULUI

PAPAZOGLU

În sala din str. Brezoianu 23, pictorul Ion Papazoglu a deschis o expoziție de lucrări în care predomină

Colț de pădure.

Țăran din Bicazul ardelenesc.

peisajele. Peisajele d-lui Papazoglu sunt bine puse în tablouri și au perspectivă adâncă, iar tipurile sunt compuse cu îngrijire și simț și bine colorate.

Chirurgie estetică

Independența operativă a ridurilor
a nasului
urechilor
feței
gâtului
și pieptului

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

PROFESORĂ DE PIAN

D-na DUȘI W. GERENDAI

diplomată în străinătate.
a începe la 15. Sept. cursurile
pentru începători și avansați.
Informații între 5—6 p. m.

strada Vasile Lascăr 26. V

Dr. MIGDAL

BOLI DE PĂR

Tratament contra căderii părului.
Distrugerea definitivă a părului
de prisos prin electrocoagulare

Consult. 9—10 5—7

Bul. Elisabeta No. 3. Etaj I. Tel. 3.28.35

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP

distrugă definitiv și fără cicatrice
D-na Dr. M. RABINOVICI
Specializată la Paris, boli de piele
COSMETICA
Îngrijirea tenului

Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8—12 și 3—7.

În numărul viitor al revistei noastre vom începe publicarea unei senzaționale nulele motscroisiste și enigmistice

MISTERELE UNEI NOPTI

Cetitorii acestei nulele vor participa la o serie de premii, oferite de redacția revistei noastre. Urmăriți, deci, începând cu numărul viitor, nulela

MISTERELE UNEI NOPTI

CITIȚI REVISTA

CINEMA

ARTIȘTII TEATRULUI NAȚIONAL LA POSTUL CENTRAL DE POMPIERI

Dr. Camil Petrescu, directorul Teatrului Național.

Dacă pentru multe categorii sociale, toamna înseamnă un început, cu atât mai vădit pentru artiștii teatrelor, care-și leagă atâtea nădejdi de acest anotimp, în care încep pregătirile stagiunii...

Dar oricât ar fi teatrul o „lume aparte”, vremurile nu pot lăsa nepăsători pe actori, căror ar fi absurd să li se ceară să se dede cu totul unui text șecspirean, ignorând „situația de pe cele două fronturi”.

Și astfel, printre replici, se șoptesc și mici știri din teatrul — unde iluzia n'are ce căuta — al războiului.

APĂRAREA ANTIGAZ

Actorii sunt însă și cetățeni respectuoși față de legile Țării și — în această calitate — au răspuns printre primii, îndemnul pentru urmarea celor 24 de ore de instrucție antigaz.

Întâia lecție a fost în dimineața zilei de 11 Septembrie, în curtea Postului Central de Pompieri. Încă dela ora opt dimineața — cum se spune în limbaj reportericesc — grupuri de actori și actrițe se îndreptau spre cazarma din spatele Ministerului Comunicațiilor. Respectuoasă, șantinelă cu chivără dela intrare a cazărmei, îndruma, zâmbitoare, pe cei cari întrebau încotro s'o apuce. „Camaradul” cu brâu lat și cu toporul „în bandolieră”, își dădea seama cu cine are de aface. Căci, se știe doar, pompierul este la teatru un element de seamă, ba exagerez foarte puțin spunând că el, care asistă nu numai la reprezentații, dar și la repetiții, este un om de teatru.

Căci doar pompierul se ține scări de Soare Z. Soare implorându-l să asvârle țigara în timpul când conduc repetițiile din sală, pompierul așteaptă în culise cu o găleată cu apă, pe actorul

N. Bălățeanu

Elvira Godeanu

IMPRESII DELA UN CURS „ANTIGAZ”.

cărui rolul îi cere să fumeze în scenă, pompierul, înfârșit, după terminarea reprezentației Teatrului Național, își face „turul”, scuturând toate draperiile, nu cumva fantezia unui fumător grăbit să fi aruncat un muc în faldurile unei draperii. Și apoi câți flăcăi cu chivără nu iubesc în tăcere pe atâtea vedete care habar n'au de această dragoste atât de curată!

CE INSEAMNĂ UN CURS „ANTIGAZ”

Așezați în bănci, desigur luate din „sala de mese”, slujitorii Thaliei române, așteptau începerea cursului. Căci acestea sunt vremurile: în loc ca actorii să pregătească ficțiunea între pereții de carton, sunt aduși pentru a fi învățați — ei, maeștri ai măștii — cum să se mascheze fără ajutorul grimoanelor și a „masenkit-ului”.

Acuma, e lucru știut că fiecare lucru, fie el cât de serios, are ceva comic în el. De pildă unii, ca d. N. Bălățeanu, au venit cu masca înfășurată în jurnal, ținând-o ca pe un borcan. Alții o țineau ca pe un sufertaș, unii pe umăr, ca binoclul la curse. După sosirea d-lui Camil Petrescu, directorul Teatrului Național, un simpatic căpitan a ținut o conferință explicativă. Deși nu era debutant în materie, ofiterul s'a bălbăit puțin. Nici nu e de mirare. Răuvoitorii ar spune că s'a molipsit dela actori. Mai curând însă cred că emoția era de vină: simpaticul căpitan se adresa doar unor maeștri ai cuvântului!

După descrierea măștii s'a trecut la partea mai însemnată, la învățarea punerii ei. Amabilul căpitan a așezat masca d-lui Paul Gusty, a d-nei Marioara Voiculescu, a d-lui Gheorghe Popescu, a d-rei Elvira Godeanu și așa mai departe, astfel că la un moment dat curtea s'a umplut de mascați, încât nimeni nu se mai recunoștea. Cum își bate câteodată joc Dumnezeu de oameni!

S'a trecut apoi la partea a treia, adică la trecerea prin „camera gazată”. Aci e aci! Mulți s'au emoționat, crezând că va avea de înfruntat cine știe ce pericole. Și au început imberbele:

- Du-te tu!
- Ba du-te tu, să-mi spui cum este!
- Haide domnule, că n'o fi cine știe cel!
- Păi dacă e așa de ce nu intri?

Și după un alt control al măștii, făcut de același simpatic căpitan, artiștii, în mai multe serii, au intrat într'un fel de casă — căruță, din acelea întrebuintate de actorii de circ.

Căpitanul a intrat de asemenea, a închis ușa și a dat nu știu ce dispoziții. Momentul era solemn. Nu se auzea decât respirația grea a vreo treizeci de râuri, care par'că oficiau cine știe ce rit păgân. Aceasta a durat vreo cinci minute. Drept să spun că, în afara căldurii, n'am simțit nimic extraordinar. Ca și cu alte lucruri, care ți se par tare încurcate la început, îți dai seama că toată chestiunea aceasta cu masca antigaz e un lucru foarte simplu.

Totuși gurile rele spun că un actor însemnat a depus lungi și pline de speranțe rugăminți pe lângă soția sa: „Dragă intră fără mască, că nu se'ntâmplă nimic!” Stăruințele au fost însă în zadar. După o oră, actorii plini de curaj au părăsit cazarma purtând cochet, pe șoldul drept, așa cum scrie la carte, masca antigaz. Nu exagerez, spunând că unii erau chiar „chic”.

Gluma îți este însă întretăiată, la gândul că ceva mai departe, oamenii se omoară, când pe lumea aceasta e loc pentru toți.

IOAN MAȘSOFF

ȘI TOTUȘI

Și totuși, pentru că n'ai încotro, râzi de necaz, râzi, cum se spune albastru, uitând astfel, din când în când, că n'ai pricină să faci haz.

„Fericirea” aceasta a venit la începutul toamnei, desmițând astfel regulile tactice, care susțineau că războiul se începe primăvara.

**UN OM DE ENERGIE:
UN OM DE ACȚIUNE:
UN OM DE SUFLET:**

Generalul GABRIEL MARINESCU

Domnul ministru, general Gabriel Marinescu.

RÂNDURILE de mai jos sunt scrise mai de mult. Din diferite motive, însă, ele n'au văzut până azi lumina tiparului. Și dacă le publicăm astăzi, nu o facem pentru a elogia activitatea depusă fără șovăire, în toate domeniile de activitate, de d. general Gabriel Marinescu, noul ministru al ordinei publice, ci pentru a reînprospăta în memoria cititorilor noștri, prin puține cuvinte, destoinicia, energia și sufletul blând al dregătorului treburilor dinlăuntru.

Care nevoie n'a auzit de inima bună a prefectului Poliției Capitalei? Care sportiv n'a simțit caldă și părintească oblăduire a președintelui F. R. F. A.? Și care cetățean al țării n'a aflat de spiritul de perfectă legalitate, deplină urbanitate și — mai ales — caldă umanitate, care caracterizează pe domnul general Gabriel Marinescu?

Noțiunea cuvântului polițist, îți trezește — fără să vrei — imaginea unui om rece, calculat, lipsit de suflet, omul ce caută să te spioneze, să-ți pătrundă în cutele cele mai adânci ale sufletului, omul lipsit de orice sentiment de omenie sau de dragoste pentru aproapele său.

A trebuit să vie în fruntea Prefecturii Poliției Capitalei, dl. general Gabriel Marinescu, ca să schimbe această impresie. Actualul ministru al ordinei publice a dat pildă subalternilor săi, demonstrând că un adevărat polițist este din cap până'n picioare un om al datoriei, dublat însă de o caldă înțelegere față de suferința omenească și de o adevărată dragoste pentru aproapele său.

După ce ani de-a-rândul poliția noastră a fost hulită și discreditată, generalul Gabriel Marinescu a dăruit țării prima poliție civilizată, ridicând la culmi nebănuite, atât prestigiul instituției, cât și acel al slujbașului ei. Necruțător cu infractorii, actualul ministru al ordinei publice este în același timp un adevărat părinte al subalternilor săi și un binefăcător al tuturor năpăstuiților și nevoiașilor. Multe, foarte multe din operele de binefacere ale generalului Gabriel Marinescu sunt cunoscute de public. Dar și mai multe sunt cele necu-

noscute. Cu modestia care-l caracterizează, generalul Gabriel Marinescu a fost totdeauna prezent acolo unde trebuia uscată o lacrimă, alinată o suferință, împlinită o nevoie.

În viața publică, generalul Gabriel Marinescu s'a evidențiat prin calitățile sale de realizator. Pretutindeni pe unde a trecut actualul ministru al ordinei publice a rămas o perfectă rânduială, o ireproșabilă onestitate și o instituție înălțată din temelii, pentru folosul obștesc.

Nu vom trece în revistă toate realizările d-lui general Gabriel Marinescu; înșiruirea lor ar fi prea lungă și ar ocupa multe pagini. Vom pomeni doar de câteva din cele mai importante. În ordine cronologică, prima realizare importantă este palatul Corpului gardienilor publici, modern utilat, cu dormitoare, băi, săli de cursuri, de gimnastică, cantină și un mare spital, înzestrat cu cea mai modernă instalație de radiografie din țară. Spitalul

○ veche fotografie a actualului ministru Gabriel Marinescu.

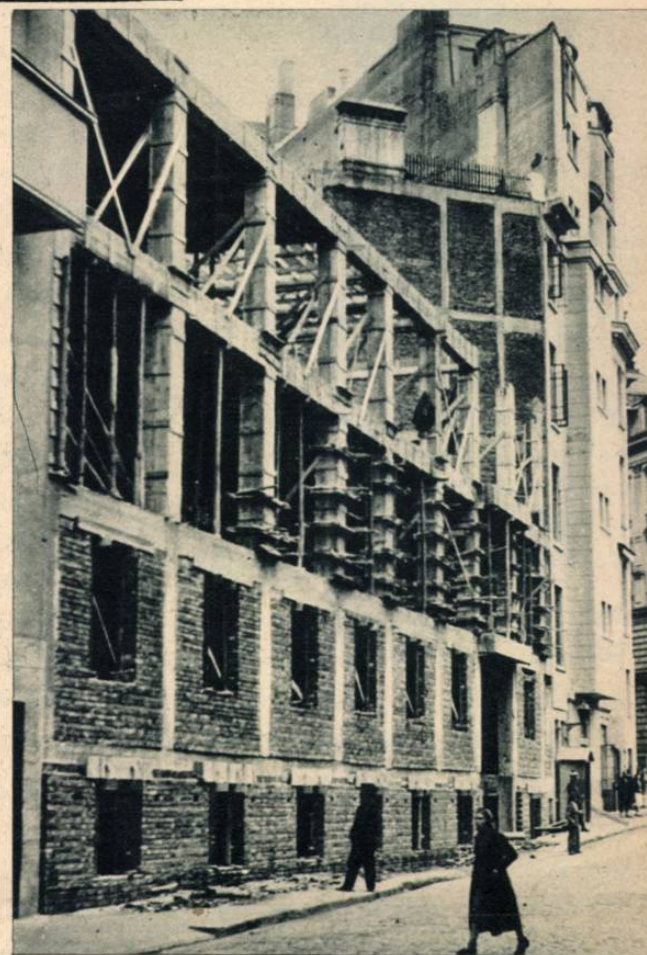
← Noul palat al Prefecturii Poliției.

acesta nu deservește numai pe gardienii și funcționarii polițienești, ci este deschis și particularilor funcționând și ca spital de urgență.

Palatul Prefecturii Poliției este o altă realizare monumentală ce se datorește exclusiv d-lui general Gabriel Marinescu. Dintr-o clădire mică, neîncăpătoare, ce nu satisfăcea nici pe departe nevoile unei instituțiuni atât de importante și atât de vaste, toate serviciile de poliție s'au mutat într'un palat ce-ar putea face cinste oricărei instituții similare. În grija-i permanentă pentru personalul polițienesc, actualul ministru al ordinei publice a înființat Societatea de ajutor și economie a funcționarilor din Prefectura Poliției, o instituție din cele mai utile. Ani de-a-rândul, s'a resimțit lipsa unei cazărmi pentru auxiliarii poliției — jandarmii pedestri. Astăzi, această lipsă este pe cale a fi împlinită. Alături de Palatul Prefecturii s'a ridicat clădirea monumentală a noiei cazărmi a jandarmilor pedestri.

În domeniul asistenței publice, d. general Gabriel Marinescu este inițiatorul și realizatorul aceluia cămin modern pentru studenți, ce și-a început activitatea chiar în localul Prefecturii, unde a adăpostit 350 studenți, pentru ca apoi să se mute într'un alt local, mai încăpător, unde-și găsesc adăpost, hrană și asistență medicală, peste 750 studenți nevoiași și merituoși.

În domeniul sportiv, generalul Gabriel Marinescu a introdus un suflu și o mentalitate nouă, cu adevărat sportivă. Lui i se datorește așezarea pe baze cu

Prefectura Poliției Capitalei, în construcție.

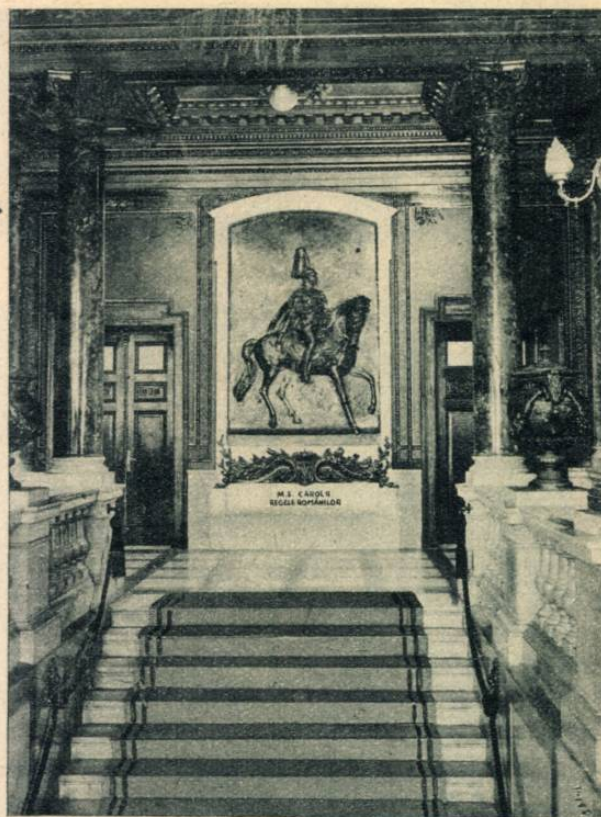

D-nul ministru, general Gabriel Marinescu, la botezul ultimului său fin.

Scara principală a Prefecturii.

generalul Gabriel Marinescu a transformat acest sat într-o comună model, aliniind șoselele, apoi pavând ulițele, trasând conducte de apă și construind rezervorul necesar; a împrejmuit apoi toate casele cu garduri de stejar, pe fundament de beton a construit o uzină electrică, o moară sistematică, o fabrică completă de prelucrarea lânii, un joagăr și o fabrică completă de tâmplărie și a construit celor nevoiași, o serie de case model.

Dar ce n'a făcut și unde n'a fost de față, cu sprijinul său, generalul Gabriel Marinescu? Vrednicia lui a fost răsplătită cu cele mai înalte ordine române și străine, iar faptele sale de ostaș, poartă încununarea ordinului Mihai Viteazul. Iată, în puține și palide cuvinte, portretul generalului Gabriel Marinescu, acela

Dl. general Gabriel Marinescu, împărțind ajutoare copiilor săraci.

totul noui a întregului sistem sportiv — spectator și jucător, și tot el este acela care a ajutat efectiv — moralicește și materialicește — întreaga viață sportivă a țării. Cei ce-l cunosc de aproape pe actualul ministru al Ordinei Publice, susțin că din 24 de ore muncește... 25. Totdeauna activ, vigilent și neobosit, el găsește totuși, cu toate multiplele și grelele îndatoriri ce apasă pe umerii săi, timpul necesar și pentru o operă umanitară și pentru sport.

Dl. ministru Gabriel Marinescu, prietenul și sprijinitorul sportului românesc, dă prima lovitură la deschiderea unui match de rugby.

Explicația secretului acestei firi pline de calitate, ce știe să îmbine armonios, datorită de înalt dregător cu sensibilitatea caracteristică a românului trebuie căutată în trecutul actualului ministru al Ordinei Publice. Aceste calități ce se găsesc întrunite atât de rar la un singur om, le-a moștenit de la mama sa, și i le-a dezvoltat venerabilul dascăl, din comuna Tigveni, învățătorul Marin Marinescu, tatăl său.

Om al datoriei, al dragostei de țară și de aproapele său, dascălul din Tigveni a știut să însușească aceleași sentimente celor trei fii ai săi, din cari doi sunt azi miniștri, iar al treilea un brav ostaș. În amintirea veneratului institutor și îndrumător ce a fost tatăl său, d. general Gabriel Marinescu și-a asumat sarcina înzestrării și transformării satului său natal Tigveni-Argeș. În scurt timp,

Cabinetul domnului Prefect al Poliției Capitalei.

Culoarul celulelor din Prefectura Poliției Capitalei.

Vechea clădire a Prefecturii Capitalei.

durat în semn de recunoștință pentru tot ce a făcut și ce va mai face — monument trainic și durabil, în sufletele lor recunoscătoare.

B.

REALITATEA FEMEII

PENTRU SPORT

Haina de tweed cu desen, va fi pusă alături de un pantalon uni. Pullover de lână uni. Cravata de fular sau lână trebuie să aibă o culoare veselă. Ciorapi de lână sau bumbac. Pantofi cu talpă de crepe. Cordon de piele de porc.

SFATURI PENTRU BĂRBATI LA INDEPLINIREA CĂRORA INSĂ VOR VEGHIA FEMEILE

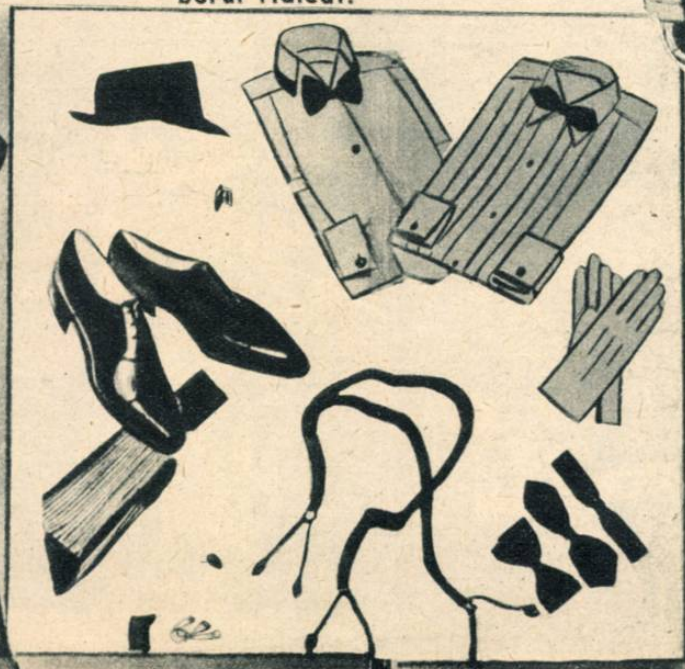
ESTE adevărat că îmbrăcămintea bărbătească este aproape uniformă, totuși trebuie să recunoaștem că există bărbați eleganți și bărbați al căror aspect te lasă indiferentă. De aceea, dacă soțul sau logodnicul dv. nu se prea îngrijește de aspectul său, dați-i să citească această pagină din care va învăța că hainele trebuie făcute largi. Să nu fie strâns în talie sau pe umeri, să lase mișcările libere. Pantaloni trebuie să fie întotdeauna bine strâns în talie de un cordon. La pantalonul de smoking sau frac, să se poarte totdeauna bretele, care mențin minunat dunga. Pentru oraș, culorile moderne în acest sezon, sunt: marron, bleumarin și gris. Singura fantezie a îmbrăcămintei bărbătești, este cravata. Totuși, nici pe ea să n'o alegeți în tonuri prea vii, ci s'o căutați totdeauna discretă și sobră.

CLAUDE

PENTRU ORAȘ

Costum la două rânduri, pe fond gris cu dungi. Cămașă colorată de poplină. Cravată uni. Pălărie de feutru cu borul ridicat.

PENTRU SEARĂ

Smoking la două rânduri. Cămașă cu plastron de pichet sau cămașă de mătase. Se poartă un adin cele trei cravate negre "papillon". Ciorapi de mătase negri. Pălărie negră de feutru.

UN SOFEUR LITERAT

INTAMPLAREA a făcut să găsesc zilele acestea într-o stație de automobile din Parcul Bonaparte un caet, a cărui citire a constituit o adevărată surpriză. Caetul zăcea la o margine de trotuar și când l-am ridicat — cu gândul să descoper rezumatele vreunui școlar — era plin de praf și mototolit — semn că fusese purtat prin buzunare. La început nu m'am lămurit prea bine despre ce este vorba, dar întorcând mai multe pagini al căror text îl parcursesem pe de-a întregul, am văzut că am de aface cu însemnările unui șofeur. Numele lui nu-l știu nici până acum, deși am întrebat o sumedenie de taximetriști dacă nu au printre cunoștințele lor pe unul care se ocupă și de literatură. Zic „literatură” pentru că într'adevăr textul găsit prezintă calități care sunt cu atât mai sesizante, cu cât autorul ferindu-se să scrie „frumos” ne dă pagini de-a-dreptul revelatoare. Din ele am ales pe câteva pe care le dăm publicității cu bucuria de a fi descoperit în breasla șofeurilor pe unul care își petrece timpul scriind, aducând astfel o notă de distincție profesiunii pe care o practică. Să dăm cuvântul taximetristului scriitor :

CUM AM PIERDUT 274 LEI

Azi iar am înghițit un chiul. În stație s'a prezentat un domn înalt, cu pipă, haine gri, tăiate după ultima modă, și cu tupeul care caracterizează — n'ași spune pe escroc — ci pe omul ajuns.

— La Șoseal — mi-a indicat el cu voce convingătoare în timp ce închidea portiera. „E rostul de-un câștig bun”, mi-am zis eu, și-am îndreptat mașina spre Șoseaua Kisseleff. În scurtă vreme am lăsat în urmă Sanatoriul francez, Arcul de Triumf, Fântâna Miorița, Aeroportul, — însfârșit, iată-ne ajunși la restaurantul Pădurii Băneasa.

Domnul căuta se vede pe cineva sau se prefăcea numai. S'a uitat la mesele de jos, s'a urcat apoi pe terasă unde a întârziat chiar câteva momente și apoi a revenit.

— În centrul — a fost exclamația lui când s'a aruncat pe fotoliu.

Am făcut calea întoarsă și-am ajuns pe Calea Victoriei. Înainte cu vreo câțiva metri de intrarea în Pasajul „Generală” mi-a făcut semn să opresc.

— Cât a marcat? — mă întreabă el cu o voce indiferentă.

Mă uit la aparat și citesc:

— 274 l

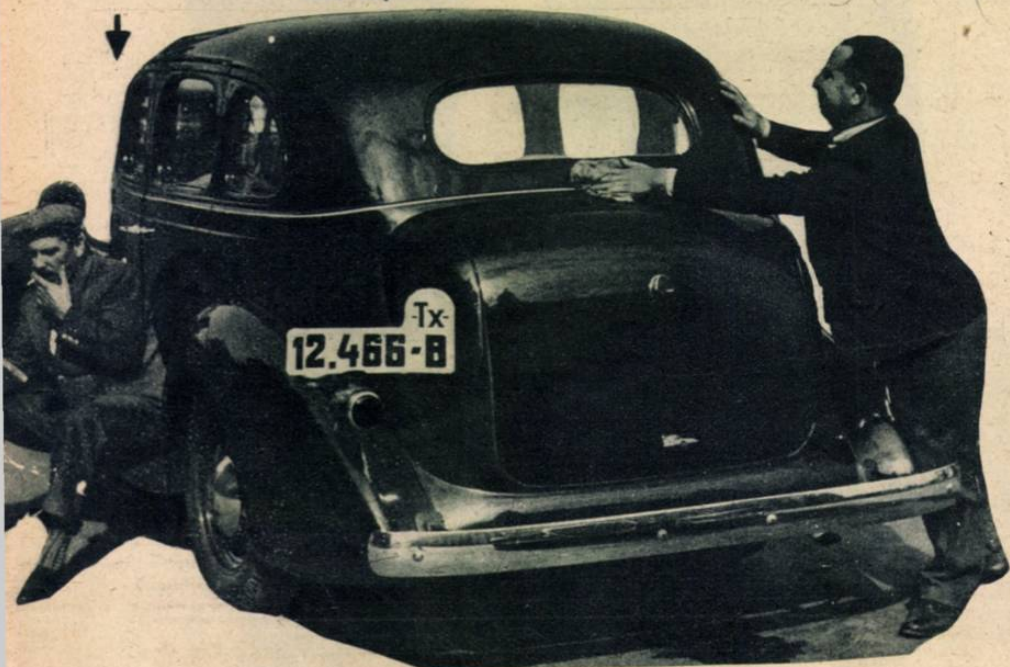
— Foarte bine — aprobă el. Dă-mi restul dela o mie. Zicând aceasta am observat — deabia acum mi-aduc aminte — că n'a scos bancnota, ci numai s'a prefăcut că duce mâna dreaptă la buzunarul de pe dinăuntru al hainei. Nu mi-a trecut însă atunci prin minte că așa un domn bine, n'are la el cei puțin zece hârtii de felul celei ce-mi ceruse să-i schimb. M'am căutat prin buzunar și negăsind decât vreo trei sute de lei i-am răspuns:

— N'am, dar pot să mă duc să schimb.

— Lasă că schimb eu, că tot am ceva de luat din „Pasaj” — făcu el cu o voce care nu trăda nimic deosebit.

Și până să mai apuc să mai spun ceva, domnul distins se și coborise. L-am văzut intrând în Pasajul „Generală” — dar în ce prăvălie n'am putut vedea dela locul unde eram. Acum îmi dau seama că fusese special ales, de clientul meu. Am așteptat timp de vreo jumătate oră, refuzând vreo cinsprezece oferte de călătorie, și m'am dat jos să-l caut pe pasagerul dispărut. Am întrebat peste tot. Nici dela prăvălii și nici dela portari n'am putut afla nimic. Nimeni nu putea să-mi dea nici o relație

Intre două curse, momentele de răgaz sunt folosite fie pentru toaleta mașinii, fie pentru studierea situației internaționale.

REVELATOARE PAGINI DINTR'UN
CAET CU INSEMNAȚII, GĂSIT
INTR'O STAȚIE
DE AUTOMOBILE

Clientul „gomos” a dispărut sub pretext că se duce să schimbe bancnota de o mie lei. Naiv, șofeurul încă mai așteaptă crezând că până la urmă pasagerul îi va achita cursa.

Naționalul „rahat cu apă rece” este aperitivul cel mai comod pentru cei ce nu pot părăsi mașina.

despre cel pe care îl căutam. Nu încapă îndoială că imediat ce s'a văzut în „Pasaj” scăpat de sub ochii mei a șters-o prin ieșirea de pe Academiei și a ajuns cine știe unde.

S'a dus câștigul meu de azi, — și pâinea soției și a copiilor. Ah! de ce nu-l am acum în mână să-i sucesc gâtul canaliei, care și-a bătut joc de mine?! Și poate că nu mi-ar fi atâta ciudă și pe el și pe mine dacă n'ași mai fi pățit și luna trecută la fel cu un soi de baron pe care l-am plimbat pe gratis prin tot Bucureștiul. Cu el am avut însă o satisfacție: După două zile citeam în ... ale că se

Câțiva șofeuri, cărora le-am încredințat caetul cu însemnări al colegului lor anonim, caută să recunoască după scris pe autorul notelor. Până în prezent, din păcate, el n'a fost descoperit, pentru a-și putea recăpăta opera.

află arestat și că e vorba de — un mare escroc internațional. M'ăși m'ai liniști, să găsec mâine, în ziare, fotografia, cu numărul pe piept, a clientului, care mi-a tras chiulul azi.

UN DIVORȚ SUB OCHII MEI

Ce se petrece în familiile așa zise „bune” să nu dea Dumnezeu la nimeni.

Mă aflam noaptea trecută la colțul Parcului Domeniilor. Cred că să fi fost trecut de ora trei. De pe strada Aviator Munteșcu au apărut în întunec de două siluete: un domn și-o doamnă. Când au ajuns în dreptul felinarului i-am putut observa mai bine. Ea purta o capă de vulpi argintii, iar el monoclu și gambetă. Gesticulau. S'au urcat în mașină și după ce mi-au spus încotro s'o iau (Aleea Suter) am asistat la o dispută care nu le făcea lor nici o onoare, iar mie nici o plăcere. — Ai jucat toți banii — sublinia domnul cu enervare. Ce-o să ne facem acum? Și știi bine că îi împrumutasem pentru chirie și pentru restul ratelor la mobilă.

— Puțin îmi pasă — răspunde ea nepăsătoare. Așa am vrut, așa am făcut. Și în definitiv ce contează la un om de societate treizeci de mii de lei? O nimica toată. Ah, dar contează la tine, un modest director de fabrică cu salariu de douăzeci de mii de lei pe lună. Auzi pe cine să iau eu? Pe-un lefegiu care ține cont de orice para. Vai de capul meu, pe care par'că l-am pierdut când mi-am dat consimțământul.

— Te rog să încetezi — o opri aproape violent soțul. Uită că ți-am dat un nume onest și că scoțându-te dintr'un mediu de putregaiu te-am adus între oameni cumsecade.

— Cumsecade? — făcu ea batjocoritoare. Care organizează jocuri de noroc și-mi ia toți banii. Ei ce zici de oamenii tăi „cumsecade”?

— Nu-s de vină ei, ci tu care i-ai provocat, cu gândul să le storci pungile. Crezi că n'au simțit? Ei bine ți-au dat o lecție. Dacă n'ar fi banii, pentru care trebuie să plătesc dobânzi grele m'ăși bucura la gândul că poate astfel o să te lași de jocurile acestea nenorocite.

— Odată cu viața am să termin și cu ele, așa că nu-ți face nicio iluzie, pentru prea curând.

— În felul acesta nu mai poate continua, — spuse el enervat peste măsură.

— N'ai decât! Știi ce-ți rămâne de făcut. Eu din casă nu plec. Dacă vrei însă divorț — nu eu am să fiu aceea care o să mă opun. Ah, de m'ăși vedea liberă ași crede că încep din nou viața.

Aici convorbirea între eleganta pereche ce luase loc în mașină s'a întrerupt. Ajunsesem la domiciliu și-au coborât. L-am compătimit pe soț și dacă nu m'ăși fi temut de-un refuz i-ași fi cerut voe să aplic eu doamnei câțiva pumni solizi. Să vedem dacă și-atunci mai vorbea cu atâta nerușinare.

...N'am să povestesc însă această scenă nevastă-mi. Cine știe ce i-o năzări și ei?!.. Și cum sunt cam nervos...

OPREȘTE RADIO! DĂ DRUMUL LA RADIO!

Văzând că atâția camarazi de-ai mei și-au pus radio la mașini, am plătit și eu câteva mii de lei și mi-am instalat un post la „taxi”-ul meu. De când îl am, am observat lucruri interesante cu privire la felul cum privesc pasagerii invenția lui Marconi. Unii, de exemplu, cum se urcă în mașină vor să le cânte muzica. Orice ce-ar fi, dela simfonie la „Ciocârlia” arcușului lui Dinicu. Alții, dacă nu e muzică de dans nu se interesează de altceva. O altă categorie să nu audă însă acordurile muzicii.

— Oprește radio, șofeur, îi auzi pe cei mai mulți. Destul atâta gălăgie câtă vine de pe stradă. La ce să mai urle și radio?

— Să fac mai încet, am încercat într'o zi să conving pe-un călător, pentru că era o muzică de jazz de toată frumusețea. — Sau închizi, sau mă dau jos. Ce vrei să mă ucizi? — a strigat la mine clientul. Lasă că știu eu! Te distrează muzica și cu gândul la foxtroturile sălbatece duci mașina într'o vitrină sau într'un pom. Eu țin la viața mea, domnule! Ai înțeles? Singura parte din program care pare că e acceptată de toată lumea e radio-jurnalul.

— Dă mai tare să auzim știrile — fac cei mai mulți. Dar și aici se găsec excepții.

— Închide, domnule, se răstește către unul. Nu auzi că acum, la douăzeci și două, dă știri ce-au fost publicate în toate ziarele de dimineață?!..

* * *

Opresc aici transcrierea paginilor din carnetul șofeurului scriitor.

Din lipsă de spațiu am trebuit să dau numai câteva file din cele aproape o sută câte conține caetul cu însemnări. Și-am făcut-o cu cel mai mare regret, pentru că notele șofeurului sunt din cele mai interesante și ele ar putea constitui un volum ce-ar fi citit cu cel mai viu interes. Dacă, prezentându-se la redacție după apariția acestor rânduri, să-și ridice caetul pierdut — pe care i-l ținem la dispoziție la orice oră în zilele de lucru — șofeurul anonim ne va mai îngădui să extragem unele capitole din notele sale, atunci veți avea ocazia să aflați încă o sumă importantă de lucruri din viața șofeurilor de piață. Până atunci trageți prima și marea concluzie ce se degajă din textul de astăzi: sub aparența lor indiferentă, șofeurii sunt

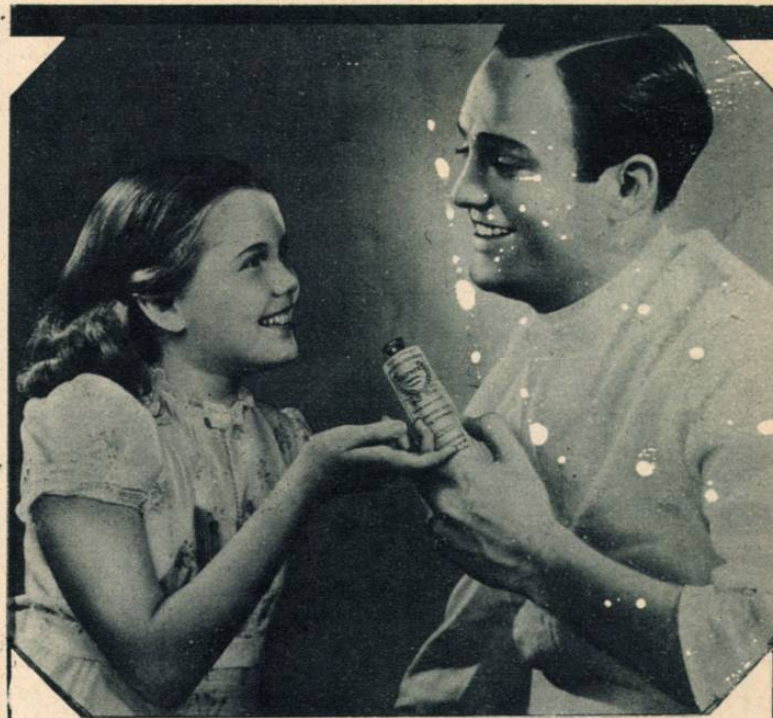
atenți la tot ce se petrece în spatele lor, pe fotolii. Dacă aveți vreo răfuială sau vreo discuție de orice gen, amânați-o până la destinație. Nu uitați că șofeurii sunt judecătorii voștri permanenți și de multe ori nu prea îngăduitori.

p. conf. LIVIU FLODA

O fotografie întârziată

Basul Edgar Istrași—vilegiaturist întârziat.

Dentiștii recomandă copiilor KOLYNOS. Pentru ce?

Toate mamele știu că pastele dentifrice ordinare, care au la bază ponce sau decolorant, distrug emailul delicat și ivoriul gingaș de pe dinții copiilor.

Iată pentru ce dentiștii re-

comandă în special pentru cei mici Kolynos.

Dentiștii garantează acțiunea delicată a acestui dentifriciu dulce cremant, care curăță într'adevăr gura și o însă-nădățește făcând dinții extraordinar de lucitori.

ILUMINAȚI SURĂSUL DV. cu KOLYNOS

CUMPARAȚI TUBUL MARE e MAI ECONOMIC

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

O protecție mai eficientă și mai eficientă contra pielei aspre, nu există.

DIRECTOR TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

Inserisă sub Nr. 239, Regist. Publicațiilor Periodice la Trib. Ilfov. S. I. Com.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicinu.

3 luni Lei 100. — În străinătate: Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavia și Turcia: I an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului poștal: Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irac, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: I an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului poștal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: I an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei. — Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.585/929

SERILE AU DEVENIT FOARTE RACOROASE

1.

1. Tailleur negru garnisit cu vulpe albastră sau gris.

2. Costum compus din două piese din lenaj negru, iar boleroul este garnisit cu fâșii de vison. Creație: Bruyère.

2.

4. Pălărie neagră de catifea de mătase, garnisită cu o pană de struț. Creație: Giselle Roux, Paris.

5. Mantou trei sferturi din astrahan gris.

6. Pardesiu de lână marron, având ca singură garnitură un grup cunoscut sub numele de „nid d'abeille”.

(Foto Telefrance, Paris).

3. Haină întreagă din lynx.

5.

6.

REALITATEA ILUSTRATA

RAZBOI pe intinsul mărilor

ANUL XIII No. 664

10 OCTOMBRIE 1939

RĂZBOI

DACĂ operațiile terestre din fața liniei fortificate Siegfried au căpătat dela început toate caracteristicile războiului de asediu și dacă operațiile aeriene ale forțelor franco-britanice s'au limitat la numeroase sboruri de recunoaștere deasupra teritoriului german și la câteva lupte, în care materialul aliaților s'a dovedit superior, după cum afirmă „Neue Zürcher Zeitung” — în schimb războiul naval a luat, din primele zile, o înfățișare hotărâtoare.

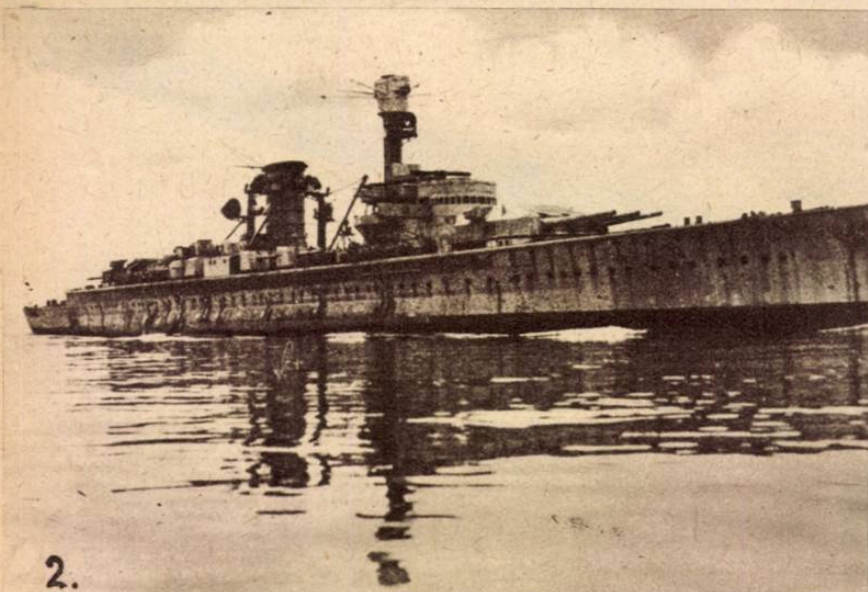
Înainte de-a arăta cum s'au desfășurat operațiile flotelor angajate în aceste bătălii maritime, vom expune forțele de cari dispun astăzi diverse țări ale lumii:

Marea Britanie: 429 vase de

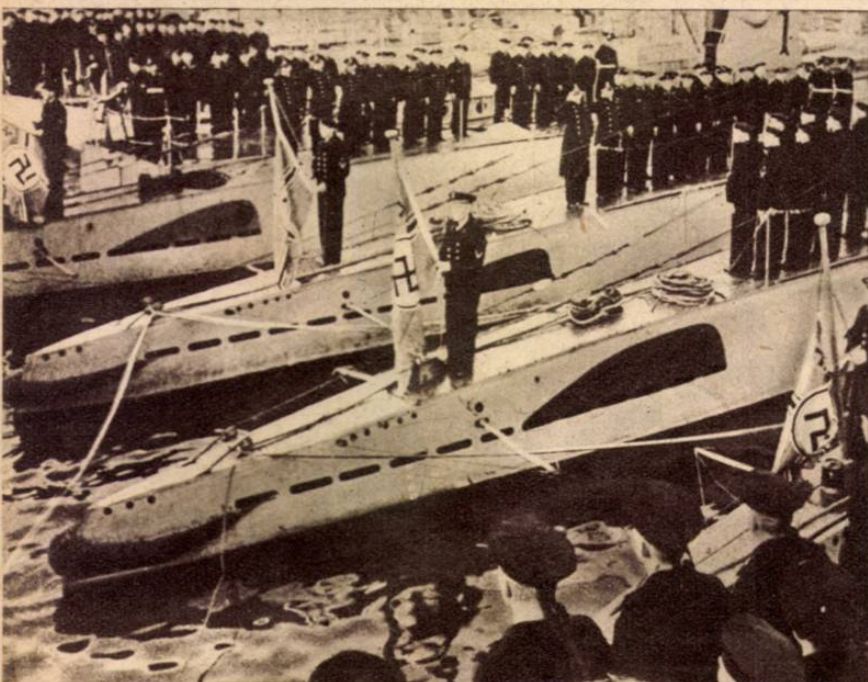
PE ÎNTINSUL MĂRILOR

1. O parte din echipagiul unui vas torpilat de submarine, pe bordul vaporului care i-a salvat.

2. Cuirasatul german „Deutschland”.

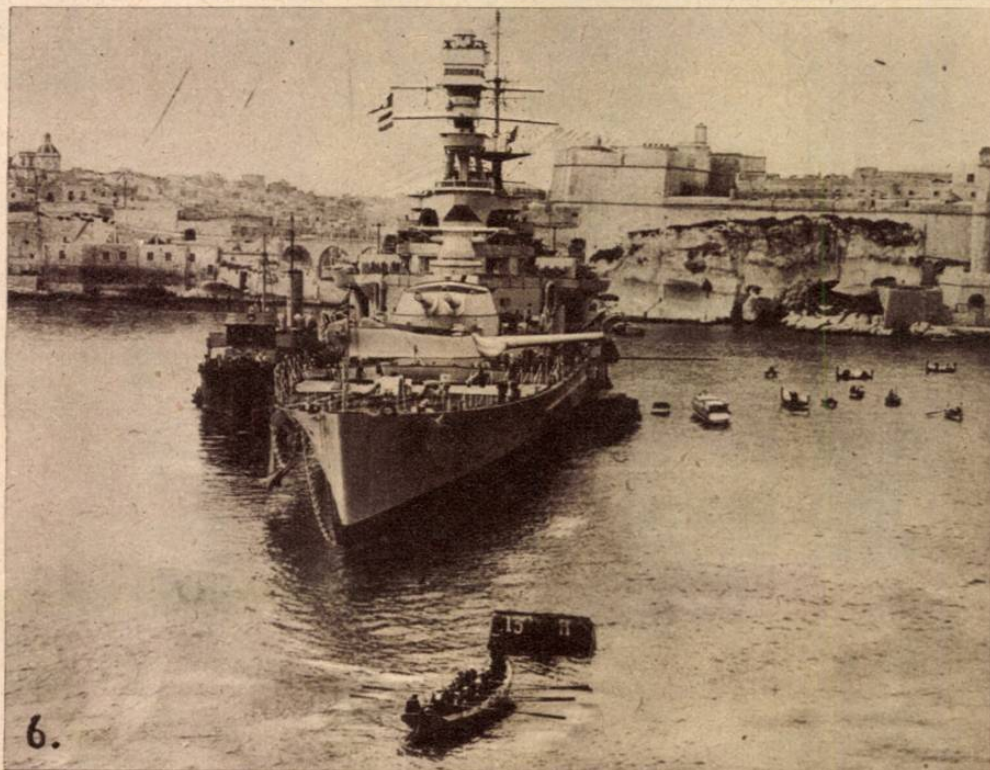

3. Sfințirea drapelurilor unor submarine germane.

4. Vasele (din față spre fund) „Revenge”, „Royal Oak”, „Rodney” și „Nelson”, în timpul manevrelor din primăvara trecută.

5.

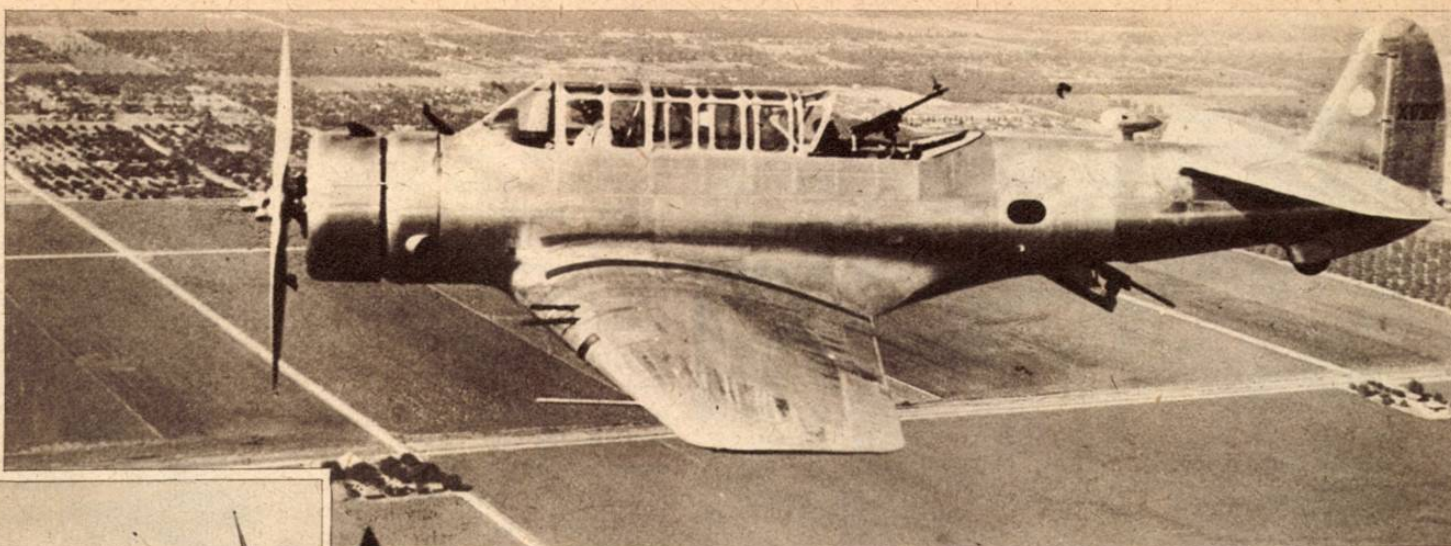

6.

5. Bărcile de salvare ale unui vas torpilat de submarine, pornesc cu ultimii supraviețuitori.

6. Uriașul vas de război „S.M.S. Hood” al marinei engleze de război.

luptă de toate categoriile, cu un tonaj de 1.295.000 de tone; 107 vase învechite cu un tonaj de 201.000 tone și 107 vase în construcție, cu un tonaj de 614.000 tone. *Franța*: 236 vase de luptă, cu un tonaj de 595.000 tone, 1 vas mai vechi, de 10.000 tone și 89 vase în construcție, cu un tonaj de 259.000 tone. *Germania*: 117 vase de luptă, cu un tonaj de 191.000 tone și 67 vase în construcție, cu un tonaj de 194.000 tone. *Statele Unite*: 187 vase de luptă, cu un tonaj de 980.000 tone; 240 de vase învechite, cu un tonaj de 270.000 de tone și 77 vase în construcție cu un tonaj de 413.000 tone.

Avion militar american, prevăzut cu mitraliere pe aripi și sub coadă.

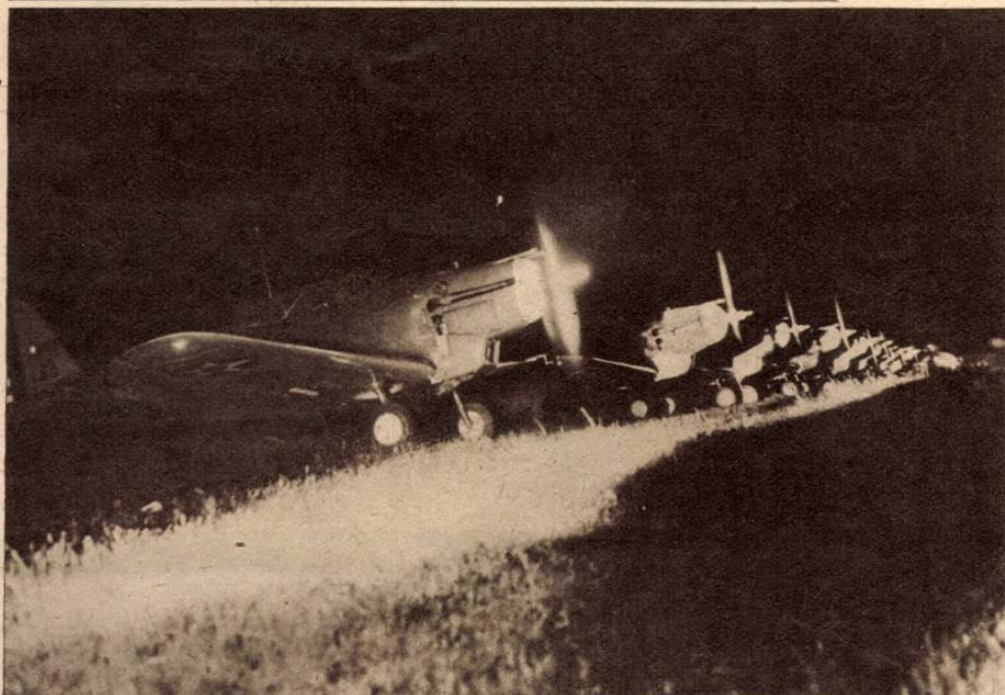
Mitralior german, în plină acțiune, pe frontul polonez.

Rusia Sovietică: 24 vase de luptă cu un tonaj de 2.552.000 de tone; 29 de vase învechite, cu un tonaj de 39.000 tone și 16 vase în construcție, cu un tonaj de 150.000 tone.

Japonia: 222 vase de luptă, cu un tonaj de 802.000 tone; 70 de vase învechite, cu un tonaj de 136.000 tone și 20 de vase în construcție, cu un tonaj de 130.000 tone.

Italia: 288 vase de luptă, cu un tonaj de 452.000 tone; 52 de vase învechite, cu un tonaj de 50.000 tone și 37 vase în construcție, cu un tonaj de 207.000 de tone.

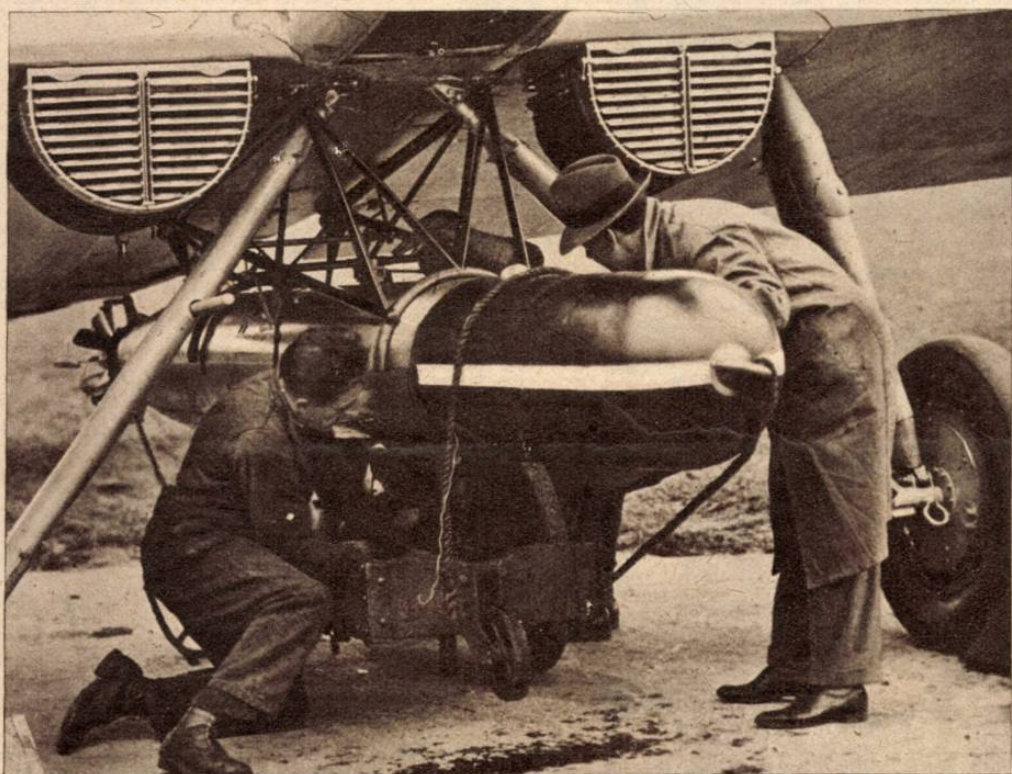
Aceste date sunt din sursă germană, fiind extrase din „Weyers Taschenbuch der Kriegsflotten” (Anuarul flotelor de război pe 1939), apărut în acest an la München. Din confruntarea lor reiese superioritatea categorică a forțelor navale franco-britanice, față de forțele germane.

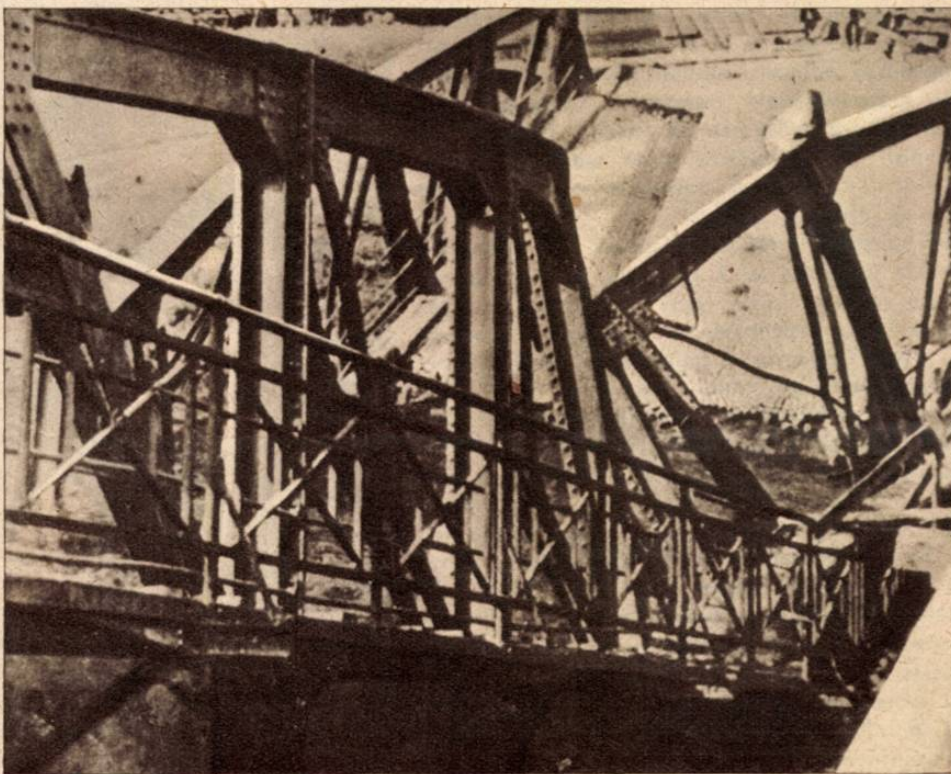
O escadrilă de avioane de bombardament, undeva în Rusia.

Un avion de bombardament, camuflat, face un sbor de recunoaștere.

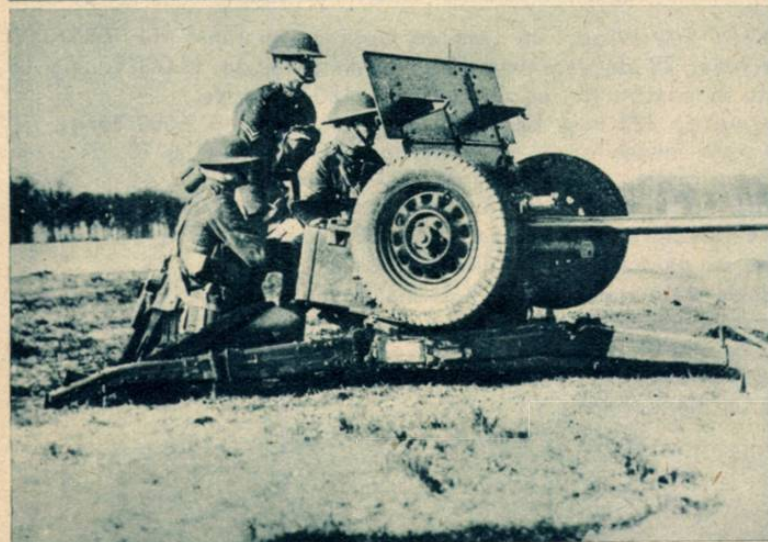
Experimentarea unui nou tip de avion, pentru lansarea torpililor

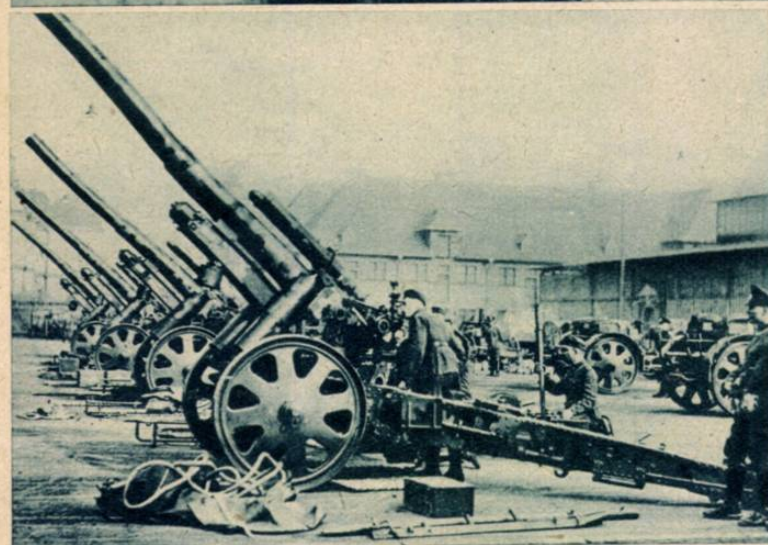
Un pod de pe teritoriul polonez, aruncat în aer de polonezi, înainte de intrarea trupelor germane.

O paradă a tancurilor Statelor Unite.

← Un tun antitanc, pe frontul de Vest.

← O baterie din artileria aeriană germană.

Dela început, Reichul și-a bizuit întreaga acțiune navală pe submarineele sale și pe aviația destinată să atace vasele inamice, dar după trei săptămâni de războiu, rezultatele atinse sunt extrem de slabe. Sistemul convoiurilor, adaptat de Anglia și Franța a făcut aproape imposibilă acțiunea submarinelor, iar atacul dat de hidroavioanele germane împotriva unor crucișătoare britanice, în Marea Nordului, a dovedit că împotriva unor vase înarmate, navigând în zig-zag, bombele aeriene nu au nici un efect.

Se poate afirma depe acum că operațiile navale au ajuns la o răscruce și războiul pe mare va intra într-o nouă fază. Sfârșitul celei de a treia săptămâni a războiului, coincide cu două fapte de o importanță covârșitoare: submarinele germane aflate în larg dela începutul ostilităților, se găsesc acum la marginea posibilităților lor de croazieră, iar organizarea apărării bastimentelor anglo-franceze poate fi socotită ca terminată. Submarinele sunt silit să se întoarcă la bazele lor, pentru revizuirea aparatelor foarte delicate, a căror desăvârșită funcționare este o chestiune de viață și de moarte pentru ele. Amiralitatea germană va putea abia acum să cunoască soarta submarinelor care au fost scufundate de atacurile inamice.

După informațiile amiralității franceze, dintre submarinele care au ieșit în larg la începerea ostilităților, nu se vor mai înapoia decât jumătate. În cercurile navale bine informate, se trage concluzia că amiralitatea germană va

reduce activitatea riscată a submarinelor, înlocuind-o cu o acțiune aeriană, mai vastă, deși primul atac aerian împotriva vaselor de război engleze n'a dat rezultate, două dintre hidroavioanele germane fiind doborâte de focul tunurilor anti-aeriene ale unităților atacate.

Așa cum războiul pe uscat desminte toate prevederile de până acum, se poate afirma că războiul deslănțuit pe întinsul nesfârșit al mărilor, a răsturnat multe socoteli. Mijloacele de apărare împotriva submarinelor, au devenit atât de puternice, încât se poate vorbi depe acum de apropiata ieșire din luptă a acestei arme navale. D:

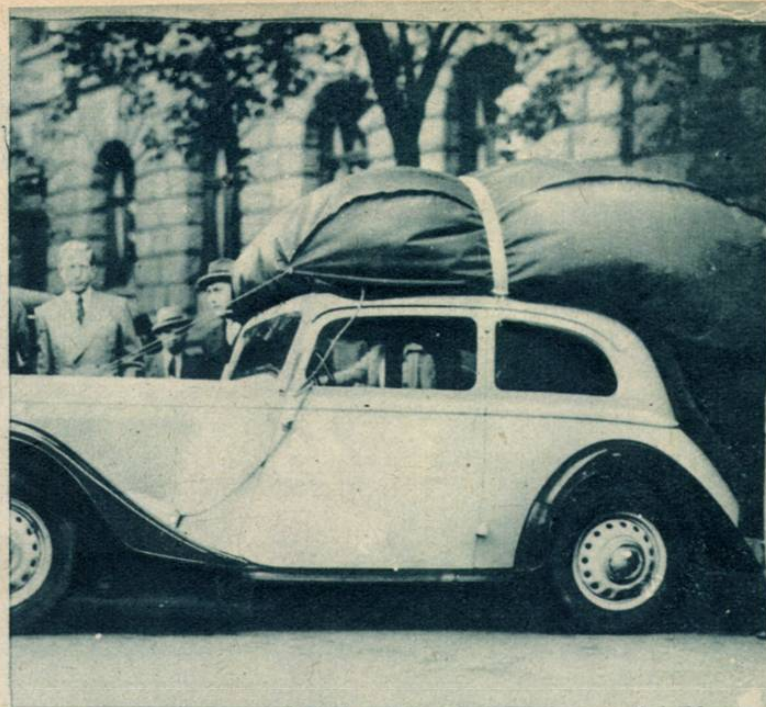
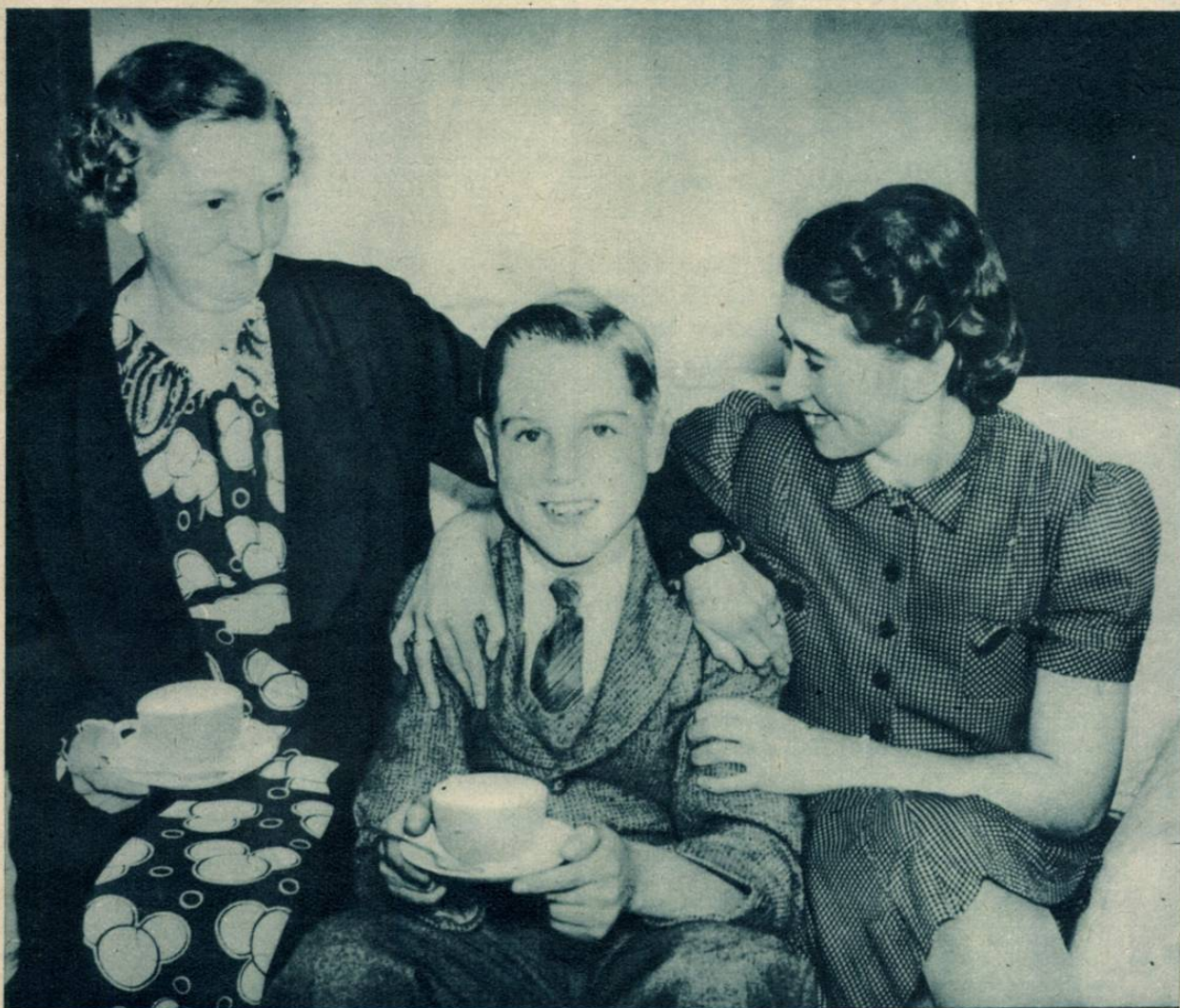
Infanteria poloneză surprinsă în tranșee, de un tanc ușor german.

După luarea de către nemți a poștei din Danzig, personalul a fost transportat în autocamionul din fotografia noastră.

SUPRAVIEȚUITORI DEPE VASUL „COURAGEOUS“

Dick Emerson de 15 ani, cel mai tânăr elev marinar depe vasul port-avion „Courageous“ a fost salvat dela înec, s'a fotografiat alături de mama și sora sa, Lily. De notat că Dick făcea prima călătorie pe mare, în momentul când vasul s'a scufundat.

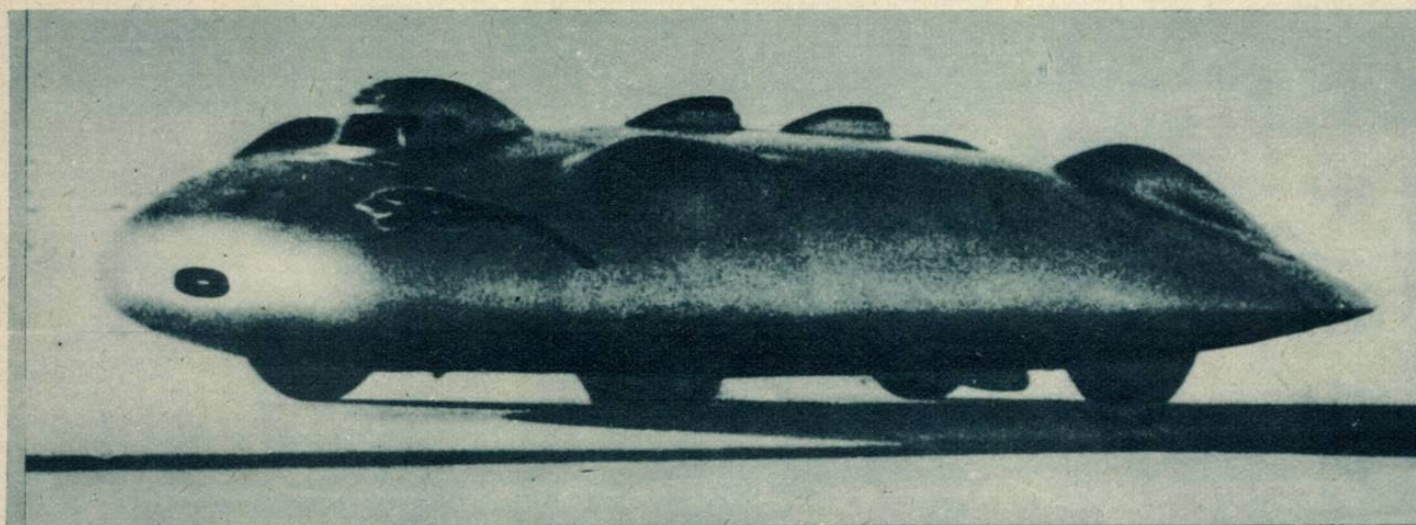
CUM INVINDE NORVEGIA LIPSA DE PETROL

Până și Norvegia întâmpină dificultăți la aprovizionarea civililor cu petrol. Iată cum a învins, un civil, această dificultate. El își conduce automobilul cu ajutorul forței obținute din sacul plin de gaze, pe care l-a montat pe acoperișul mașinei.

DOUĂ FOTOGRAFII ALE NOULUI RECORD MONDIAL AUTOMOBILISTIC

John Cobb, un negustor de blănuri din Londra, cunoscut ca unul dintre cei mai destoinici automobiliști din lume, a bătut un nou record de viteză cu automobilul, parcurgând 368 mile cu o viteză de 592 km. pe oră. Vechiul record a fost bătut de căpitanul George Eyston, din Anglia, cu 357 mile. Cobb susține

că va putea atinge cu automobilul său, pe care l-a botezat „Railton Lion“ viteze și mai mari. Iată-l pe Cobb înainte de cursă și în timpul cursei, parcurgând aproape 10 kilometri pe minut.

Ca și VEDETELE
AMERICANE — Iluminați
surăsul Dv. cu KOLYNOS

Pentru a avea dinți de o albeață
strălucitoare, o gură sănătoasă,
proaspătă și dulce ca o floare,
întrebuințați Kolynos.

CUMPARAȚI TUBUL MARE
e MAI ECONOMIC

*Nu vă mirați
că îi vine să cânte!*

Și-a uns doar fața

cu NIVEA!

Înainte de a da cu săpun, masați bine cu NIVEA!
Numai atunci vă puteți bărbieri ușor și comod,
fără ca pielea să se înăsprească sau să se irite.
Numai NIVEA conține „Eucerita“, fortifiant al
pielei și nu există nimic „mai bun“ sau chiar
„tot așa de bun“.

A VENIT TOAMNA

În Parcul Carol a rămas doar barcagiul, care intrat în vacanță, își plimbă consoarta și cățelul.

...Mai devreme decât oricând și fără îndoială, mai nedorită, ca niciodată, toamna a aterizat spre surprinderea tuturor când nici nu așteptai.

Erăm obișnuiți să vedem o vară agonizând până în inima lui Noembrie. Iată-o acum răpusă prematur și — ca o consecință — regreată până la lacrimi. Cerul a tras obloane grele și negre peste inimile și zilele noastre, tocmai când aveam mai multă nevoie de soare și căldură, alta decât cea dată de sobă sau calorifer.

Și pentru că veni vorba... E poetică toamna când vine cu gutui la ferestre și cu vin nou turnat în spume, dar e tare neplăcută, când din Septembrie trebuie să faci focul în sobă și să începi să ataci rândurile din pivniță, atunci când încă ai mai fi putut umbla doar în haină.

E frig și n'ai cum să-l combați. Dacă stai în blokhause degeri, cu ochii la calorifer, pentru că proprietarul n'are de gând să pună în funcție cazanul decât prin Noembrie.

— Caz de forță majoră, încerci d-ta să-l convingi, arătându-i termometrul.

— Asta nu e prevăzut în contract — îți ripostează el juridicește. În acest caz nu-ți mai rămâne decât să implori cerul să risipească norii. Și așa fac toți, pentru că și acei care nu depind de caloriferul central și au lemne în pivnițe nu sunt deloc mulțumiți că trebuie să atace rândurile rezervate lunilor de iarnă, acum, când normal am mai fi trebuit să dormim cu fereastra deschisă.

* * *

S'a schimbat peste noapte tot felul de viață. Grădinile de vară

au fost părăsite. Șprițul rece și berea dela ghiță au fost înlocuite cu țuica fiartă. Costumului deschis i-a luat locul cel „bleu-marin” și pardisiul scos dela naftalină. Parcă tot mai bine era în Iulie, cu toată zăpușeala. Puteai ieși în cămașă și'n capul gol. Acum, cu toată îmbrobodeala dacă nu mai tragi și umbrela după tine ești expus la fiecare moment să-ți vezi ruinită îmbrăcămintea.

„Toamna e cel mai frumos anotimp în România” — a scris cineva odată. Anul acesta lucrurile s'au schimbat. Și ce păcat! Parcă am fi suportat mai ușor toate câte se aud și se petrec. Mai mult ca oricând toamna lui 1939 ar fi trebuit să fi adus risipă de soare. La lumina și căldura lui comunicatele și telegramele ar fi părut mai puțin tragice, evenimentele n'ar fi căpătat proporțiile ce le iau acum. Calmul ar fi fost mai mare ca și mângâierea

Hornarii profesioniști cei mai căutați în aceste zile.

Fericiții care vor suporta iarna mai ușor.

În pivnițe, butoacele uriașe și-au primit, din belșug, licoarea bunei-dispoziții.

Dar acum soluția întârzie, chiriile sunt scumpe și casele greu de găsit. Lemnele la fel. Piața nu se lasă nici ea mai prejos. Și în acest timp plouă în fiecare zi pe străzi și în inimi și — cum spune poetul *George Lesnea* — „e toamnă în trupuri și-i toamnă pe ramuri”.

Prematură toamnă a lui 1939, adună-ți calabalâcul, i-ați norii, ploaia, frigul, vântul și lasă-ne să ne vedem de treburile. Nu ne mai pune la încercare nervii atât de frământați din cauza evenimentelor. Ascunde-te undeva, unde să nu te poată nimeni găsi și dacă ai de gând să revii — ca să-ți

că cel puțin natura nu se lasă influențată de bubuitul tunurilor.

Toamna: cărți, taxe, haine groase, chirie, provizii. Au mai fost și altădată și cu toate greutatele le-ai aranjat, până la urmă, cum e mai bine.

împlinești misiunea ce ți-a dat-o natura—vezi să întârzi cât mai mult. Iartă-mă, dar trebuie să-ți mărturisesc că nu te dorește nimeni.

Lv. F.

↑ Ploaia de toamnă a alungat consumatorii spre locuri adăpostite.

—

Crizantemele au luat loc de cinste în vitrinile marilor florării. ↓

În grădina de vară, în lipsa clienților care acum caută dogoarea sobei, a luat loc însuși chelnerul...

UN CONTRACT LA HOLLYWOOD

UN ACTOR N'ARE MĂCAR DREPTUL SĂ MOARĂ...

MULȚI artiști și tehnicieni visează un angajament în studiourile Hollywood-ului și ar fi în stare să semneze cu ochii închiși, nesfârșitele pagini imprimate sau dactilografiate care se termină cu menționarea unui salariu. Cu toate acestea, lectura unui contract nu e lipsită de interes. Producătorii americani au prevăzut și închis totul în formule definitive: evenimentele, dorințele, gândurile, supărările, accidentele și trădările. Să citim un angajament de star.

După introducere, găsim paisprezece pagini de obligații pentru vedetă, îndatoririle producătorului fiind rezumate într-o sumă pe care i-o va plăti Miercuri pentru săptămâna terminată Sâmbăta trecută.

În articolul întâi producătorul se angajează să execute contractul și să-și țină obligațiile, iar dela articolul II, actorul se obligă :

„Să aducă serviciile sale ca actor în cutare roluri și în cutare filme și sau în alte producțiuni pe care producătorul eventual le va alege (aceasta este o formulă americană curentă care pune o liniuță între cuvintele *and* și *or*); își va face apariții personale în cinematografe și sau în toate celelalte locuri de reprezentații, și sau va aduce serviciile sale ca actor în music-halluri sau teatre, și sau în toate celelalte soiuri de reprezentațiuni vorbitoare pe scenă; el va presta serviciile sale în slujba radio-ului, nu numai vorbind personal, dar și făcând înregistrări electrice și sau prin orice alte mijloace prezente sau viitoare; va aduce serviciile sale ca actor în producțiunile sortite televiziunii.

Dar acest articol 2 nu este decât un început căci dela articolul 3, găsim o nouă serie de obligațiuni imperioase, cuprinzând, pentru actor, interdicția de a lucra în aceleași condițiuni pentru alte persoane pe timpul cât contractul lui e în vigoare și dând mână liberă producătorilor să urmărească pe toți acei care s'ar servi de numele actorului cu sau fără permisiunea lor.

Articolul 4 dă producătorului drept exclusiv de a fotografia pe artist în toate creațiile, atitudinile, piesele și aparițiunile sale de tot soiul, de a-i înregistra vocea și toate efectele sonore produse de dânsul cu instrumente și *altfel* (textual), de a le reproduce și sau de a le transmite, separat sau împreună cu creațiile, atitudinile, piesele și aparițiunile dorite de producător.

Articolul 5 vizează morala:

„Actorul acceptă să se călăuzească el însuși în viața socială ținând seamă de convențiunile și morala publică. El se angajează să nu făptuiască acte sau lucruri care ar putea să-l degradeze în societate sau să-l expună urei, sau batjocoririi publicului, sau care ar insulta sau ofensa comunitatea sau ar ridiculiza morala publică sau decența, sau ar aduce prejudicii producătorului sau industriei cinematografului, teatrului, sau radio-ului”.

Acest articol nu e o glumă. Un excelent artist apărând odată gol la fereastra sa în Mexic, a fost reziliat și timp de un an n'a mai căpătat niciun angajament. Articolul 6 permite producătorului să-l vândă pe actor parțial sau total.

Articolul 7 permite producătorului să asigure viața și sănătatea pensionarului său.

Articolul 8 permite producătorului să suspende sau să rezilieze contractul dacă actorul, dintr-o pricină mintală sau fizică, suferă de o desfigurare facială sau fizică, ce-i alterează aspectul pe ecran sau își diminuează abilitatea profesională.

Tyrone Power deși cel mai en-vogue star masculin, suferă rigorile contractului ca orice actor de rând.

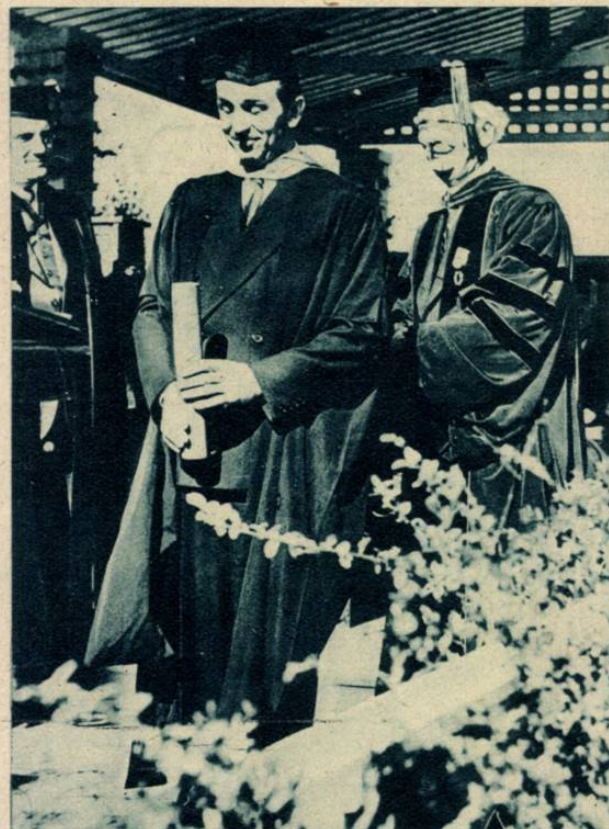
Hedy Lamarr, în momentul de față cea mai populară vedetă a Hollywood-ului.

Articolul 9 ocrotește pe producător și îi îngăduie să suspende gajul în caz de incendiu, de accident, de grevă, de dificultăți cu lucrătorii, de războiu sau „de acte Dumnezești” sau dacă, în urma unor dispoziții de stat, majoritatea teatrelor americane ar fi închise pe timp de peste o săptămână.

Articolul II are un stil aproape intraductibil. El declară textual:

„Este lesne de înțeles că serviciile pe care

trebuie să le aducă actorul, cât și drepturile și privilegiile garantate producătorului de către actor, au un caracter special, unic, neobișnuit, extraordinar și intelectual care le dă o valoare deosebită. Pierderea lor nu poate fi în chip rezonabil compensată de daune obținute pe cale juridică și călcarea din partea artistului, a vreuneia din clauze.

(Cont. în pag. 13-a.)

Walt Disney este una din puținele personalități ale Hollywood-ului care n'au ce se teme de teribilele contracte...

Simone Simon a fost isgonită din Hollywood fiindcă a călcat capitolul: decență...

VOM AVEA

AEROPORTURI SUBTERANE

Alarmă într'un aeroport subteran.

ULTIMELE experiențe culese din războiul civil spaniol și cel din China, au dovedit că reușita nu constă numai în combaterea forțelor aeriene dușmane, în aer. Nu este deci suficient să fie doborâte avioanele dușmane, cu ajutorul tunurilor antiaeriene sau al avioanelor de vânătoare, totul este să distrugi prada chiar din cuib, adică să se încerce bombardarea aeroporturilor și hangarelor cu avioane. Deci — după cum a scris de mult presa străină — singurul mijloc de apărare împotriva acestei primejdii, ar fi instalarea aeroporturilor subterane.

O mare societate londoneză de ciment și beton a dat ideea instalării acestui soi de aeroporturi, sub terenuri nisipoase sau deluroase, căptușind tunelurile săpate cu plăci groase de fier betonat. Pe șes, aceste aeroporturi ar urma să se clădească în spirală, în felul garajelor moderne de automobile. Pentru lansarea avioanelor, la gura acestor spirale, ar urma să se întrebuițeze așa numitele „catapulte” sau suprafețe de lansare.

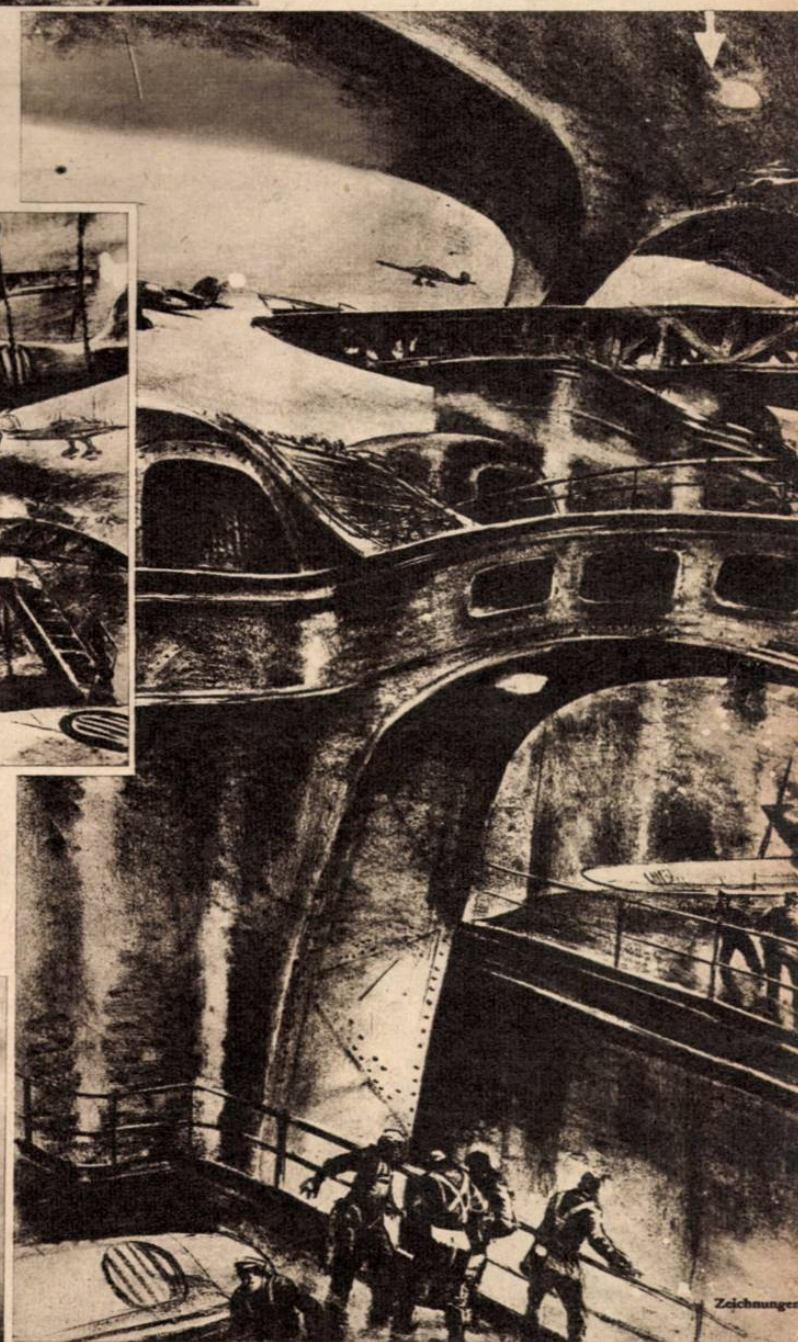
Expertul francez Didier Poulain este însă contra acestei idei noi. El susține că în momentul când dușmanul ar afla locul unde se găsesc aceste aeroporturi, ar mina ieșirile la suprafață, astfel că avioanele n'ar mai putea să-și ia zborul, rămânând în subterane, ca într'o închisoare de fier. Revista franceză, de specialitate, „L'air” a publicat, în urmă cu câțiva timp un articol al generalului X., care și el este contra acestor aeroporturi subterane; generalul invocă drept motiv principal faptul că nu se vor putea ține secrete aceste locuri, nici măcar în timp de pace.

Acelaș general însă sfătuiește autoritățile să clădească astfel de subterane, însă pentru adăpostirea oricărui material necesar armatei și chiar populației civile. Susținătorii ideii aeroporturilor subterane nu s'au mărginit însă numai la ideea propriu zisă, ci au întocmit și planurile și schițele respective. Le reproducem pentru a da cititorilor noștri posibilitatea de a se pune la curent cu această nouă descoperire care — poate — va fi pusă în curând în practică.

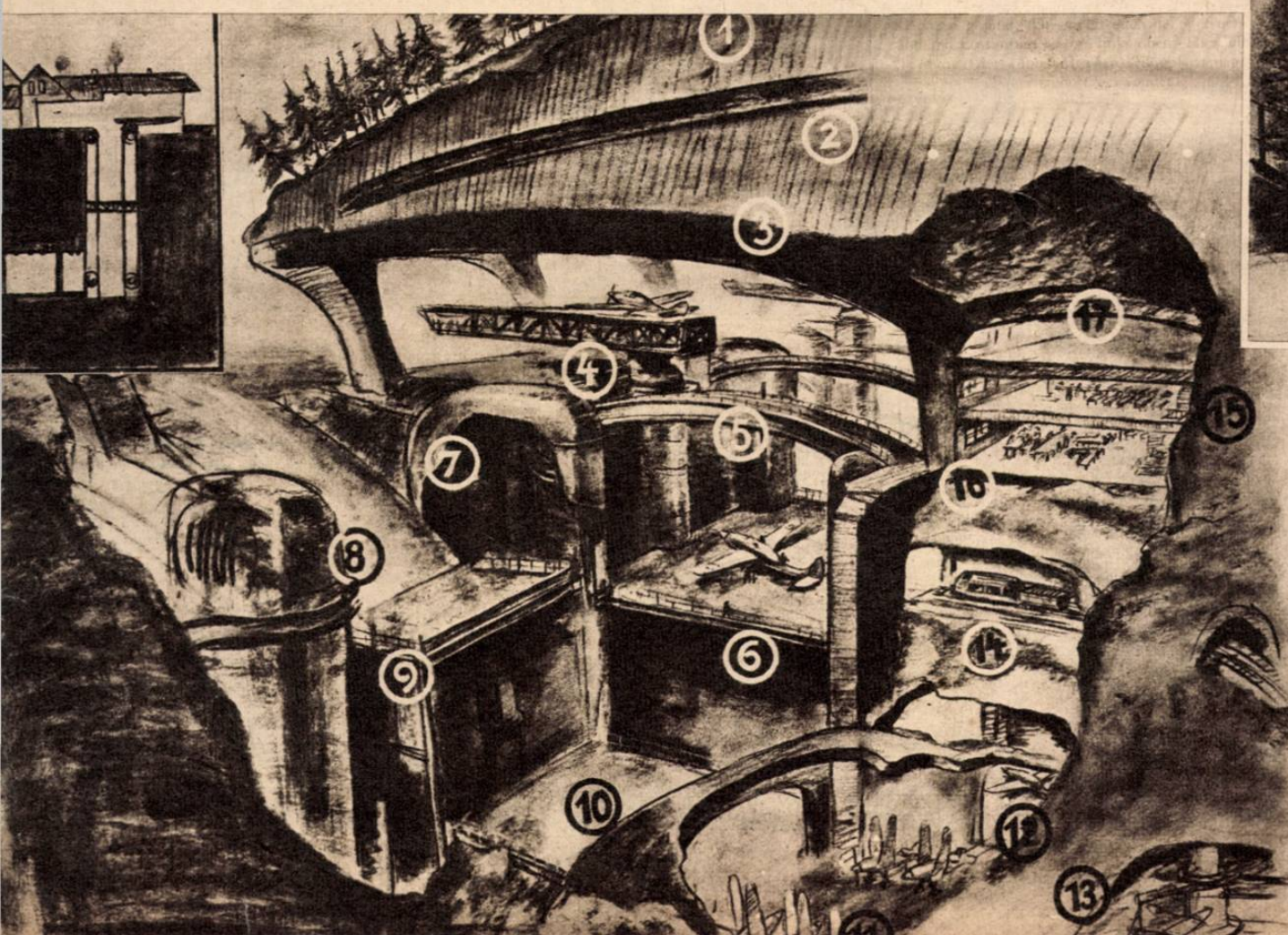
Avioanele care au aterizat pe aeroportul din fața movilei sunt trase în interior, prin galeria oblică, de unde sunt înbarcate în ascensoare.

Desigur că în asemenea aeroporturi și personalul mecanic trebuie să lucreze sub pământ. Iată cum se face montarea unui avion de vânătoare.

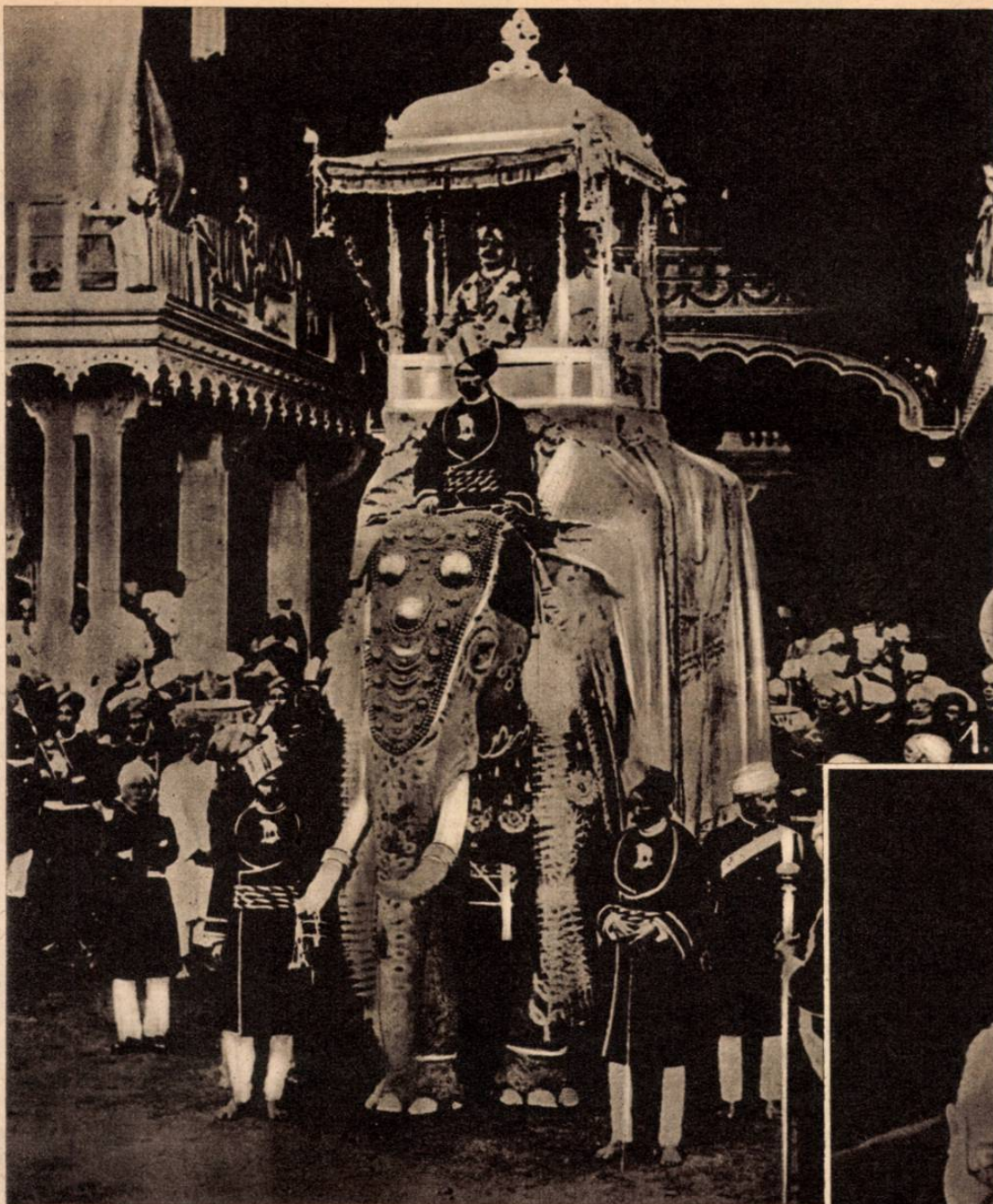
Zeichnungen

Acest desen înfățișează interiorul unui aeroport subteran, săpat sub o movilă.

1. movila; 2. un străt de fier betonat, ce urmează să înăbușe eventualele bombe ce ar exploda; 3. tavanul betonat al aeroportului; 4. „catapultul” de pe care urmează să se lanseze avioanele, legate de ascensoarele (6) cu care acestea sunt aduse la suprafață; 5. unul din poduri care duc, din încăperile echipajului spre „catapult”; 7. încăperea cu putericele cable ale ascensoarelor; 8. o galerie oblică. Prin ele pătrund avioanele, îmbarcându-se în ascensoare (9) care le transportă prin sala nr. 10, depozitându-le în hangar (11). În hangarul 12 avioanele sunt aprovizionate cu combustibil și bombe, fiind gata de plecare. 13. atelier pentru reparatul avioanelor; 14. un depozit de munițiuni, camerele 15, 16, 17 sunt destinate echipajilor, centralei telefonice, dispensarului, etc, în stânga desenului sus, vedem un esemereu aeroport subteran, clădit sub o casă țărănească.

VACANȚELE EXTRAVAGANTE ALE CELUI MAI BOGAT PRINȚ DIN LUME

1. Yuvaradja din Mysore este cel mai bogat prinț din lume. Ii place fastul, și acasă nu se deplasează niciodată fără suită.

2. La Lucerna, Alteța Sa, care suferă de o mică afecțiune a gâtului, îi spune ceva șefului protocolului său, dl. Scribe, cu ajutorul unui haut-parleur.

3.

3. Orchestra un aspect cu varadja-ul di ajutorul unei Clientii h

A. S. Yuvaradjahul din Mysore, fratele maharadjalei, împarte cu acesta cea mai formidabilă avere din lume. Ei domnesc peste 5.000.000 supuși, asupra cărora au dreptul de viață și moarte. Teritoriul lor, ce se întinde peste 50.000 km. pătrați este foarte fertil, având numeroase păduri și mine, în majoritate neexploatate.

Yuvaradja-ul a sosit în Europa, însoțit de o suită de patruzeci și cinci de persoane, dintre cari preoți, muzicanți, bucătari, bufoni, dansatoare, cântărețe, polițiști și diferiți servitori. El a venit direct din India în Italia; a fost primit de Papa, apoi s'a dus la Lucerna, unde a stârnit o adevărată senzație.

Alteța Sa a prezentat invitaților douăsprezece filme, majoritatea în culori, pe care secretarul său le-a turnat în diferite regiuni ale Indiei. În tot timpul cât a durat proiecția filmului, adică șase sau șapte ore, yuvaradja-ul a dirijat singur acompaniamentul sonor, la gramofon. La fiecare șapte sau opt minute, un servitor, care stă în spatele său, îi întinde un ceainic, din care bea cu mare poftă; să nu credeți că bea ceai, ci whisky and soda. Din acest alcool consumă cel puțin doi litri pe zi.

ILUSTRUL TOSCANINI A REFUZAT SĂ PRIMEASCĂ PE ALTEȚA SA, CARE ÎN CIUDA CELEBRULUI MUZICANT, ȘI-A RECRUTAT O ORCHESTRĂ DE REPRESALII.

Yuvaradja este un pasionat al muzicii și a venit la Lucerna să-l audă pe Toscanini. A cerut deci ca ilustrul și modestul șef de orchestră să-i fie prezentat. Toscanini a răspuns: „Am refuzat să fiu primit la curtea Angliei, și nu mă voi duce nici la asta”. Furios, yuvaradja-ul a părăsit sala de concert și și-a compus o orchestră din muzicanți proprii și cei ai hotelului în care a locuit—ceea ce n'a fost prea ușor. În fiecare zi, dela ora 7 dimineața până la miezul nopții, însoțind pe yuvaradja din camera sa în salon, din restaurant în cafenea, ba chiar în barurile pe care le-a vizitat, orchestra cânta, cânta, cânta...

În cursul șederii sale la Lucerna, yuvaradja-ul a cumpărat o casetă întreagă de ceasornice și diferite bijuterii, precum și treizeci de perechi de ochelari în diverse culori. Ca o răzbunare pentru Toscanini, se spune că prințul indian ar fi dat un cec de 500.000 franci lui Rachmaninoff, care a acceptat cu plăcere să cânte pentru el.

MIREILLE LAMOUREUX, O TANĂRĂ FRANȚUZOaică, ACROBATĂ ȘI CÂNTĂREATĂ A DEVENIT VEDEȚA SA PREFERATĂ Alteța Sa a vizitat într-o seară dancingul „Huguenin”. O tânără

frânțuzoică de 19 ani, Mireille Roussel, zisă și Lamoureux, a dansat și a cântat șansonetele Luciennei Boyer. Yuvaradja-ul, entuziasmat, i-a propus imediat un angajament pe care ea l-a acceptat. Ea se află actualmente cu el la Paris, așteptând să-l însoțească și în India. Mireille Lamoureux n'a părăsit de atunci nici un moment pe prinț, care i-a dăruit un costum indian și a învățat-o dansurile indigene ale țării sale.

ALTEȚA SA CALĂTOREȘTE ÎNTRUN VAGON-SPITAL, ATAȘAT TRENULUI SĂU SPECIAL

Yuvaradja-ul, însoțit de suită, a plecat din Lucerna spre Paris, cu un tren special. Pe peron a fost întins un covor, aparținând prințului. Tinere fete, în costumele țării lor, au venit să danseze și să-i ofere ciorchini de struguri și brânză. Apoi, în tren, a fost reluată viața dela curte. Bufonul a pus gramofonul să cânte. Cântăreții s'au produs. Dansatoarele au dansat. Mireille Lamoureux nu l-a părăsit pe Alteța Sa, înveselindu-l cu cântecele ei. Secretarii adunau conturile. Șederea în Lucerna—care a durat mai puțin de o săptămână—a costat un milion. Alteța Sa bea whisky and soda din ceainicul său preferat.

5. Valetul, care este în acelaș timp și bucătar, duce cu grijă costumul de ceremonie al Alteței Sale.

6. Doi arhitecți din Lucerna, au făcut o machetă pentru teatrul pe care Prințul indian are de gând să-l construiască. Au așteptat șase ore până au fost primiți de prinț.

7. Nimic nu distrează mai mult pe yuvaradja decât să-l vadă pe bufonul său cu mustăți și barbă mare.

8 și 9. Mireille Lamoureux și-a făcut bagajele. A și îmbrăcat costumul oriental și crede c'o să-l fărmece pe yuvaradja, reușind să interpreteze cântecele hinduse, în felul cântecelor lui Lucienne Boyer.

do-europeană are curios. Totuși, yuvaradja e fericit, cu baghete de fier. elului privesc puțin iriți.

4. Ilustrul șef de orchestră Toscanini, care a dirijat, la festivalul din Lucerna, „Requiem”-ul de Verdi, este foarte nervos. După fiecare repetiție, se strâng depe jos, baghetele pe care maestrul — în nervi — le-a rupt pe pupitru.

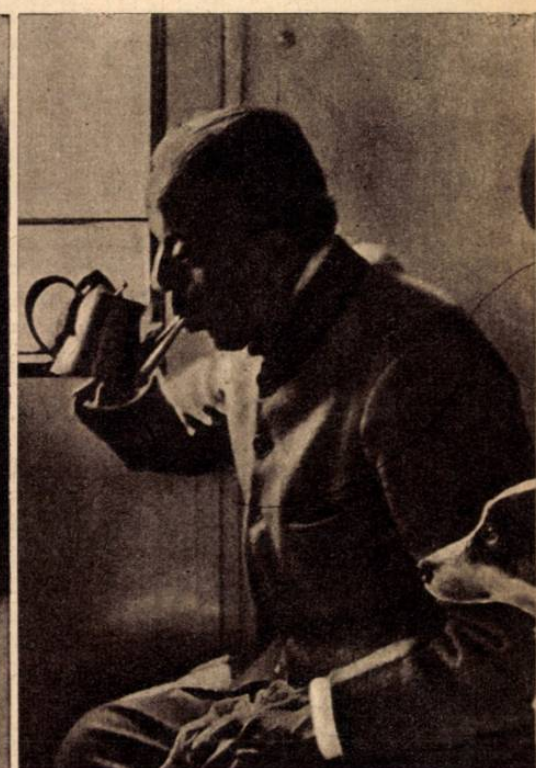

În gara Lucerna, pe covorul său, înconjurat de elvețieni în costume naționale, Alteța Sa se pregătește de plecare.

Amita Devi, acoperindu-și fața cu voalul, în momentul când se apropie de yuvaradja.

Dr. Scribe, șeful protocolului a adormit pe bancă.

Sub privirile câinelui său „Bee”, Alteța Sa se delectează cu cealnicul.

BUCUREȘTI-CONSTANȚA-PIREU-ATHENA

INSEMNAȚII TURISTICE

O CĂLĂTORIE PE ARIPI ROMÂNEȘTI

„TRANSILVANIA” — ISTANBUL

Această motonavă, soră bună cu „Basarabia”, constituie mândria noastră. Cabine confortabile, bucătărie aleasă, serviciu ireproșabil.

Avem noroc. Timpul ne este favorabil. Marea calmă, limpede cum e cristalul.

După o noapte petrecută pe vapor, a doua zi de dimineață priveliștea feerică a Bosforului ne apare în fața ochilor. La ora 8 sosim în Istanbul.

Formalitățile fiind îndeplinite, coborim pe pământ. Călăuzele ne asaltează sgomotos, certându-se între ele și licitându-se ca la bridge.

Plecăm fără ghid, deoarece turistul trebuie să se descurce singur. Vizităm în fugă Moscheia Albastră, Sfânta Sofia, Moscheia lui Baiazid și — mai cu seamă — pitorescul Bazar cu ulițe strâmbe, întortochiate

și multiple, unde au fost pe vremuri grajdurile împărătești. Aruncăm o ultimă privire orașului și ne îndreptăm grabnic spre vapor. Plecăm. Admirăm din nou peisajul mirific și apoi priveliștea dispare. În fața ochilor nu mai avem decât marea, Thalassa imensă și eternă.

P I R E U

La 8 km. depărtare de Athena e portul Pireu, cel mai important din Mediterana după Marsilia și Genova. Aici trebuie să coborâm spre a pleca spre capitala Greciei.

Călătorul care n'are multe bagaje, se poate duce spre metropolă cu metro-ul care leagă cele două orașe; pentru noi însă acest mijloc de locomotaune nu este posibil: așa dar luăm un taxi și vom porni spre Athena.

Ne vom rezerva altădată plăcerea de a cutreera acest port pitoresc în care se opresc vasele tuturor națiunilor și se vorbesc toate limbile de pe glob.

Tramvaiul electric trece prin oraș, dându-i un aspect occidental: iar metro-ul în drum spre Athena, se oprește la Vechiul Faler, frumoasa plajă cu valuri de smarald și soare de aur.

Automobilul ne duce pe drumuri aproape sălbatice, în care pământul ingrat și stâncos ne dă imaginea eroică a unei țări ce trebuie să cheltuiască multă energie spre a învinge vitregia naturii.

În sfârșit cei 8 km. au fost înghițiți de automobil: iată-ne ajunși în capitala vechei și modernei Ellade.

A T H E N A

Cel mai dinamic oraș din lume. Vieța aci își cere drepturile vehement și tumultuos.

Metro-urile aleargă nebunește, tramvaele găfâie sunând strident din clopot; taxi-urile și autobuzele fug în toate direcțiile; pietonii trec grăbiți, apostrofându-se pe stradă sgomotos; în tața cafenelelor oamenii discută violent; numai măgărușii cumiți — ca într-o poemă de Francis Jammes — cu spinarea încărcată de coșuri cu fructe, așteaptă docil

1) Templul lui Nikie.

2) Biserica Sfânta Sofia din Istanbul.

3) Vedere din Constantinopol.

4) Acropole văzută de pe muntele Philopappe.

2.

3.

4.

CONSTANȚA

Ca să te familiarizezi cu Grecia, este neapărată nevoie să stai câteva ore în Constanța.

Înveți aici cele câteva cuvinte grecești, absolut necesare pentru românul care vrea să plece în țara lui Homer. La fiecare colț de stradă auzi rostindu-se „calimera”, „calinihta”, „ohi” sau „malista”, iar la cafeneaua la care am venit să ne bem ceaiul, chelnerița, patronul și clienții vorbesc grecește. Ceva mai mult, aparatul de radio a prins postul atenian și ne delectează cu frumosul cântec „Samiotisa”.

Dacă am sta mai mult în Constanța, am învăța grecește mai iute ca la Athena, căci acolo se vorbește mai mult românește decât aci. Dar n'avem încotro: trebuie să plecăm. Motonava „Transilvania” și-a anunțat plecarea pentru ora 9. Ne îndreptăm deci spre port.

clienții, dând o notă rustică și poetică orașului. Viața în aer liber, din cele mai vechi timpuri, a plăcut athenienilor. Din această pricină, amintire a vremii când peripatienii filozofi se plimbau cu discipolii lor discutând teoriile la modă, athenianul se agită tot timpul, cu rost sau fără rost, fie că trece pe stradă în tovărășia unui prieten, fie că stă la terasa unei cafenele.

Fiindcă veni vorba de cafenele, trebuie să spunem că sunt extrem de numeroase, ca și la Paris. Pe Place Omonia sau pe Place Sintagmos, cafenelele sunt un prilej de dulce farniente, de interminabile discuțiuni, dar și de consumare a aperitivelor care te uimesc prin diversitatea lor.

E cald. Dar o căldură plăcută, uscată. Agenții de poliție sunt îmbrăcați în gri. Au cască colonială, iar mâna cu care „dirijează” circulația e la rândul ei împodobită cu o mănecă albă. Agenții stau pe un fel de estradă și sunt protejați de o umbrelă mare, fixă. Animația e de nedescris. Femeile de o eleganță sobră și de o frumusețe clasică, umblă toate cu piciorul gol în sandale. După ciorap se cunosc străinele!

LA MUNTE ȘI LA MARE

Ca și noi românii, grecii suferă mult din pricina căldurii. Dar așezarea geografică a Athenei dă posibilitate localnicilor să se răcorească mai bine și mai ieftin decât bucureștenii.

La 20 de minute depărtare de metropolă, te poți duce cu autobuzul la Kifisia — o localitate de munte unde e răcoare ca la Sinaia. Hoteluri luxoase, pensiuni convenabile și restaurante de toate categoriile dau posibilitate omului cel mai modest să-și petreacă vilegiatura, alături de milionarul englez, american sau suedez.

Dacă n'ai poftă să mergi la munte, ai marea în apropiere. Autobuzul te duce acolo în zece minute. Astfel poți face plaje la Falir, unde după plăcerea de a te fi scăldat în marea cu valuri de azur, mănânci homard, delicioasele kidonia și bei vin de Samos.

Astfel de posibilități de a evada din Athena, ducându-te rapid fie la munte fie la mare, măresc valoarea unei călătorii de plăcere în acea minunată țară care este Grecia.

A C R O P O L E

Nimeni nu scapă de Acropole. E un pelerinaj obligatoriu. Unii se duc din snobism, alții ca să se instruiască și — o selectă minoritate — din dragoste și respect față de gloriosul trecut al Elladei.

Ne-am dus și noi să vizităm anticile ruine. Soarele își ascundese fața în nouri.

Erechteionul, Cariatidele, Parthenonul, au fost pentru noi un prilej de pioasă reculegere. Gândul nostru a sburat pe aripa trecutului spre acele vremuri eroice în care un Miltiade, un Pericle, un Themistocle, un Alcibiade sau un Demostene au dat o atât de mare strălucire Athenei, strălucire care s'a revărsat mai întâi asupra lumii barbare și apoi asupra Romei. Grație Romei, a pătruns până la noi o parte din acea lumină care și astăzi încălzește cu razele ei divine peisajul culturale noastre moderne.

ALEXANDRU BILCIURESCU

UN ACTOR N'ARE MĂCAR DREPTUL SĂ MOARĂ...

(Urmare din pag. 8-a)

zele acestui contract va pricinui producătorului o daună și o nedreptate ireparabile.

Urmează două pagini care rezumă, repetă și adună drepturile producătorului, specificând bine că sunt anulative și nu se contrazic niciodată.

Articolele 12, 13 și 14, adaogă acestor amenințări îngrozitoare un lux nebănuț de preciziuni meticuloase.

Articolul 14 subliniază, îndeobște, obligația artistului de a primi curierul și a veghea ca nicio scrisoare adresată lui, să nu fie răstăcită de administrația Poștei.

Articolul 15 menționează în chip respectuos că dacă legile existente s'ar găsi contrarii contractului, contractul va fi socotit nedrept, nu legile.

Articolul 16 prevede că actorul va pune la dispoziția Studioului garderoba sa pentru toate rolurile sale moderne.

Articolul 17 pune la punct chestiunea deplasărilor în afara Los Angelesului.

Articolul 18 interzice actorului să părăsească Los Angeles (California) fără autorizația scrisă a producătorului.

Dacă vedeta este minoră, articolul 19 prevede că producătorul va supune contractul Curții Speciale, însărcinată de legile Californiei spre a întări prin hotărârea ei validitatea contractelor și spune că producătorul îi va da mai apoi timpul și mijloacele de a-și completa educația până la 18 ani, conform legii. Acesta este esențialul contractului Hollywood-ian.

ȘI ALTCEVA DECÂT RĂZBOIU!

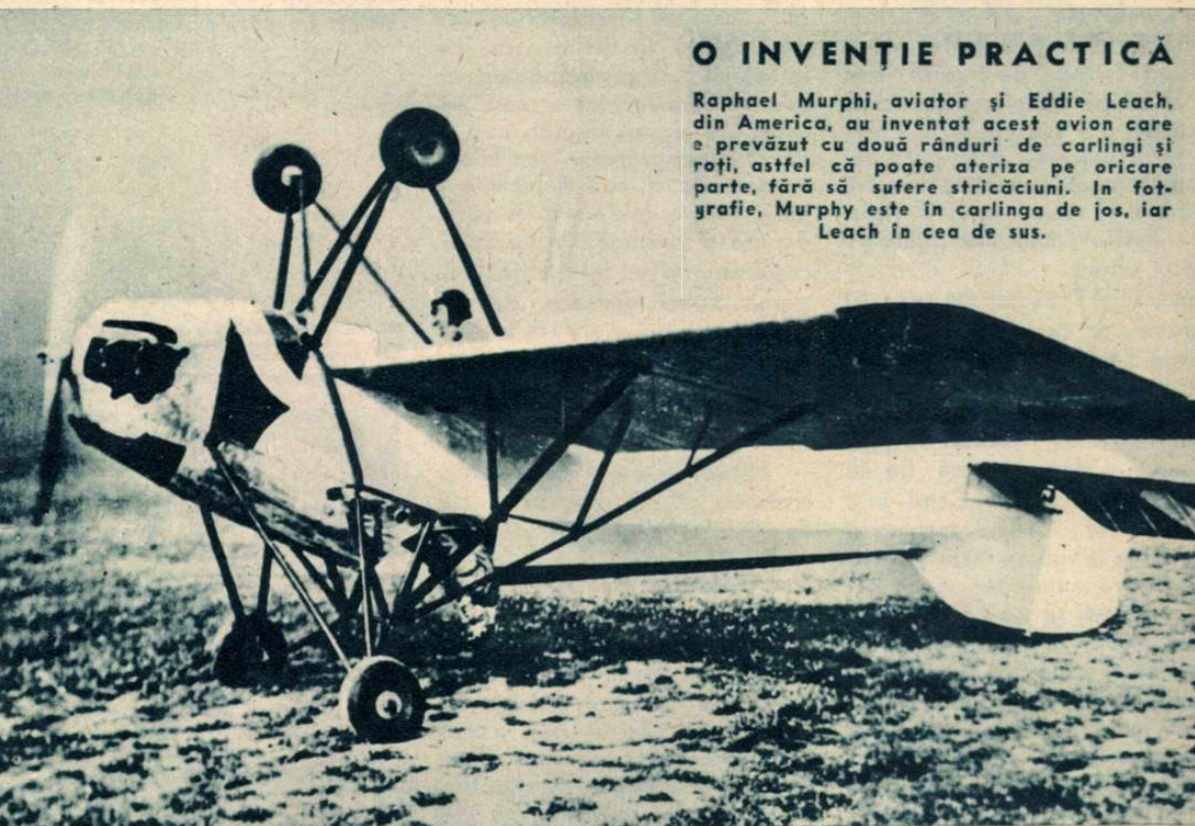
UN AVION DE CARE SE POATE SERVI ORICINE!

Uzinele de avioane Stearman-Hammond din Seattle, Statele Unite, au construit un tip nou de avion, care — susțin ei — poate fi utilizat de oricine, chiar și de cei care nu sunt prea inițiați în arta zborului. Avionul ar urma să coste vreo 4.000 dolari și are un motor de 150 cai putere.

O INVENȚIE PRACTICĂ

Raphael Murphi, aviator și Eddie Leach, din America, au inventat acest avion care e prevăzut cu două rânduri de carlingi și roți, astfel că poate ateriza pe oricare parte, fără să sufere stricăciuni. În fotografie, Murphi este în carlinga de jos, iar Leach în cea de sus.

COSMETICA

Ingrijirea feței și a corpului prin metode noi. — Măști individuale. Bulevardul Elisabeta 3 A., etaj I. Telefon 3.28.35. Ore 10-12 — 4-6.

O lectură pasionantă:

„Romanele Captivante”

În fiecare săptămână un nou roman

Citiți în fiecare săptămână

„Medicul nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Observați marca tablicei: tabla de sah

este mătasea naturală pură, ale cărei calități deosebite nu pot fi înlocuite.

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domitiei 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
feței
gâtului
și pieptului

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei care suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc delă noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & CIE. BERLIN, 836 MIGGELSTRASSE 25—25 a.

„DE INCHIRIAT”...

PEREGRINĂRILE UNUI CHIRIAȘ, CARE TREBUE SĂ SE MUTE

C U o lună înaintea fatidicului Sfânt Dumitru, lunguețe bilete multicolore cu „De Inchiriat”, împodobesc sumedene de clădiri bucureștene—pitorești case „de modă veche” și mândre blocuri.

Nevoif să mă mut, ca atâția chiriași cărora proprietarul i-a anunțat că „nu-i mai ține”, apariția lunguețelor bilete mi-a strecurat fiori. Și am pornit la drum, încet, ca omul care știe că-l așteaptă cale lungă, dar nu lipsit de un anumit plan.

În minte, mi-am stabilit un sector, în cuprinsul căruia trebuie să se afle casa mea. Nimeni nu e de capul lui, încât viața silește omul să stea nu departe de locul intereselor sale.

PE O STRADĂ LINIȘTITĂ...

Dar omul mai are și idealuri. Cine nu dorește să stea pe o anumită stradă, de care se simte legat, după structura sa sufletească? Pe această stradă trecem cu plăcere, chiar dacă facem un ocol spre ținta noastră evitând în schimb atâtea străzi „nesuferite” nouă, dar poate pe placul altora.

Romanticul întârziat din mine își dorește o casă așezată pe o stradă liniștită, cu trecători rari și cu vehicule așisderea, stradă cu platani pe margini, care să-mi amintească de o stradă de provincie, — dar care să fie nu departe de centru. Când m'o apuca uritul, să nu trebuie să recurg la burgheze tramvaie sau la barbare autobuze, ci în câteva minute, să mă găsesc acolo unde pulsează viața, de unde să mă pot retrage cu ușurință atunci când mi-o veni pofta. Greu lucru, vor spune unii, să găsești o cioară albă. Și totuși există și asemenea străzi, iar pornind să caut casă, firesc lucru să-mi încep investigațiile în aceste cartiere scumpe sufletului meu.

După câțiva pași pe una din aceste străzi, am constatat, cu bucurie, că norocul îmi surâdea, sub forma unui bilet roșu. Cu inima să rupă coșul pieptului, m'am repezit să cetesc cele câteva rânduri scrise cu cernelă — scris caligrafic de proprietar care ține la casa lui. Bucuria mi-a fost mare, când mi-am dat seama că ceea ce era de închiriat, corespundea, mai mult sau mai puțin, dacă nu nevoilor, cel puțin pungiile mele.

Nu fără emoție, sun la casa în care îmi doream să locuiesc. O servitoare ciufulită mă întâmpină:

— Vreau să văd ce e de închiriat...

Între timp, își face apariția o a doua servitoare, care mă întreabă din ochi ce vreau. Înainte de-a-i putea răspunde, prima servitoare o îmbrânțește,

pentru ca să mi se adreseze brutal de direct:

— E la etajul trei, n'are ascensor, o cameră e întunecoasă, chiria pe șase luni!

Obrăznicia servitoarei mi s'a părut suspectă: Imdată mi-am dat seama că fusese învățată să alunge astfel amatorii, chiar de către chiriașul care nu voia să se mute.

Nevoind să intru în conflict, m'am lăsat păgubaș, constatând însă, cu durere, cum ulița visurilor mele m'a respins dintru început.

O CASĂ CU TERASĂ

Părăsind cartierul ideal, unde bilete „de închiriat” arătau prea multe camere pentru mijloacele mele de plată, am intrat în vorbă cu portarul unui mare bloc, care m'a înștiințat că este de închiriat în vârful casei, pe la etajul al unsprezecelea, un mic apartament, cu o mare terasă. Urc cu ascensorul, urc și nu se mai isprăvește, urc în dosul terasei, o altă slăbiciune a mea. Terasa, într'adevăr e mare, e mare și murdară. De sus Bucureștii se văd cu totul altfel. Vederea nu-mi displace, dar îmi simt nările străpunse de un miros de funingine. Mă uit la degete și le văd înegrite:

— Ce e cu asta?—întreb portarul.

— Nimic, e de la coșurile calorifelor.

M'am lăsat păgubaș.

SINGUR ÎN CURTE

Părăsind ideea de a locui într'un bloc, m'am agățat de un bilet aninat pe un arbor secular, de lângă poartă, într'un peș, a unei case coșcovițe de vreme. Sun, dar în zadar, la o intrare de fier și cu geamuri colorate, ca de cavou. Pe urmă am bătut cu pumnul în ușe.

Unul neras, cu bretelele atâr-nate mă apostrofează:

— Ce e domnule?

— Văd că e de închiriat.

— Cin' ți-a spus?

— Păi, uite biletul!

— Fugi dom'le d'aici, ce te ei după nebuna de proprietăreasă?

Nici gând n'am să mă mut!

Și individul pleacă, trântindu-mi ușa în nas.

Cineva, care robotea prin curte îmi spune binevoitor: „Du-te dom'le peste drum la proprietar, că e de 'nchiriat”.

Mă duc la adresa indicată. O doamnă bătrână mă informează:

„Cum nu dom'le, sigur că e de închiriat, vino cu minel!”

Mai mult de necaz pentru obrăznicia individului, revin la casa cu zidurile roase. Las pe doamna să bată în ușă cu o cheie. Acelaș neras își face apariția:

— Ce?

— Vrea domnul să vadă casa—spune cucoana.

— Să vină la timp, e ora 6 și 5. Pe bilet scrie că numai până la șase! Ce, nu știe să citească? Altă trântitură de ușă.

— Veniți mâine — îmi spune doamna. Ș'apoi: nu-l mai țin p'asta pentru nimic în lume, e un nebun și nici nu plătește chiria”...

Cum era târziu, am amânat pentru a doua zi—Duminecă—investigațiile.

CHIRIA PE UN AN

Un om care caută casă e un om plicticos, prin forța lucrurilor. Dumineca toată lumea se scoală mai târziu, neținând seama de orele indicate de proprietar pentru „vizitarea apartamentului”.

Și astfel condus de portari obrăznicii de proprietari am intrat în casele oamenilor, cu

lucrurile răscolite și cu miros de închis. Capete ciufulite m'ar fi înjurat—și pe bună dreptate—și eu n'am înțeles nimic din case cu lucrurile alandala.

Îmi venea să râd când se nimeria să fiu condus prin vaste apartamente, când eu eram în căutarea clasicelor „două camere și o bucatărie”. Mă amuza să auz cum îi turuia gura proprietăresei, gândindu-mă cum își pierde ea vremea cu mine.

Însfârșit am dat de ce-mi trebuia. Mă interesez de proprietăreasă. Aceasta mă măsoară, îmi dau seama că nu-i inspir nicio încredere, și-mi spune, după ce convin asupra prețului:

— Dar să știți, chiria pe șase luni!

— De ce doamnă?

— Pentru că așa sunt vremurile, știu eu ce se poate întâmpla!

— Ce să se întâmple?

— Păi nu sunteți mobilizabil?

— Ei și?

— Eu trebuie să fiu garantată. Uite dacă-mi plătești pe un an, le dau mai effin.

Neputând promite doamnei proprietărese că am de gând să dezertez dela datoria către țară, numai pentru ca dumneai să fie „garantată”, am plecat, spunându-i, cu aer serios, că voi căuta să fac un împrumut, pentru a-i lua casa „mai effin”. Că altă treabă n'am!

* * *

Dar casă tot n'am găsit. N'aș putea spune însă că această căutare după locuință nu are și partea ei distractivă: între altele îți dai seama ce se petrece prin casele oamenilor.

IOAN MASOFF

20 MILIOANE

LEI STRÂNȘI DE „OLTENII” BUCUREȘTENI, PENTRU CĂMINUL LOR

INTR'O revistă ilustrată străină am găsit fotografia unui „oltean” bucureștean, vânzător de mangel, cu următoarea explicație: „Vânzători ambulanți nu numai că nu sunt opriți a circula pe străzile Bucureștilor, dar sunt chiar ocrotiți de autorități”.

Totuși, gazetarul de peste graniță are numai în parte dreptate... Iată cum îi descrie și un talentat ziarist român, d. Mircea Damian:

„li cunoașteți: umblă toată ziua cu cobilița pe umăr, veseli, glumeți, ambițioși și harnici. Ți-aduc la domiciliu tot ce-ți trebuie din partea mâncării, după sezon. Niște negustori simpatici, care nu înșală decât la cântar și numai ca să glumească. Le place lor să-ți cântărească, sub nasul dumitale atent și sub ochii dumitale boldiți asupra tereziilor, cu cincizeci sau cu o sută de grame mai puțin. Prea ești hotărât să-l prinzi pe hoțul de oltean cu ocaua mică, pentru că să nu-și îngăduie gluma de a te „ciupi” oarecum pe față. Când îl ei la zor, se uită la d-ta cu niște ochi nevinovați și se jură pe ceea ce... nu are că e om cinstit, iar balanța lui e un instrument de precizie”.

COPIII HALELOR

Cu toată veselia și exuberanța ce manifestă, viața lor este destul de chinuită. Nu o singură dată am văzut olteni fugăriți pe stradă, cari erau arestați sau li se confiscau tereziile, pentru că nu achitaseră o „taxie” pe care ei o socotiau nelegală. Căci se știe că „oltenii au douăzeci și patru de măsele”, și nu se lasă, cu una, cu două, când este vorba de a-și apăra un drept al lor. Sunt gata să se judece, ani de zile, chiar cu autoritățile, pentru te miri ce. Incolo, sunt în stare să străbată tot orașul, cale de zeci de kilometri, cărând în spinare optzeci de kilograme, sau chiar mai mult, pentru un câștig destul de modest. Dacă voiți să surprindeți un spectacol ciudat, dar trist în același timp, să dați o raită, pe la ora trei de noapte, prin străzile din jurul Halelor Centrale, dela Obor, dinspre Colentina, pe Calea Moșilor, pe șoselele Ștefan cel Mare și Mihai Bravul, veți vedea sosind cârduri de copii de 10-12 ani, „oltenași” desculți, cu hainele și cămășile ferfenițite pe ei, murdari, uneori plini de bube... Sunt „băeții” așa zișilor jupâni, adică slugile

Viața de chin și de trudă a vânzătorilor ambulanți de alimente.—Sindicatul lor vrea să ia sub ocrotire pe „copiii halelor” și pe „frații mai mici” cari vând ziare.

Ilustrație apărută într-o revistă străină: „negustorul de carbuni”.

O ședință a „oltenilor” la Sindicatul vânzătorilor ambulanți „Tudor Vladimirescu”.

Vânzători de pepeni pe străzile Capitalei.

— E grea viața... —

Descult și sdrenturos, micuțul negustor își cară povara.

Chilipir!

speculanților de alimente. Prost hrăniți, dormind îngheșuiți prin pivnițe sau bordeie infecte, sunt sculați cu noaptea'n cap, spre a fi porniți, cu cobilițele în spinare, spre „Obor”. Sunt conduși, pe căprării, sub comanda unui mai în vârstă. Ajunși la hale, se îngrămădesc pe lângă ciudata colină de pământ, care a devenit un vast closet public. Acolo se mai odihnesc puțin, printre burueni sau — în caz de ploaie — se adăpostesc în vreo

brubă scobită în peretele răpos. Până atunci „jupânul” cum-pără marfa și apoi își împovărează sclavii, pornindu-i la drum, încă înainte de a fi răsărit soarele, în diferite direcții ale orașului.

Stăpânul după ce trage unuia câteva injurături și dă altuia câteva perechi de palme, se îndură în vreo cârciumă. La Obor — ca nici într-o parte a orașului — petrecerea începe în zori de zi și continuă până aproape de prânz, când cheflii, lăutarii și cântăreștii tarafului, cu flori în păr și la ureche, ies cu toții pe trotuar. Acolo „la botul calului” — adică la ușa automobilului, care va duce pe „jupân” acasă — se ciocnesc ultimele pahare...

CONVORBIRE CU UN „OLTENAȘ”

— Câți ani ai? — am întrebat pe unul dintre țărănușii, ademeniți din casa părintească și adus de „jupân” la București, ca să-l facă „om”.

— Paispece... — mi-a răspuns.

Dar nu părea să aibă nici unsprezece. Mințea? Sau era degenerat din pricina hranei proaste și a muncii istovitoare?

— Câți sunteți la „jupân”? I-am iscodit.

A evitat, cu șiretenie, să-mi dea un răspuns. Așa sunt învățați toți. M'a făcut să notez o adresă falsă, unde spunea că locuiește, împreună cu fratele „mai mare”. În cele din urmă, l-am găsit într-o cocioabă infectă din str. Tugomir Voevod, dormind împreună cu alți vreo douăzeci de copii nenorociți, pe niște paturi lungi de scânduri, acoperite cu rogojini murdare și ferfenite. Printre aceștia, erau doi care aveau temperatură și zăceau toropiți...

De acești copii ai halelor nu s'a ocupat nimeni până acum. Ei sunt lăsați la discreția speculanților hrăpăreți și fără milă. Acești pseudo-negustori pot fi asemănați cu proxeneții cari exploatează pe copilele minore. Muți oltenași, după ce au stat câțva timp prin București, se duc să boalească pe acasă, infectând satele pierdute printre dealuri și văi. Acolo ori se fac sănătoși — dacă dă Dumnezeu — ori se sting istoviți, neîngrijiți și neștiuți de nimeni. Doar statistica își mărește cifra mortalității, arătând că e mai mare în România ca în ori și ce țară de pe glob.

„OLTENII” CHEMAȚI ÎN BUCOVINA

Comerțul ambulant oltenesc există ca o necesitate socială și națională. Olteanul este împins să facă comerț nu numai din pricina sărăciei, de acasă, ci având o aplicare specifică și instinctivă pentru negoț. Oltenii constituie aproape singura sursă și posibilitate de românizare a comerțului din țara noastră. Totuși, acest comerț n'a format până acum obiectul de atențiune a nici unei personalități economice oficiale.

riferie, populația e și mai rară. Pe aceeași suprafață, la Paris, locuiesc 350 de persoane. Desigur că altfel trebuie pusă problema aprovizionării cu alimente a unor mahalale și comune suburbane bucureștene, noroioase, nepavate, neluminate, fără trotuare, decât aceea a bulevardelor elegante, orbitoare și suprapopulate, depe malul Senei, unde la fiecare pas găsești o prăvălie de alimente.

D. Victor Predescu, președintele „oltenilor”, vinde uneori și raci.

Am făcut o anchetă la București, printre gospodinele dela mahala, și n'am găsit nici una care să aprobe desființarea negustorilor ambulanți de alimente. În schimb, prin orașele mici de provincie, cu suprafață mică, piața de alimente fiind aproape, gospodinele nu simt nevoia ambulanților.

DE UNDE NE VIN „OLTENII”?

Populația românească de dincolo de Olt dovedește într-adevăr aptitudini comerciale speciale. În toată Oltenia, dacă vei găsi 40-50 de negustori străini! Nu există nici un cârciumar străin. Nici din Moldova, nici din Ardeal, nici din Basarabia, nici din satele muntenești, nu ne vin la București negustorii ambulanți. Este interesant de știut că cei din județul Argeș sunt „stabili”, adică își desfac mărfurile prin gheretele așezate pe trotuarele Capitalei.

Specialitatea de a umbla cu coșurile în spinare o au cei din Vâlcea, Dolj, Romanați și o comună, două, din Mehedinți. Președintele „oltenilor” d. Victor Predescu, e din Vâlcea. Venind la București, s'a băgat la un „jupân”, care se ocupa în special cu vânzarea mangelului.

Câțiva ani de zile a fost negru pe față, ca și marfa lui, pe care o încărca în niște coșuri largi. Totuși, „oltenii” l-au ales ca președinte, găsindu-l vrednic să stea în fruntea lor. De atunci conduce sindicatul „Tudor Vladimirescu”.

Asta nu-l împiedică să ia uneori coșurile la spinare, dar de astădată, cu o marfă mult mai curată.

— A trebuit să renunț la cărbuni, că murdăream toate scriptele, registrele... apoi petitiile, ce le pregăteam pentru autorități... mi-a spus d-sa. Acum vând fructe...

VICTIME ALE REGIMULUI TRECUT

— Cum se face că oltenii refuză să plătească taxa pentru cămin? — am întrebat pe dl. Victor Predescu.

— „Oltenii” — m'a lămurit d-sa — au contribuit benevol, timp de vreo doisprezece ani, pentru acest scop, strângând din sărăcia lor, vreo douăzeci de milioane de lei, ban cu ban... În urmă, contribuția benevolă a fost declarată obligatorie.

— Și ce s'a făcut cu acești bani?

— Vreo cinci milioane de lei ne-a mâncat o bancă necinstită. Conducătorii ei vor fi chemați la Parchet. Vânzătorii ambulanți din București au avut nenorocul să cadă victimele gospodăriei vechiului regim... Astfel, până și un primar oarecare a crezut de cuviință ca să atace fondul nostru, depus la primărie. Fără să ne consulte, a cumpărat, cu alți 4.375.000 lei, un teren, chipurile pentru „cămin”, tocmai dincolo de cimitirul Bellu, la zece kilometri depărtare de halele centrale.

„Locul era al unei cucoane, rudă cu un puternic al zilei și n'avea ce face cu dânsul. Dar nici noi „oltenii” n'avem nevoie de acest loc — ne spune dl. Victor Predescu. — Avem un proces pendinte și în această chestie...”

CUM SĂ FIE CĂMINUL?

— Nouă ne trebuie un cămin în preajma Halelor Centrale. Sunt destule terenuri virane la Obor, cari se pot cumpăra. N'avem nevoie însă de o cazarmă, căci nu suntem nici gardieni, nici măturători de stradă. Noi suntem negustori; unii sunt însurați, au copii...

Căminul urmează să fie destinat numai pentru cei neînsurați și pentru copii. Trebuie să aibă dormitoare igienice, băi, săli de deparazitare. Apoi: un cabinet medical, un contencios... Săli de conferință, școală de adulți și mai ales cursuri pentru ucenicii cari se pregătesc în vederea grelei îndeletniciri pe care și-au ales-o!

Comitetul sindicatului „Tudor Vladimirescu” are mare încredere în d. General Victor Dombrowski. Oltenii speră că actualul primar general va găsi soluțiile cele mai potrivite, cari să satisfacă atât pe vânzătorii ambulanți, cât și publicul consumator. Deunăzi, oltenii au mai ținut să aibă o întrunire la sediul sindicatului lor, unde s'a discutat chestia organizării în breaslă, conform noului proiect de lege. S'a propus ca breasla să se ocupe și de micii vânzătorii de ziare, căutând să rezolve chestia acestora, odată cu aceea a copiilor vânzători de alimente.

Și unii și alții „sunt frații noștri mai mici” — spun „oltenii”.

ALEX. F. MIHAIL

INCENDIU PUTERNIC LA CONEY ISLAND

O vedere luată din avion, a puternicului incendiu dela Coney Island, New-York. Celebru par de distracții a suferit pagube de mai multe mii de dolari.

Mic „oltean”, odihnindu-se câteva clipe, în zori de zi, într-o scobitură a colinei dela Moși, înainte de a-și lua cobilițele în spinare și a pleca prin mahalalele depărtate ale Capitalei.

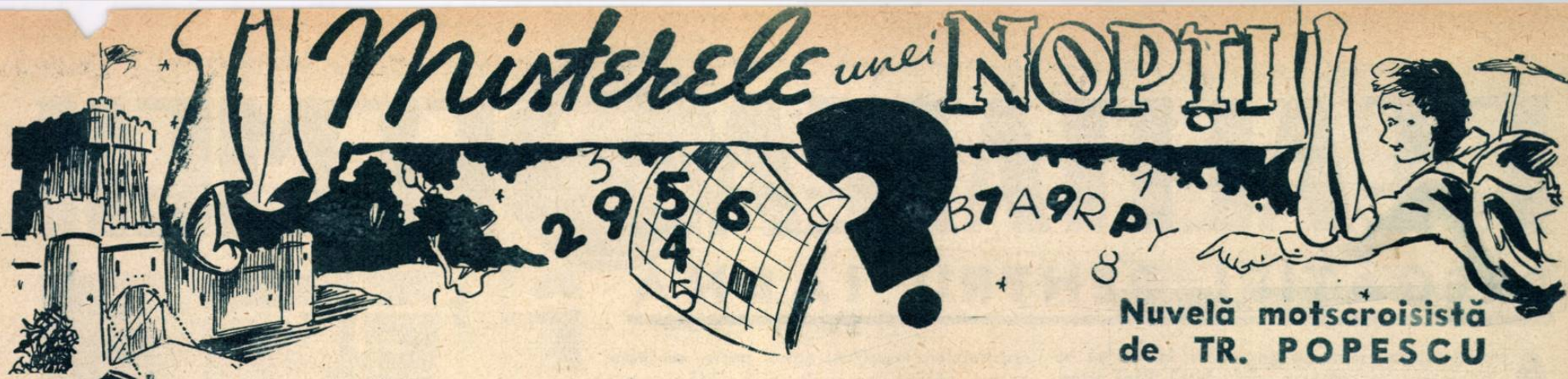
Cităm, ca un început bun, intervenția Camerei de Comerț din Cernăuți, pe lângă „Sindicatul vânzătorilor ambulanți Tudor Vladimirescu”, din București, ca să trimită acolo tineri olteni, care să dea înviorare comerțului românesc și să fie piept minoritarilor.

E NEVOIE DE OLTENI LA BUCUREȘTI

Este ciudat că numai Bucureștii au „olteni”. În orașele românești de provincie nu există vânzătorii ambulanți de alimente, după cum nu există nici la Paris.

La Iași sunt doar vreo două sute. La Galați, Brăila, Constanța și Ploiești, câte vreo sută sau și mai puțin. În celelalte orașe deloc, iar la București sunt șapte mii!

Se pune întrebarea, care e explicația acestui fenomen? Nu cumva nici la București n'ar fi nevoie de dânsii? Noi nu ne putem compara cu Parisul sau alte orașe mari din Apus. Pe un hectar din București trăiesc, în mijlociu 75 de locuitori. La pe-

Nuvelă motscroisistă
de TR. POPESCU

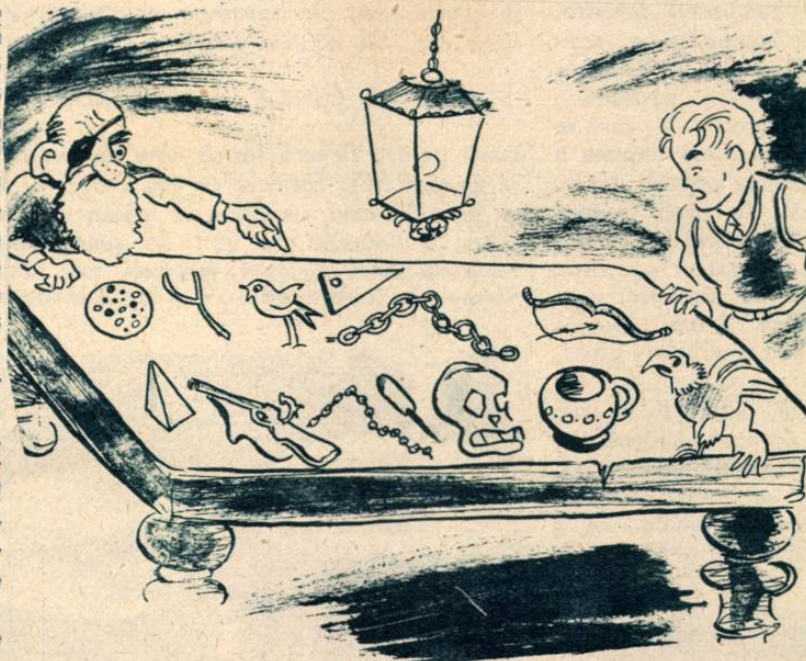
....Era o noapte cum nu mai întâlnisem. Fulgerile brăzdau nemărginitul cerului și se încrucișau în isonul tunetelor ca lamele unor săbii înfricoșătoare; O ploaie rece tăioasă ce te pătrundea până la os complectă haoticul decor. Se părea că infernul a capara pământul, cu bice de foc!

Înaintam singur în această noapte, cu rucsac-ul în spinare, rățâcit de ceilalți patru prieteni cu care pornisem să explorăm munții Bucovinei.

În acest cadru în care Natura își arăta măreția unei neasemuite mării, eu, o ființă vie, o fărâma de vietate o înfruntam în merul meu domol, extenuat de efort. Căutam în negura din fața mea, o lumină, o casă de adăpost. Nimic!... Totuși mi se părea

că în apropiere, la 500 pași, turnul unui castel se estompează în noapte. Așa era. Zidurile sale roase de vreme, îmi vor fi o bună gazdă, pentru noaptea aceasta îmi zisei eu — și urcai în fugă cărarea ce se oprea la poarta masivă a seculului edificiu. O clarță grea pe care o apăsai de vreo câteva ori, nu mi deschise poarta și cum ploaia se întărea, căutai vreun mijloc de a anunța pe cei din interior, întrucât observasem că la o fereastră de sus o lumină slabă, ținea companie unei vieți omenești. Pipăiam cu mâna poarta, ajutat de lanterna de buzunar când observai pe cadrul ușei, în dreapta, o tablă pe care era desenat ceva iar sub desen cuvintele următoare scrise cu cretă:

„Drumetule acesta-i mijlocul de a pătrunde în castel!”

gală contesă poloneză, murise pe Riviera într'un atac de cord, încă de acum trei ani.

— Unde mă culc și unde pot să mănânc ceva, căci de două zile n'am mai pus nimic în gură. Abia mă mai țin picicarele...

— Avem ordinele stăpânei noastre în această privință. „Camera Roșie” vă va găzdui și vă va hrăni. Noi nu putem să vă dăm decât acest pahar de vin spre a vă dregă puterile.

Și moșneagul îmi turnă dintr'o carafă, un vin rubiniu, vărsând tot atât lichid pe masa de lemn alb. Gestul său se proiectă într'o umbră monstruoasă pe zid.

— Iată aci ai nouă chei. Dacă le apropii două câte două, îți va apare numelele mamei stăpânei noastre. Pe primele două, ce formează prima literă din numele mamei ei, le vei lua cu d-ta, îți vor trebui sus acolo.

Drumetule acesta-i mijlocul de a pătrunde în castel!

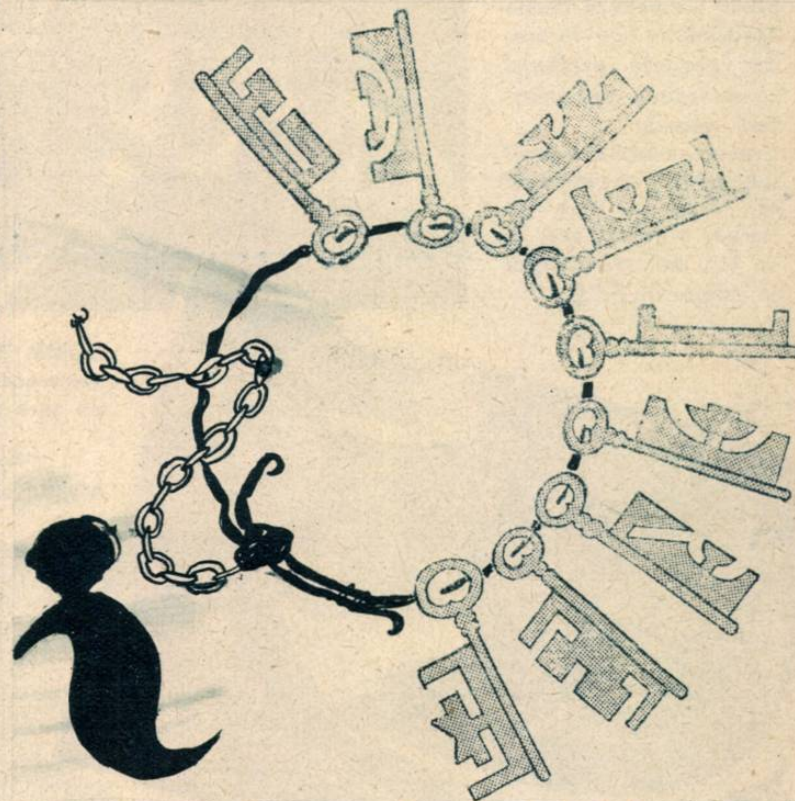
Făcui repede o legătură între înșurirea acestor figuri și nu-mi fuse atât de greu să desfac problema atât de elementară; întreaga chestiune îmi ceruse aproape trei minute. Foarte surprins însă, mă adresai oaspeților mei:

— Păi bine oameni buni, stăpâna acestui castel este moartă de trei ani și mai bine.

— Ha, ha, ha, izbucniră bătrânii în răs, dar un răs care semăna mai mult a nechezat, Fiule să știi că nu e moartă, ea trăiește chiar azi am vorbit cu ea.

— Francisco nu-i așa că mergea paharul pe masă mai repede ca orcând. Spiridușii să fi avut în el și tot n'o gonea așa. Spiridușii... Ha, ha, ha. Ambii bătrâni râdeau cu o poftă diabolică, lăsând să se vadă gura văduvită de podoaba dentară, cu gingii albe, sticloase.

Precis, bătrânii erau niște maniaci se îndeletniceau cu spiritismul, căci îmi aminteam precis că pretinsul stăpân, o bo-

Indreptai lanterna spre desenul ros de vreme. Era un banal labirint în care se brodase niște litere. Trebuia să plec deci dela o anumită literă și astfel parcursând întregul traect, să scot la iveală o frază care să-mi determine acțiunea.

Așa era și nu-mi răpi prea mult timp soluționarea lui.

Totuși un curios fior mă străbătu. Procedai după spusele labirintului. Ușa scârțâi greu din țâțâni și îmi deschise înainte un coridor strâmt și întunecat. Înaintai vreo zece pași, când auzii un glas pițigăiat care scandă cuvintele: „Ce dorești omule?”

În fața mea, pe niște trepte mâncate de vreme un moșneag înfiorător ținea în mână un felinar. Îi explicai situația și moșneagul îmi făcu semn cu felinarul să-l urmez.

Alunecai de câteva ori pe treptele știrbite și puțin a lipsit să nu mă prăvălesc să-mi sparg capul. Papucii pe care-i avea moșneagul în picioare lipăiau straniu în coridorul ce-l străbă-

team, iar razele ce se frângeau din felinarul cu fêștilă cât și ecoul, complectau cadrul și creau o atmosferă ce-mi făcu inima cât un purice.

Ajunsesem în fața unei uși pe care moșneagul o împinse cu piciorul. O odăiță strâmtă cu un pat pregătit pentru culcare iar în mijlocul ei, o masă cu două scaune. Abia după ce moșneagul puse în cui felinarul și eu încercai să mă scutur de ploaie, observai că pe unul din scaune stă o mogâldeață cocoșată, care își ridică ochii, doi cărbuni aprinși, spre mine.

— Este soția mea spuse moșneagul și suntem păzitorii castelului.

— Unde mă aflu și cine este stăpânul acestui castel? — întrebai eu aproape strangulat de spaimă.

— Iacă numele i se găsește aci, încrustat pe masă, bălbăi moșneagul și cu degetul lui arătător osos și fără pic de carne pe el, îmi arată pe masă figurile următoare:

SOLUȚIILE PROBLEMELOR

ce se vor publica în cadrul acestei nuvele se vor trimite după apariția ultimei probleme.

Deslegătorii acestor probleme vor primi importante premii oferite de revista noastră. Lista acestor premii va fi publicată într'unul din numerele viitoare ale revistei.

Urmăriți, deci, nuvela noastră motscroisistă

MISTERELE UNEI NOPTII

Te va servi stăpâna în persoană. Și bătrânul cu degetul la gură, iar cu glasul șuerător adăugă: — Mare cinste pe d-ta, mare cinstel... Acum du-te singur, căci noi nu te vom urma.

O pendulă veche din odăiță, bătu miezul nopții!

— Du-te, du-te, nu mai sta, căci acum a început să se plimbe prin castel și dacă ne prinde că te reținem, ne pedepsește. E o candelă pe etajeră ia-o, căci lanterna nu-ți mai funcționează. Scosei lanterna din buzunar și o aprinsei. Ciudat!... Jos la poartă avea o lumină tare și acuma becul abia trase un firisor de lumină.

— Foarte bine, spusei și pe ce drum trebuie să apuc?

(Va urma).

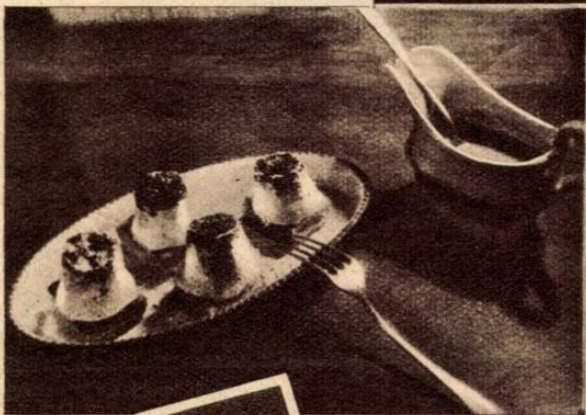
REALITATEA FEMEII

PREGĂTIRI PENTRU IARNĂ

A venit toamna și cu ea gospodina începe să se îngrijească de conserve pentru iarnă. Până acum, a făcut treptat, marmelade, compoturi, dulcețuri din fructele care au trecut și azi începe să se îngrijească de bulion, murături și magiun din delicioasele prune brumării. Dar toate aceste pregătiri necesită o muncă grea. Cei cari vin la „de-a gata” — cum se spune — cu greu își pot imagina ce efort depune o gospodină până vede cămara plină cu provizii pentru iarnă. Aproape cu toate știm cât de greu se face magiunul din prune, care trebuie amestecat neconținut pe foc, și care pe lângă muncă, stropște îngrozitor, cauzând de multe ori răni destul de serioase; vom asculta azi sfatul unei gospodine tinere, care a experimentat un fel de a face magiunul din prune, mult mai ușor și mai practic:

Prunele sunt șterse cu un șervet curat, li se rup codițele, se rup în două și li se scot sâmburi. Se pun apoi grămadă într-o cratiță cât mai mare, adăugându-se zahărul, apa, etc. și se bagă la cuptor. La fiecare 5 — 6 ore amestecăm prunele, cu o lingură mare de lemn și le lăsam atâta vreme în cuptor, până începe să se întărească magiunul. Cum de obicei magiunul se prepară în cantități mari, amestecul de prune urmează să fiarbă aproximativ 12—14 ore, dar prezintă avantajul că nu trebuie să-l amesteci mereu.

Erecomandabil să punei sub cratiță o piatră și să lăsați prunele să fiarbă, primele ore, la un foc mai mare, apoi să micșorați flacăra.

crochetelor. În mijloc, adică peste crochete, se pun câteva linguri de varză călită și se pun în cuptor vreo cincisprezece minute, până se rumenesc. Se servesc calde.

OUĂ CU ȘUNCĂ ÎN „BAIN-MARIE”

Luăți pentru fiecare formă câte un ou, mărar și șuncă fiartă. Formele se ung bine cu unt, se pune la fund, un rând de mărar, pe deasupra o linguriță cu vârf de șuncă tăiată bucățele mici și apoi spargeți oul întreg. Formele se fierb în apă, adică la „Bain-Marie”,

până se întăresc ouăle. Între timp, încingeți unt într-o tigaie, în care prăjiți, până se rumenesc, atâtea felii de pâine, câte forme ați pus la fiert. Cu multă băgare de seamă răsturnați conținutul formelor pe feliile de pâine

prăjită. Se servesc cu sos de roșii, în care ați amestecat puțină smântână, un vârf de cuțit de sare și unul de zahăr.

FACEȚI UN TORT DE BANANE!

Aluatul se compune din: 150 gr. făină albă,

Magiunul odată terminat, îl puneți — cald încă — într-o oală de pământ — rezistentă la foc — pe care o mai puneți odată în cuptor, ca să prindă o crustă. Magiunul astfel preparat ține ani de-a rândul. Aceiași gospodină care a binevoit să ne dea rețeta magiunului de prune, ne-a mai inițiat și în alte secrete ale bucătăriei, pe care — la rândul nostru — le încredințăm cititoarelor noastre, dornice mereu să varieze menu-urile:

CROCHETE DE VARZĂ

O jumătate de kg. de cartofi fierți în coaje și rași pe răzătoare, se amestecă — încă calzi fiind — cu un ou, 600 de gr. făină și sare după gust. Două treimi din aluat se taie în crochete de 8 centimetri lungime și 6 centimetri lățime și se înșiruiesc pe o tavă bine unsă cu grăsime. Din restul aluatului se face un fel de zid care se lipește bine de jur împrejurul

3 gr. Backpulver, 65 gr. zahăr, un pachet de vanilie, un ou, 65 gr. unt sau untură.

Adaus: o lingură de marmeladă, 250-300 gr. banane bine coapte, un sfert de litru de apă, o jumătate de zeamă de lămâie.

Garnitură: alune sau migdale cojite.

Aluatul îl faceți în mod obicinuit. Jumătate îl întindeți pe o formă de tort bine unsă cu unt, din cealaltă jumătate formați un soi de perete, pe care-l lipiți de jur împrejur, pe forma care trebuie să fie unsă cu unt, până sus. La foc potrivit, lăsați aluatul să se coacă 15-20 minute. După ce s'a răcit puțin, umpleți golul din mijloc cu un strat de marmeladă și cu bananele tăiate frumos în felii. După ce tortul s'a întărit și s'a răcit, stropiți tortul cu zeamă de lămâie, dacă vreți. Garnisiți cu migdale sau alune și puneți la gheață.

BISCUȚI, CUNOSCUȚI ȘI LA NOI SUB NUMELE DE „LANGUE DE CHAT”

1 kg. 200 gr. zahăr, un baston de vanilie, pisat mărunt, un kg. jumătate de făină, se amestecă cu o jumătate de litru de frișcă bătută și cu albușul a trei ouă, bătute spumă. Aluatul moale se pune într'un „sprîter” sau un cornet și pe o tavă curată, stropiți din el batoane subțiri, lungi cât un deget. Se coc, la foc potrivit, 8-10 minute. Pișcoturile trebuie să aibă de jur împrejur o margine cafenie deschis, iar mijlocul va rămâne alb. Se servesc la ceai și înghețată.

CLAUDE

MODA SFÂRȘIT DE TOAMNĂ

Rochie de ceai formată din fustă bogat godată din taffetas neagră și jachetă de catifea. Cordon din taffetas rose, căptușit cu acelaș material negru. E purtată de Olivia de Havilland.

TRĂIM vremuri grele, și e adevărat că preocuparea noastră cea mai importantă n'o poate constitui moda. Totuși, abia în aceste timpuri de grea cumpănă, femeia trebuie să fie mai frumoasă și mai îngrijită decât oricând, spre a oferi celor din jurul ei prilejul unei odihne, unei încântări a ochiului. Ca să orientăm cititoarele noastre asupra liniei de toamnă, dăm în această pagină câteva fotografii trimise de corespondentul nostru special din Hollywood. Toaletele sunt exclusive și au fost lansate în urmă cu două săptămâni.

DR. KI.

1. Pentru ultimele zile însorite de vară, acest tailleur purtat de drăgălașa Rosemary Lane e practic și elegant. Și să vă mai divulg un secret: îl puteți confecționa din orice rochie neagră de stofă, de care v'ați plictisit.

2. Rochie de seară din triple voile bleu deschis. Jachetă din acelaș material bordisită cu chinchilla. Gloria Dickson a apărut cu eașerile trecute la una din seratele Hollywood-ului.

3. Rochie de după amiază din stofă marron, cu garnitură din ea. Lansată de Priscilla Lane.

4. Tailleur de stofă beige, stropită cu marron. Beretă de feutru în aceeași nuanță cu o pană marron și una beige. Costumul de toamnă al Rosemary-ei Lané.

(Foto Warner Bros).

DIN ȚARĂ

UN NOU SISTEM PENTRU JOCL ROMÂNESC DE FOOT-BALL

Dr. Economu, dând jucătorilor instrucțiuni, cu ajutorul microfonului.

Dr. Virgil Economu, selecționer al sportului românesc, a ținut o conferință asupra metodei în „W. românesc” pentru jocul de foot-ball. În fotografia noastră: directorul școlii de antrenori vorbește în fața echipei naționale românești de foot-ball.

Selecționabilii făcând antrenament la Venus, aplicând noul sistem de joc.

Selecționabilii ascultând conferința d-lui V. Economu, selecționerul unic.

S'AU IMPLINIT 20 ANI DELA URCAREA PE TRON A REGELUI BORIS AL BULGARIEI

La biserica bulgară din București s'a oficiat un serviciu religios, cu ocazia împlinirii a 20 ani dela urcarea pe tron a Regelui Boris al Bulgariei.

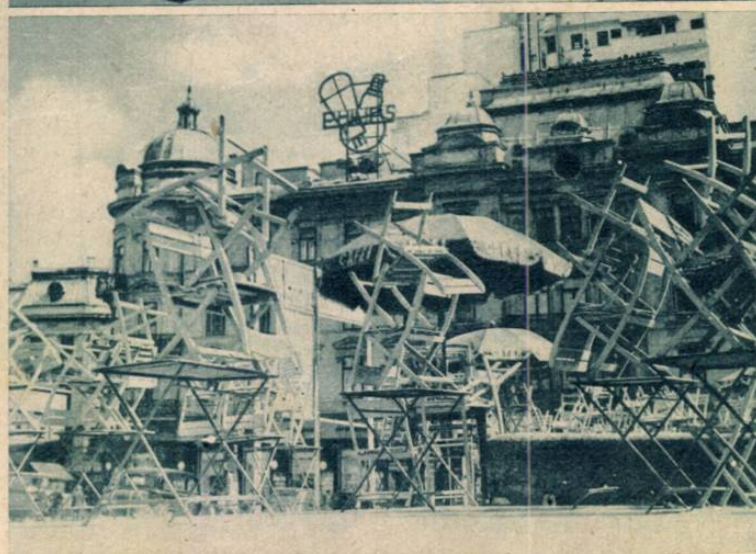

Demnitarii bulgari ieșind din biserică, după oficierea slujbei.

TOAMNA ÎN BUCUREȘTI

Pe lacul Herăstrău: bărcile părăsite

E soare, totuși destul de rece. Nimeni nu-și mai poate permite luxul să stea în grădină sau pe terasă. Iată mesele unui restaurant, așteptând să fie transportate în magazie, unde, aida m urșilor, vor hiberna.

(Foto I. B. Ursian).

STRÂNS UNITĂ ÎN JURUL
IUBITULUI EI SUVERAN, ȚARA
ÎNTREAGĂ ÎI UREAZĂ, CU
PRILEJUL CELEI DE A PATRUZECI-
ȘISEASEA ANIVERSARE, VIAȚĂ
LUNGĂ ȘI DOMNIE RODNICĂ.

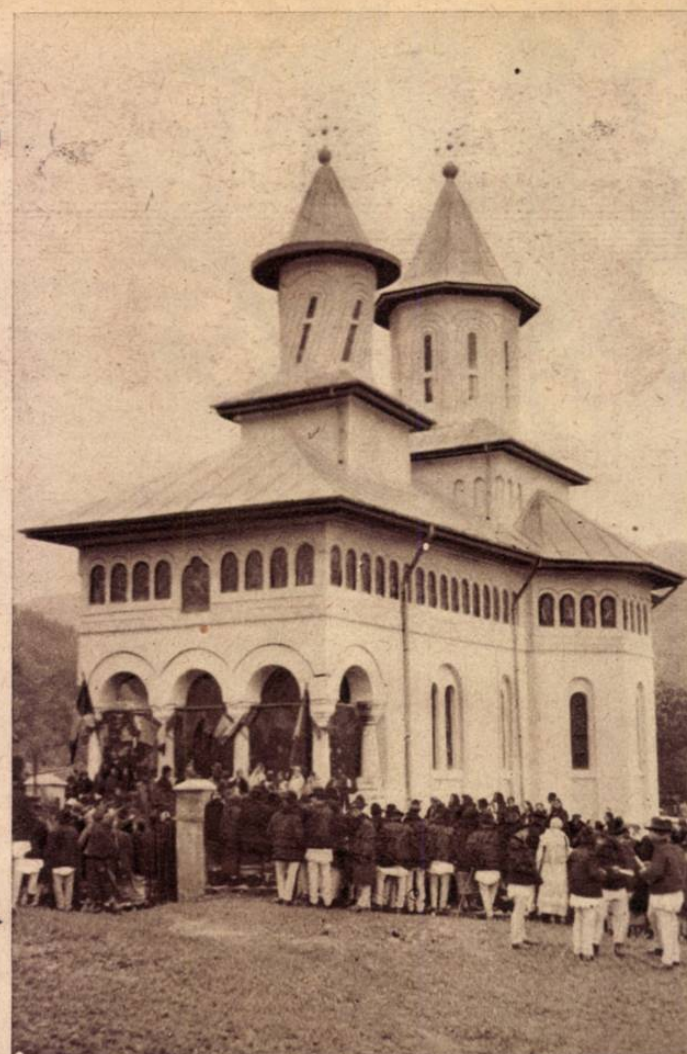
ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

Patriarhul Nicodim cu d-nii ministru Zigre, Alexeanu, rezident regal, amiral Dan Horia, îndreptându-se spre praznic.

SFINȚIREA BISERICII DIN STOENEȘTI

Săptămâna trecută a avut loc la Stoenesti sfințirea bisericii, la care au asistat autoritățile, în frunte cu I. P. S. S. Patriarhul Nicodim.

Noua biserică din Stoenesti.

Conform tradiției, lăutarii cântă la praznicul ce-a urmat sfințirii bisericii.

CURSURI PENTRU SURORI DE CARITATE VOLUNTARE

Săptămâna trecută s'au deschis la București cursurile pentru surorile de caritate voluntare. Iată un aspect al sălii.

A MURIT SCRIITORUL GH. MIH. ZAMFIRESCU

Săptămâna trecută a încetat din viață, la București, cunoscutul scriitor Gh. Mih. Zamfirescu.

În fotografiile noastre:

Cortegiul ieșind din capelă și îndreptându-se spre groapă.

D-nii Ion Marin Sadoveanu, subsecretar de stat, Camil Petrescu, directorul general al Teatrului Național, în cercul prietenilor și cunoscuților, la înmormântare.

(Foto I. B. Ursian).

SE APROPIE ORA

PREGĂTIRI ÎN VEDEREA MAREI
OFENSIVE DE PE FRONTUL DE VEST

Tunuri antiaeriene, pe bordul
unui crucișător englez. Pe
cer, trei avioane de recu-
noaștere.

Artileria germană, la intrarea
într'unul din orașele
poloneze cucerite.

Tancuri engleze în formație de
luptă.

Tancuri grele,
înaintând pe
câmpiile Polo-
niei.

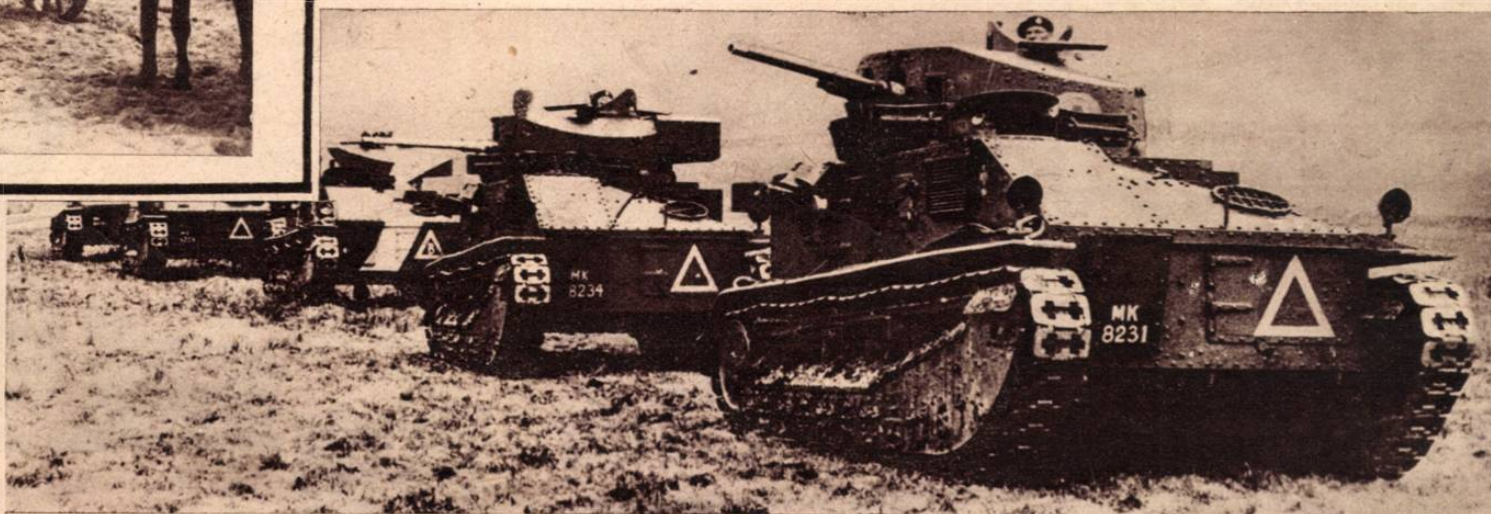
Tunurile artileriei grele ger-
mane, în acțiune, în dosul
liniei Siegfried.

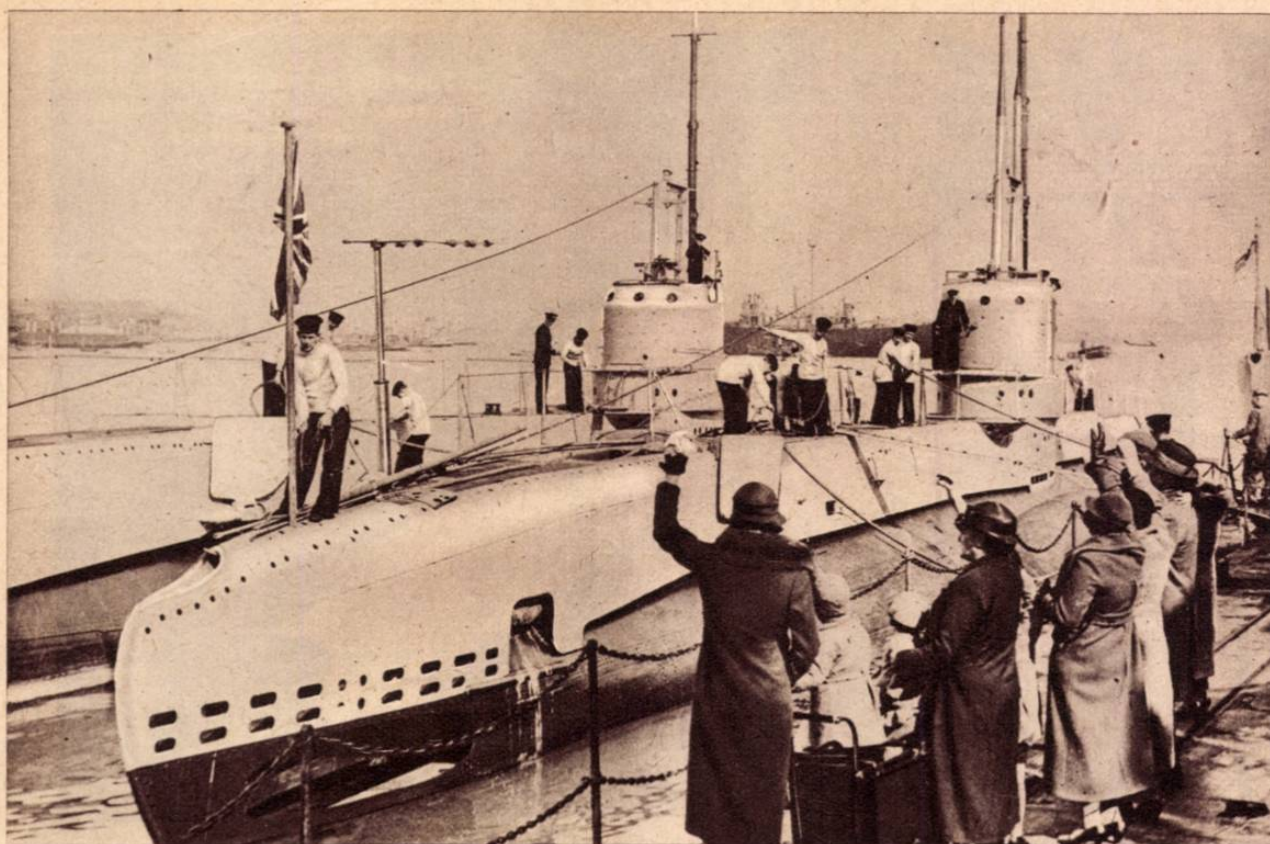
OFENSIVA păcii e socotită
astăzi definitiv eșuată. Oferta
de pace formulată de cancel-
larul Hitler s'a izbit de fermitatea
neclintită a celor două mari puteri
occidentale.

Franța, prin glasul d-lui Edouard
Daladier, președintele consiliului și
Marea Britanie prin glasul primului
ministru, d. Chamberlain, au răspuns
propunerilor germane, cu hotărârea
de a lupta până la capăt.

Ofensiva păcii fiind eșuată, cuvântul
revine militarilor. Pauza de discursuri
și replici pare terminată, după actul
de războiu, desfășurat în Polonia.
Altă ofensivă se pregătește acolo,
între cele două linii vrăjmașe, care
nu despart numai două armate ci
și două lumi. Corondentul agen-
ției Reuter care se află pe frontul
francez, relatează că începând de
Luni, o mare activitate domnește

pe acel front. Pregătirile de artilerie au
devenit mai intense, recunoașterile
aeriene mai îndrăznețe, contactul între
patruli mai des. Toate acestea dovedesc
că ne aflăm în prețuia unei mari ofensive.
Acțiunile sunt concentrate între Mosela
și Saarbrücken, unde înaltul comandament
german urmărește cu o neliniște crescândă
presiunea continuă a forțelor franceze.
Acțiunea a fost deosebit de marcată în
jurul localității Saarlouis — în vreme ce
Saarbrücken este înconjurat din trei părți
de elementele avansate franceze. Nume-
roase patruli germane au fost împrăș-
tiate de focul mitralierelor și câteva
patruli germane au fost respinse. Scopul
acestor operații întreprinse de unități
germane mai puternice ca de obicei, pare
să fie procurarea de informații
asupra pozițiilor exacte ale francezilor. S'au
făcut deaceia mari sacrificii în scopul
de-a lua prizonieri francezi — dar cu toate
atacurile, scopul acesta n'a putut fi atins.

Unul din numeroasele submarine engleze, pornind dintr'unul din porturi.

Activitatea artileriei a fost deasemeni mai puternică la Est de Mosela, dar tirul artileriei franceze a redus la tăcere bateriile germane.

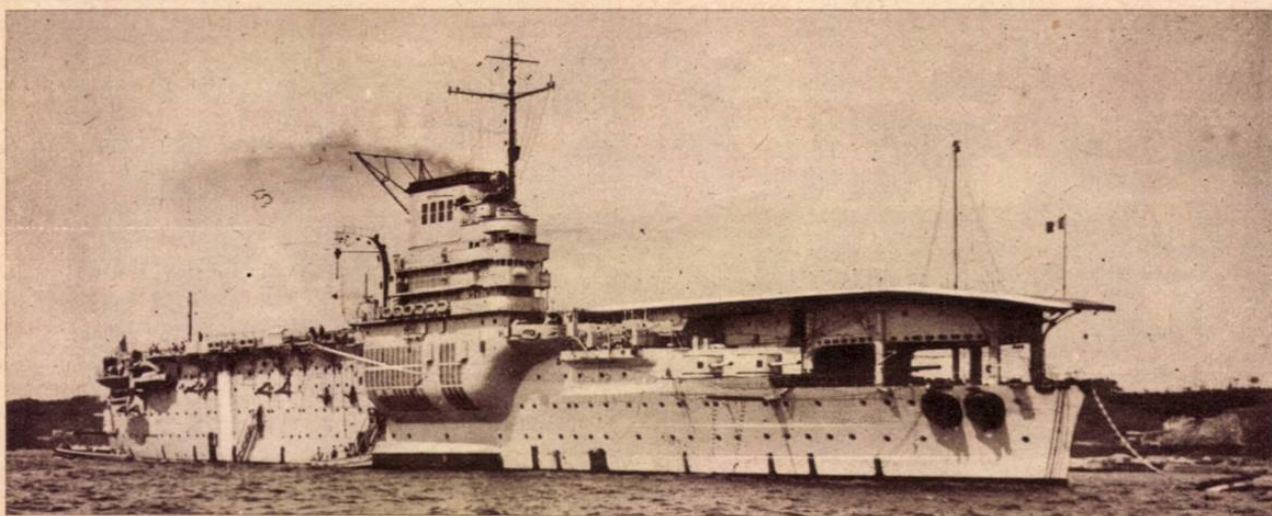
După opinia criticului militar al ziarului „Petit Parisien”, comandamentul german dorește să poată aranja o bătălie generală între liniile Siegfried și Maginot. Până acum însă atacurile germane n'au izbutit să scoată pe francezi din pozițiile cucerite pe teritoriul german, în fața liniei Siegfried. Comandamentul german ar dori să cunoască intențiile generalului Gamelin — spre a ști dacă forțele franco-engleze vor lua ofensiva sau așteaptă să primească atacul german. Până la angajarea acestei ofensive anunțate, războiul pe mare și în aer continuă. Din relatările comunicatelor oficiale germane,

reese că în ultimele zece zile nici un vas britanic n'a mai putut fi atacat de submarine. Pare din ce în ce mai sigur că sistemul convoiurilor a înlăturat aproape cu desăvârșire pericolul acesta — ceea ce a silit comandamentul german să folosească aviația împotriva vaselor engleze. Rezultatele obținute până azi nu corespund așteptărilor. Cât privește atacurile cu tancuri, care au avut loc pe frontul occidental, corespondenții militari afirmă că tancurile germane n'au putut rezista unei înaintări a tancurilor franceze, sprijinite de artilerie, blindajul german dovedindu-se slab. Ofensiva viitoare ne va arăta în ce măsură prevederile criticilor militari se adeveresc.

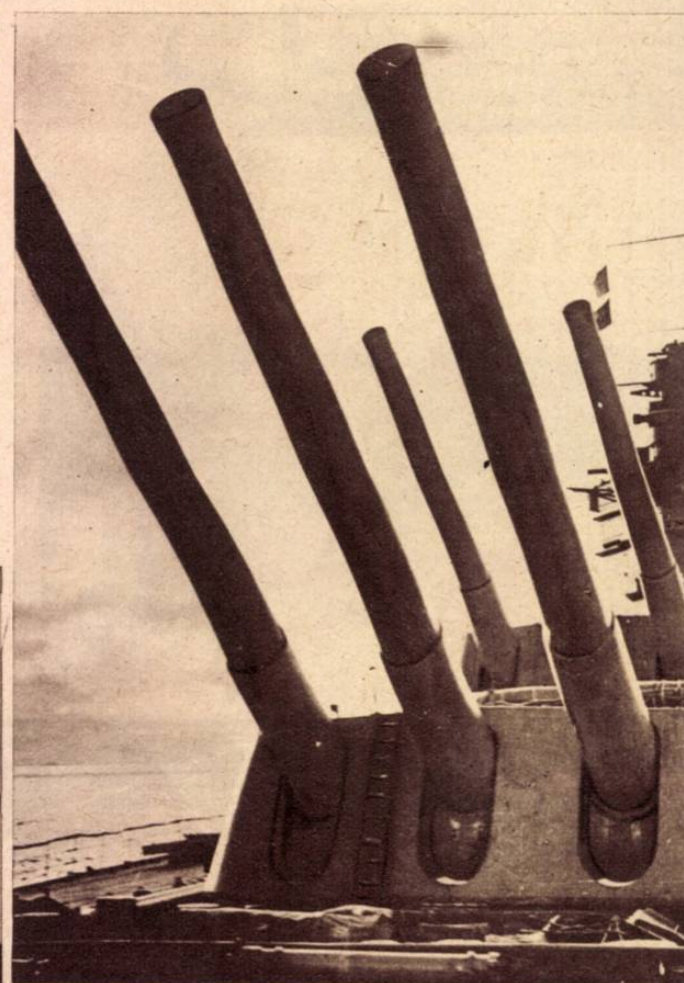
S.

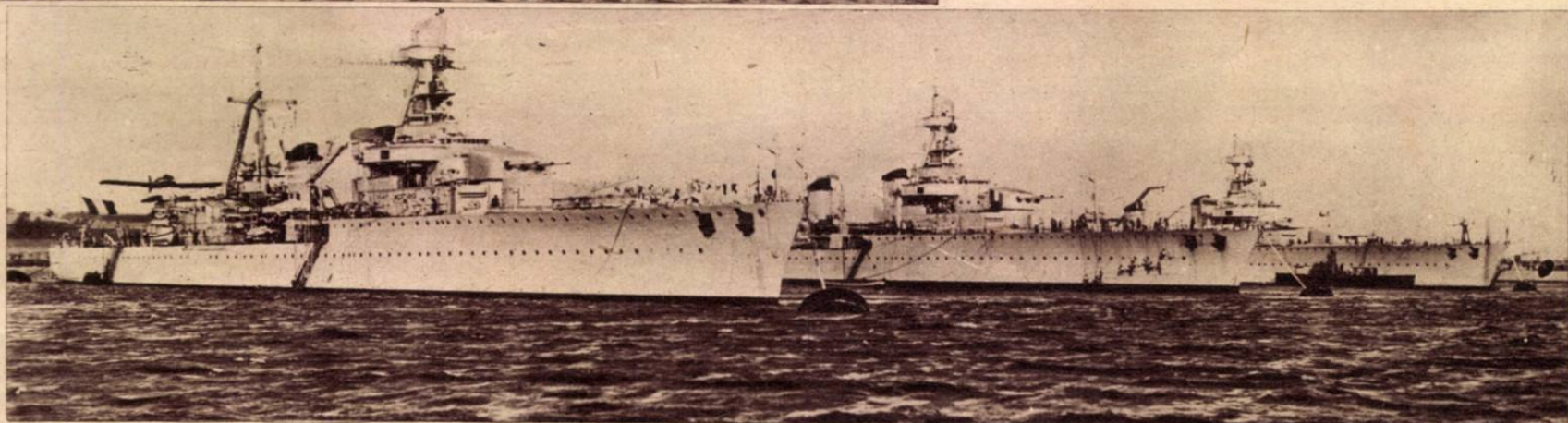
Încărcarea torpilelor pe un vas de războiu.

Vasul francez port-avioane „Bearn”, unul din cele mai frumoase vase de războiu.

Tunurile amenințătoare ale unui crucișător german.

Ultima revizie a crucișătoarelor, înainte de pornire.

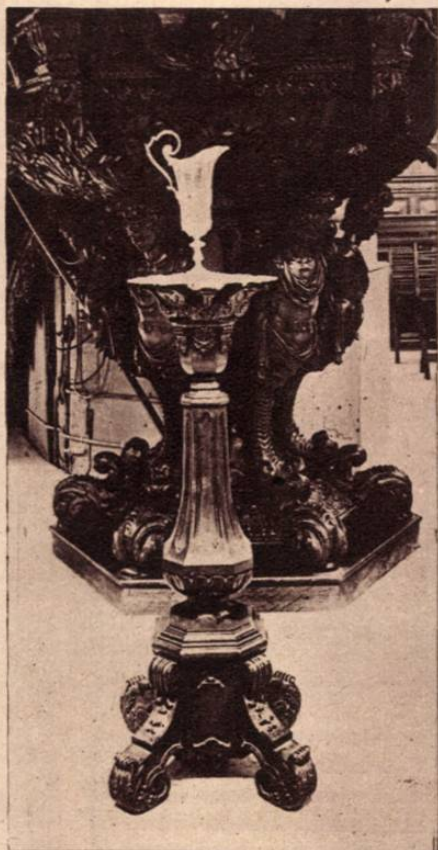
MODĂ NOUĂ PENTRU BĂRBAȚI!

Max Fire din Los Angeles (U.S.A) a găsit că moda pălăriilor bărbătești e prea plictisitoare. Deaceia s'a străduit și a inventat această combinație, care este ceva între pălărie și umbrelă. Această umbrelă este fixată de cap și dă deplină libertate mâinilor. Iată-l, în fotografie, pe inventator cu pălăria-umbrelă, care n'a întârziat s'o patenteze.

CUPA DE BOTEZ A TINEREI PRINCIPESE OLANDEZE

Iată cupa de argint așezată în biserica din Amsterdam, pentru botezul micuței principese a perechei moștenitoare olandeze.

RICHARD TAUBER ȘI DIANA NAPIER PLEACĂ SPRE SUDUL AFRICEI

Richard Tauber, cunoscutul cântăreț, însoțit de Diana Napier, tânăra și frumoasa lui soție s'au imbarcat pe bordul vasului „Capetown Castle”, care-i va duce dela Southampton în sudul Africei.

*Când vezi/
dinți atât de
albi și de frumoși
te gândești la
Pasta de dinți
Chlorodont*

A APĂRUT

MAGAZINUL

160 pagini 25 lei.

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ
„MEDICUL NOSTRU“

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

SKATING, FĂRĂ EFORT

La Amsterdam s'a lansat, de curând, un sport nou, un amestec între skating și „sky-joring”. Participanții au patine cu roți de cauciuc și sunt remorcați la motocicletă, care parcurg terenul cu o viteză de 60-70 km. pe oră.

ANTINEVRALGIC DR NANU MUSCEL

INTREBUINȚAȚI CONTRA
GRIPEI, MIGRENEI, NEVRALGII, etc.

Se vinde numai în cutii originale, conținând 2 buline și cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI, București, Calea Rahovei 265

O protecție mai
eficace și mai ef-
tină contra pielei
aspre, nu există.

CREMA
NIVEA

CERCETAȘII

FRANCEZI

își fac

DATORIA

CA și străjerii noștri, cercetașii Franței nu cunosc decât o datorie: față de țară. Din prima zi a mobilizării numeroase servicii publice al căror personal devenise insuficient, au apelat la bravii cercetași — și aceștia n'au șovăit nicio clipă.

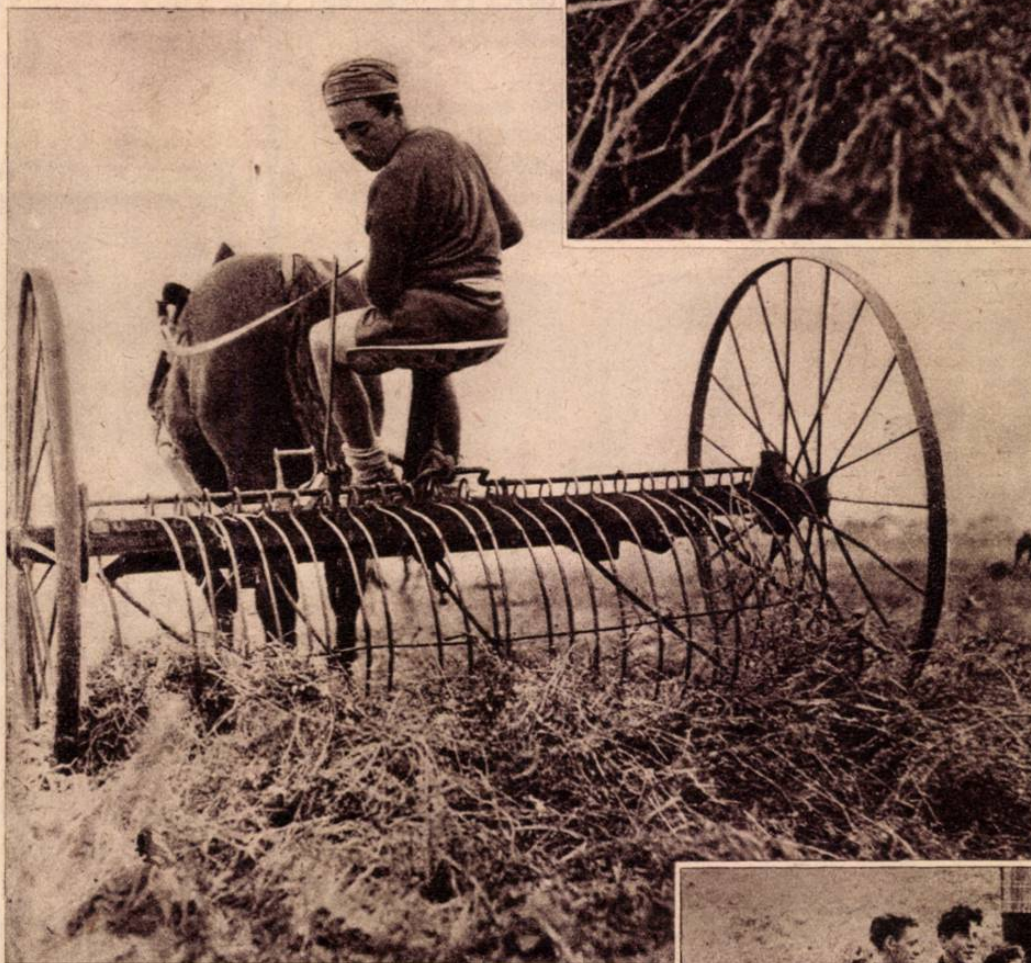
Dar nu numai serviciile Statului au avut de câștigat de pe urma activității pline de entuziasm a cercetășiei franceze — ci și populația agricolă care a văzut venind cu bucurie cohortele de cercetași voioși, gata să înlocuiască brațele celor plecați să apere frontierele Franței. Țăranii francezi știu astăzi că pământul patriei n'a fost lăsat în părăsire. Munca sfântă, aceea care hrănește și înobilează, nu va fi stânjenită de lipsa atâtor oameni, ritmul producției agri-

Un elev de clasa III-a — altădată bucătarul echipei — știe să mănuiască furca și să adune paie.

Dar se răzbună ei, conducând un cal puternic, la munca câmpului.

Ca să ajungă la lucru, tinerii cercetași se îngheșuiesc în camioneta condusă de dl. Rouland... niciunul dintre ei n'are încă permis de conducere.

Caraghios e vițelul! Un cercetaș se amuză, lăsându-l să-i lingă mâna, în vreme ce altul toarnă laptele, picătură cu picătură.

Și puii... ce minune! Majoritatea cercetașilor nici nu i-a văzut de aproape, până acum. „Pui, pui” strigă ei, cu vocile care acum li se schimbă.

cole nu va fi încetinit, ci dimpotrivă. Franța își continuă liniștită munca ei creatoare la adăpostul glorioasei sale oștiri. Orice s'ar întâmpla recolta va fi strânsă în ordine și lucrările agricole de toamnă vor fi terminate în mod normal.

Cercetașii francezi, acești voluntari ai muncii, au răspuns ca un singur om la chemarea Patriei, alergând la datorie.

Correspondenții ziarelor americane relatează în reportagii ample căldura cu care populația satelor a primit tineretul acesta hotărât să îndeplinească sarcinile nobile ale ostașilor de pe front.

Fermele mai mari, ca și micile gospodării vibrează acum de voioșia acestei năvalnice tinereți laborioase, adevărată imagine a Franței de totdeauna, muncitoare și vitează.

Tot seara se descarcă din camioane, tot ce s'a lucrat în cursul zilei. Cercetașii își întăresc mușchii cărând sacii grei, plini cu cartofi.

Cercetașii învață și să mulgă vacile, dar pentru asta există o cadență, un ritm pe care, deocamdată, nu-l are decât fiica cea mai mare a fermierului.

S'a făcut mai frig. Deci nu se mai poate dormi în corturi, ci pe paie calde și frumos mirositoare, acoperiți de păături sau pelote. Cercetașii se culcă seara la 9 ca să fie deștepți dimineața, odată cu cântatul cocoșilor.

CÂTEVA ASPECTE DIN CAPITALA FRANȚEI

Aspectul celei de a treia Duminici de războiu, la Paris. Străzile par să nu-și fi schimbat aspectul: lumea se plimbă, ca deobicei, pe Champs-Élysées.

Soldați englezi pe străzile Parisului.

Marile magazine pariziene au construit, pentru clienții și funcționarii lor, adăposturi foarte confortabile. Iată unul dintre acestea, prevăzute cu scaune și mese.

DOUGLAS CORRIGAN,

„NEBUNUL SBURĂTOR” CARE A TRAVERSAT ATLANTICUL DIN GREȘALĂ, A AJUNS VEDETĂ DE CINEMA

HOLLYWOOD-UL i-a oferit un angajament de aur ca actor. Putea tot atât de bine să fie angajat ca scenarist, fiindcă filmul pe care-l turnează, „Irlandezul sburător”, evocă cu fidelitate povestea vieții sale. Sau ca gag-man. Căci el a izbutit cel mai monumental gag al secolului, la 7 Iulie 1938, traversând Atlanticul cu un avion vechi și demodat—și încă din greșeală. De aci înainte, Corrigan va fi acum „Wrong way Corrigan”, *Corrigan care a greșit drumul*. O poreclă care probabil îl face să suradă. Căci el n'a greșit drumul. Îl știa mai bine decât oricine. Și dacă aceasta nu era calea cea mai directă, în cele din urmă a aterizat precis unde a vrut. Adică într'un studio.

Corrigan a avut pasiunea cinematografului încă înainte de a o avea pe aceea a aviației. Dar fiind încă mic, plâpând și având un picior sdrobit — care a rămas țepăn de atunci — socoti prudent să renunțe provizoriu la luarea cu asalt a ecranului.

Se mulțumi să înlocuiască pronumele pe care-l primise la naștere : Clyde, cu Douglas. De ce nu-i mai plăcea Clyde? Pentru că era și pronumele tatălui său pe care o părăsise pe maică-sa, lăsând-o pe drumuri. Așadar, el hotărî într'o bună zi, de acord cu ea, să nu se mai pronunțe niciodată în casă pronumele capului familiei. De ce a ales pronumele Douglas? Din cauza lui Fairbanks, tatăl, pe care-l admirase întotdeauna fiindcă era înalt, puternic, agil și impunător, adică așa cum ar fi vrut Corrigan să fie.

Și apoi pentru că văzuse odată, în carne și oase, pe eroul filmului „Semnul lui Zorro”, pe platforma dindărăt a unui tren. În jurul celebrului actor, se afla o mulțime însă... Deși plâpând, Corrigan izbuti să răzbată până în față... Trezindu-se la un moment dat nas în nas cu idolul său, se simți foarte încurcat, și nu găsi ceva mai bun de făcut decât să-i ofere unul din ziarele pe care le vindea pe atunci. Primii în schimb dela Douglas Fairbanks un dolar, care semăna cu toți ceilalți dolari, pentru toată lumea, nu însă și pentru el... Prima lui slujbă era deci vânzător de ziare și trebuia să vândă mult ca să-și ajute mama, — care era îngrijitoarea unei locuințe mobilate, — fratele și sora.

Când mica familie emigră la Los Angeles, Douglas avu o clipă de bucurie. Poate nădăjduia că va pune înfățișat picioarele într'un studio. Dar ceasul lui nu venise încă. Oricum, nu arată nimănui nădejtile sale secrete. El nu avea timp nici să meargă la cinema, nici să se îmbulzească, în serile premierelor, în fața cinematografele pentru a vedea, de departe, vedetele... N'avea nici glorie, nici dragoste. Muncea. O muncă fără glorie: spăla sticle. Fiindcă era sărguincios și priceput, salariul său trecuse dela 8 la 25 dolari pe săptămână.

Părea mai depărtat decât niciodată de acest întâi vis al copilăriei sale: cinematograful.

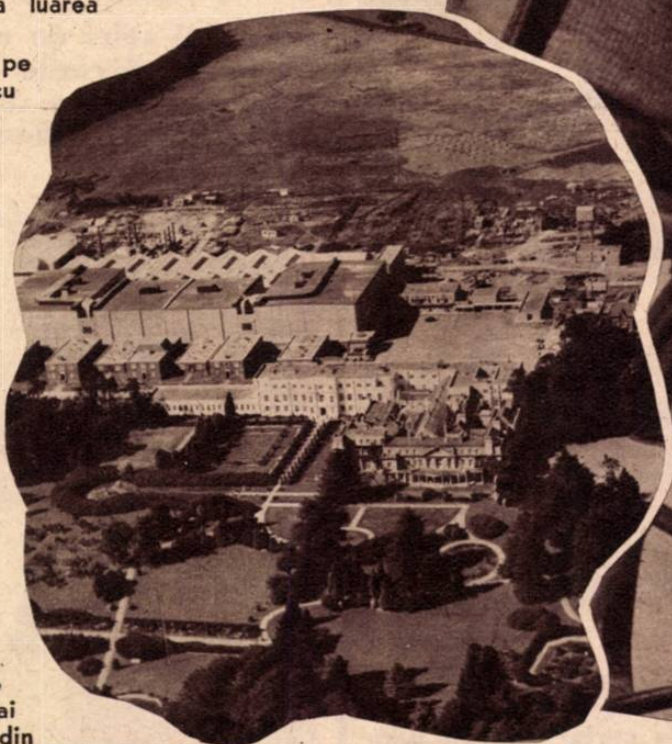
Cu toate acestea, pe nesimțite, în mod inconștient, lucra la înfăptuirea lui. Mama sa muri. Fratele și sora rămaseră pe umerii lui. Acceptă, fără mâhnire, surplusul de lucru, necesitat de noua-i menire. Încercă toate meseriile pe care le poate practica un tânăr american desghețat. Lucra deasemeni pe un câmp de aviație. În orele libere, învăță chiar să piloteze.

Și când fratele și sora sa, începură să muncească și se căsătoriră, el continuă să ducă viața de pustnic, puse parale deoparte și-și cumpără un avion.

Un avion de 175 dolari. Pentru suma aceasta, nu putea pretinde un Clipper, firește. Dar, înfățișat, avionul sbura.

Se prăbușea la pământ, ca oricare alt avion. De acest lucru, Douglas avu prilejul să se convingă.

Dar ce importanță are acest lucru. Reîncepu să facă economii și curând își cumpără alt avion, un Curtis 1929.

Visul lui Corrigan: Hollywood.

Douglas Corrigan, drumul spre cinematograful trecea prin Irlanda...

Din clipa aceea, îndărătul frunții acestui ins încăpățânat cu ochi batjocoritori, sălășluiește o idee — o idee de geniu sau de nebun.

Dacă ar reîncerca aventura colonelului Lindbergh?

Douglas știe că el și avionul lui sunt la înălțimea sarcinei. A parcurs distanța dintre New-York și San Antonio (1.900 mile) în nouăsprezece ore.

El e gata. Dar autoritățile nu iau lucrurile cu atâta ușurință. Pentru ele, traversarea Atlanticului este o aventură care trebuie înconjurată de toate garanțiile de securitate. Și ele nu par să împărtășească încrederea pe care o are Douglas în rabla sa.

Nu i se dă autorizația să plece la Dublin. Dar i se dă voie să meargă dela Los Angeles la New-York. O. K. A ajuns la New-York.

Rezervoarele sale sunt pline de benzină. Și are o grămadă de zahăr în buzunar.

Douăzeci și opt de ore, optsprezece minute mai târziu, aterizează în Irlanda, la Balmoral.

Și două luni după aceea, în studiourile R. K. O.

Și iată de ce s'a filmat „Irlandezul sburător”, povestea vieții sale.

Un film care i-a mărit cu 100.000 dolari contul dela bancă. În vreme ce raidul nu l-a costat nici 70.

Astăzi are un elegant bungalow la Beverly Hills și un apartament din cele mai modeste în oraș. Singurul lux pe care și l-a îngăduit a fost o jachetă nouă de piele, pe care n'a mai părăsit-o de atunci.

BOMBARDAREA ATOMILOR

**INTR'UN LEU 2.400
MILIARDE CAI PUTERE**

obuz, acesta explodează. Dacă am trage un proiectil asupra unui atom și acesta la rândul său trebuie să explodeze. Dificultatea constă în găsirea unor proiectile suficient de mici și repezi. Azi se încearcă cu fărâməturi de atomi numiți *neutroni* și cu ele sunt bombardate atomii. Bombardamentul se execută în laboratoarele lui „College de France” sau la Ivry. La Ivry, într'un hall înalt de șapte etaje, aparatele instalate acolo nasc un trăsnet artificial de 3 milioane de volți. Acest trăsnet lansează proiectilele: neutronii asupra atomilor destinați să devie radioactivi și îi face să explodeze. „College de France” posedă un soi de mitralieră: un *cyclotron* care împrăștie neutronii în cantitate de mai multe miliarde pe secundă.

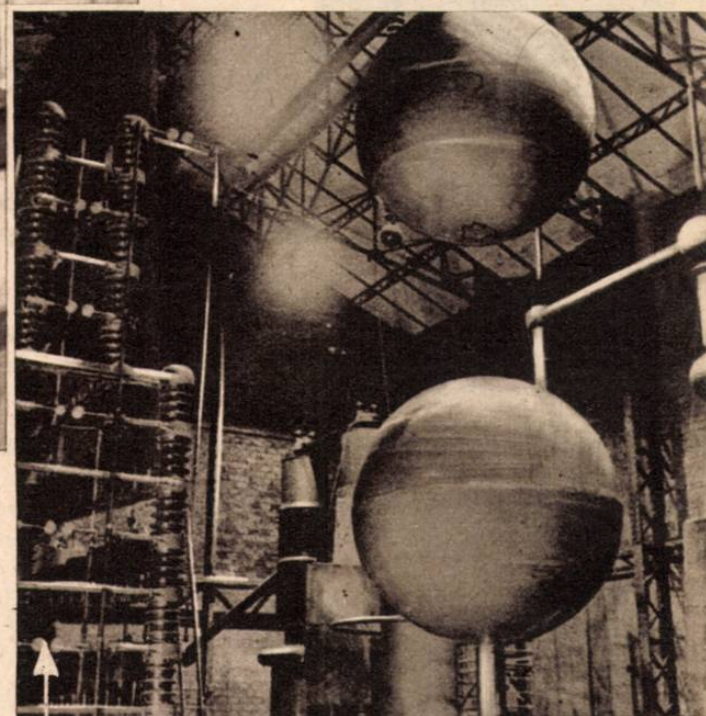
D. Joliot lucrează acum, dimpreună cu colaboratorii săi Holban și Komarski, la ultima sa descoperire.

Dacă toți atomii cuprinși într'un gram de radium — își spun ei — ar exploda dintr'odată, aceasta ar da o putere formidabilă de 1200 miliarde cai. Din nenorocire atomii unui gram de radium nu explodează dintr'odată ci în 3.200 de ani.

Ori Frederic Joliot a găsit soluția problemei: el poate să facă să explodeze deodată miliarde și miliarde de atomi. Ce revoluție în-

(Continuare în pag. 12)

Laboratorul din Ivry. În acest hall imens mașini de înaltă tensiune acumulează electricitate.

STIȚI oare că toate lucrurile sunt formate din aglomerații de grăunțe extrem de mici, numite atomi? Numai în cerneala din această virgulă, sunt un miliard de miliarde de atomi; dacă ați începe să le destrămați în ritm de un miliard pe secundă nu v'ar trebui mai puțin decât 30 de ani.

Câte odată, atomii anumitor corpuri fac explozie;

este fenomenul radioactivității. Atomii radiului sunt cei care explodează cel mai ușor. Pierre și Marie Curie au descoperit principiile radioactivității naturale, iar ginerele și fiica lor, Frederic și Irène Joliot-Curie, încearcă să fabrice corpuri radioactive, la vrere, adică din care să obție la vrere explozia atomilor.

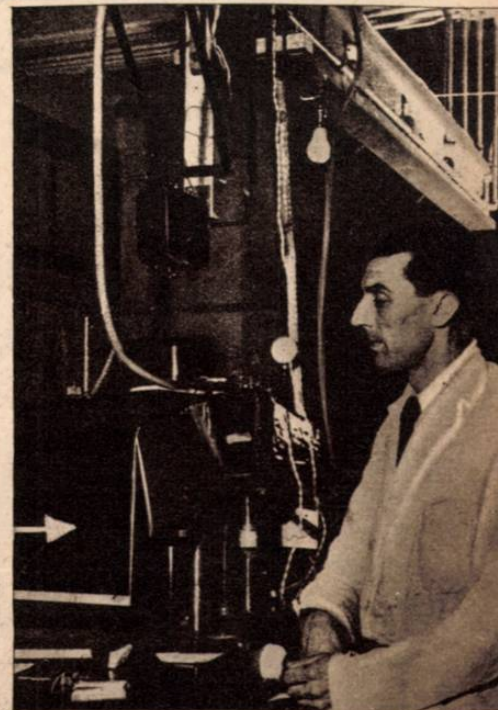
Ei și-au spus: când se trage un glonte într'un

Intre aceste două sfere se aprinde o scântee gigantică. Proiectată de fluxul a milioane de volți neutronii bombardează atomii.

Profesor la „College de France” (universitatea franceză) și premiat cu premiul Nobel, Frederic Joliot lucrează acum la cea mai mare descoperire a secolelor: utilizarea formidabilei puteri închisă în materie.

Sub bombardamentul intens, atomii se sparg sub ochii profesorului Joliot. Ei explodează în interiorul unui recipient plin cu vaporii de apă. Așa pot fi fotografiate traectoriile acestor explozii.

Dansul care a luat LAMBETH-WALK **BOOMS** -A- **DAISY**

1. Doamna și domnul se așează unul în fața celuilalt, împreunând mâinile ca pentru un joc de copii.

PROVERBUL „nimic nou sub soare“ spune foarte mult, totuși, credem că de data aceasta, el nu poate fi întrebuițat, căci americanii nascocesc în fiecare zi câte ceva nou.

Au murit „Big-apple“, „Lambeth-Walk“ și atâtea altele, care desigur n'au pătruns până la noi, ca să se nască cel mai excentric dans lansat până acum: „Booms-a-daisy“! Fotografiile noastre au fost făcute cu ocazia unei demonstrații a fraților Pierre și Doris Lavelle, care — cu altă ocazie — au inventat acest dans, denaturând figurile valsului obicinuit. Compozitoarea Anne Mills, care se afla atunci în sală și-a notat figurile și a scris la ele muzica adecuată.

Doamnelor, domnilor, vă poftim să învățați și dv. — după figurile reproduse de noi — noul dans: „Boomps-a-daisy“!

2. I
ner
pe

3. P
spa
fig
„Mé
„Ge

4. D
— p
par
rev

5. dan
cu
cu

at locul X-ULUI:

Figura a doua: parte-
ii se bat cu mâinile
genunchi. Acum vine
momentul cel mai
„interesant”.

partenerii se ciocnesc
te în spate. La prima
ură ei strigă:
„înile!”, la a doua
nunchii”, la a treia
„Booms”!

upă această ciocnire
rea puțin estetică —
tenerii își fac o
erență, ca de scuză.

Abia acum începe
sul. D-na pornește
piciorul stâng, d-nul
cel drept, și pașii
merg tot înainte.

↑ Apoi se dansează câțiva
pași de vals, în pozițiile
obiceuite bunicilor noștri.
Incercați și dv.!

← Se despart și fiecare
dansează puțin separat.

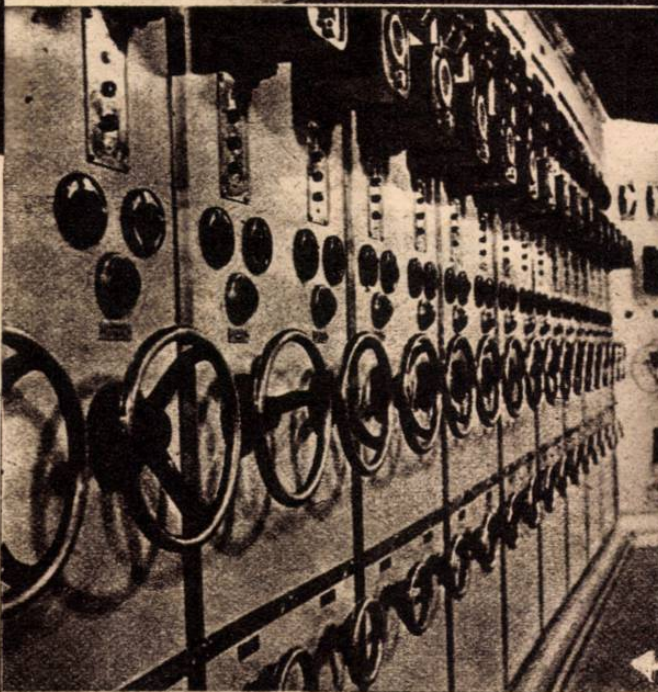
BOMBARDAREA ATOMILOR

(Urmare din pagina 9-a)

D. Komarski (stânga) și Holban colaboratorii d-lui Joliot. →

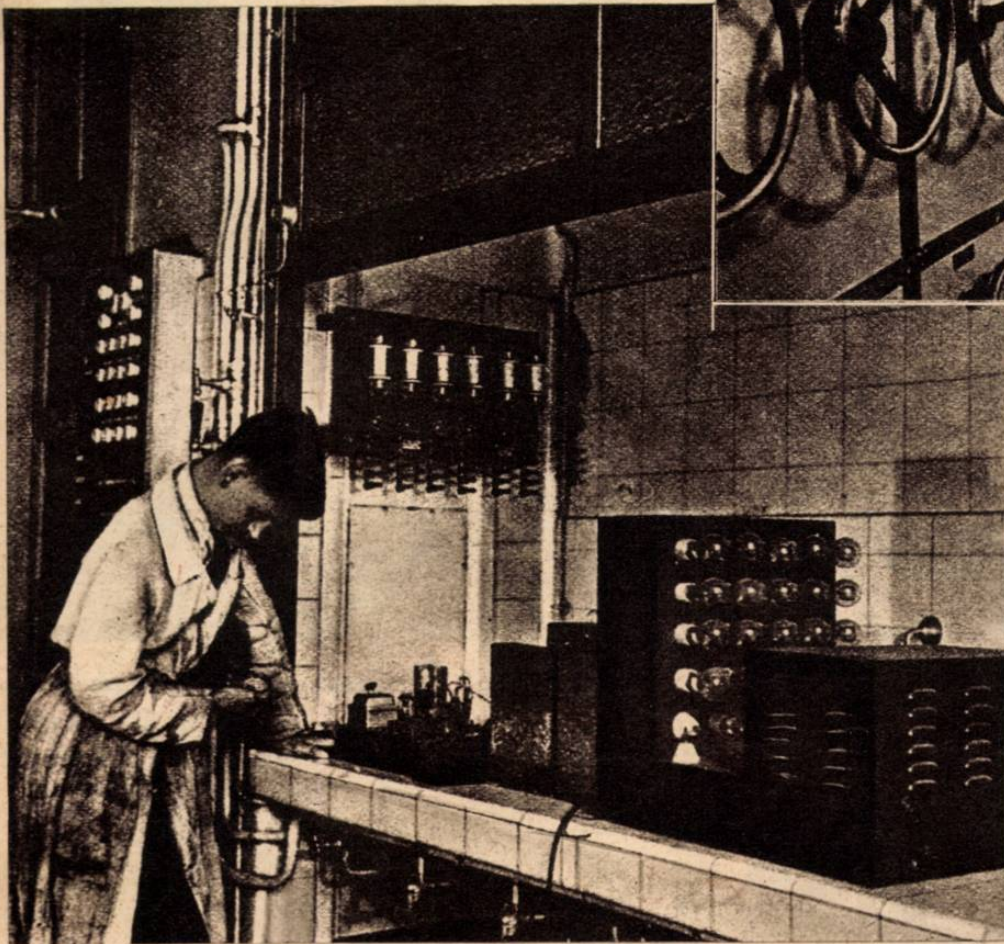

Îngropat sub pământ, într-o vastă cazemată de beton, înăpoia unui blindaj de apă gros de un metru, cyclatronul este cel mai periculos tun împotriva atomilor. Cyclatronu este un electro-magnet în greutate de 30 de tone. Supuse forței electrice, neutronii, proiectilele destinate să bombardeze atomii, se rotesc ca antrenate de un ciclon, pe urmă sunt lansate brusc cu zeci de mii de kilometri viteză pe secundă. Sub lovitura lor atomii se sparg și substanțele devin radioactive.

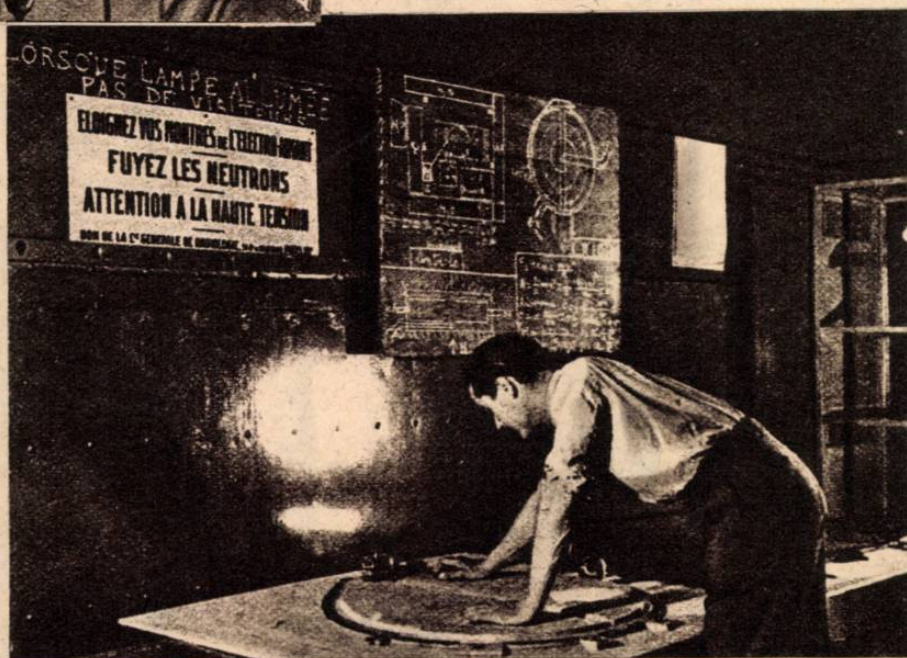

dustrială se va naște din cauza acestei descoperiri, judecați singuri. Inchipuiți-vă că omenirea ajunge să utilizeze explozia atomilor cuprinși în această modestă virgulă, ei bine, vor dispune de o putere destul de mare pentru a putea ridica pe Hymalaia greutatea a 10 turnuri Eiffel. Făcând să explodeze deodată atomii cuprinși într-o monedă de 1 leu s'ar obține puterea a 2400 miliarde cai — ceea ce ar ajunge pentru a face un tren de 40 vagoane să realizeze de 6 ori înconjurul lumii. Și nu e vorba de visuri à la Jules Verne, ci de proiecte în lucru care preocupă zi și noapte o mulțime de savanți fizicieni.

Sala de mașini a unui pachetot sau a unei mari uzine? Nici una nici alta. E tabloul centralei electrice a Universității franceze, una din cele mai perfecționate din lume, care alimentează cyclatronul.

Sgomotul pe care-l fac atomii la disocierea lor este amplificat printr'un haut parleur.

Nimic nu rezistă bombardamentului cyclatronului. Cu toate că aparatul se află îngropat sub blindajul deschis, operatorii trebuie totuși să se pue la adăpost: „Feriți-vă de neutroni” scrie pe avizul din perete.

IN VREMEA CÂND LA TEATRUL NAȚIONAL SE DĂDEAU BANCHETE POLITICE...

A ACUM vreo șaizeci de ani și chiar mult mai încoace, în sala Teatrului Național nu se dădeau numai reprezentații de teatru. În afară de baluri, foarte dese — și pentru aceasta se unifica sala cu scena prin mijlocul unui parchet rulant — la Teatrul Național se organizau banchete în cinstea oamenilor politici — lucru ce astăzi nu ar mai fi cu putință.

Dacă banchetul se dădea în onoarea unui bărbat de seamă — ca C. A. Rosetti sau Ion Brătianu — treacă-meargă.

Dar în ultimul timp se abuză de ospitalitatea sălii Naționalului pentru mese date în cinstea unor mărunți politicieni transformând Teatrul într'un fel de restaurant.

Altă vorbă când sărbătoritul era C. A. Rosetti, — cu prilejul împlinirii a 25 de ani de apariție a ziarului „Românul” creat de Rosetti.

Lui C. A. Rosetti, Teatrul românesc îi datorează mult. În anul 1859 el a luat direcția Teatrului cel Mare numai cu gândul de a-i veni în ajutor, într'un moment greu. După o stagiune de șapte luni, el s'a ales cu o datorie mare, de care nu a scăpat multă vreme.

C. A. Rosetti a fost apoi unul dintre cei mai sârguitori regisori, el conducând repetițiile tuturor pieselor jucate sub direcția sa de asemenea fiind nelipsit dela toate reprezentațiile.

Scurt timp după plecarea sa de la direcția Teatrului, Rosetti a devenit ministru — și în această calitate a fost un sprijinitor al scenei românești.

BANCHETUL DIN 1881

În seara de Duminică 27 Septembrie 1881 C. A. Rosetti, ministru al Internelor este sărbătorit printr'un banchet în sala Teatrului Național.

Felul cum s'a desfășurat acest banchet interesează, căci el aruncă o lumină asupra peisajului vremii, când în sala Teatrului Național se dădeau serbări cu caracter politic.

În ziua banchetului, frontispiciul Teatrului a fost împodobit cu „litere de flacări”: Vivat Rosetti! Sala a fost decorată cu pânarde care purtau devize ale

sărbătoritului: „Voiește și vei putea”, „Luminează-te și vei fi”. Pe scenă un imens tricolor cădea în falduri peste bustul lui Rosetti. Piața Teatrului gemea — ne încredințează „Românul”, care continuă astfel cu descrierea festivității: „Doamna Maria Rosetti, intră în sală dând brațul d-lui E. Stătescu. D. Cariadgi — Primarul îi oferă un buchet. O tăcere adâncă se face și d. C. A. Rosetti vine să ia loc în fața bustului său. D-na Rosetti îi oferă buchetul ce a primit. În acest moment emoțiunea este pe toate figurile și dacă privim bine, lesne vedem lacrimi în ochii celor mai reci chiar”.

Sărbătoritului i s'a oferit o masă sculptată pe care se afla un bust, care-l arăta în costumul de lucru — „în bluză” — bust așezat pe un teanc din zierele înființate de el.

Masa în formă de dublă potcoavă, se întindea din fundul scenei până la intrare. În mijlocul sălei se afla un portret al lui C. A. Rosetti, încadrat într'o ramă cu flori „vieil argente”, iar dedesubtul portretului versuri din tinerețe ale lui Rosetti, brodate pe catifea de elevele Azilului „Elena-Doamna”. Eduard Hubsch și Louis Wiest au „ținut” să dirijeze orchestrele.

C. A. Rosetti

Lume imensă, cu adevărat din toate straturile societății. Actorii erau reprezentați de Matei Millo, Mihail Pascaly, Costachi Dimitriadi și Ștefan Vellescu.

Alexandru Macedonski, în numele grupărei „Literaturul”, a trimis o telegramă care începea cu „Ilustre Cetățean”.

Și-apoi s'au pornit discursurile fără de sfârșit, cu răspunsul de rigoare al sărbătoritului.

La banchetul lui C. A. Rosetti a luat parte lume mai subțire. La altele însă, se amestecau fel de fel de cetățeni, porniți pe vorbărie, mâncare și băutură, încât Templul Thalei Române sfârșea prin a fi pângărit.

Numai vorbim că la baluri, lucrurile nu se petreceau după codul celei mai stricte morale.

Astăzi nu se mai dau baluri și banchete politice la Teatrul Național. Lucrul acesta este semnificativ pentru schimbarea rosturilor românești.

IOAN MASSOFF

Dragoste maternă în grădina zoologică

Una din focile grădinei zoologice din New-York, își sărută copilul, cu adevărată dragoste de mamă. Soțul ei e ceva mai retras. Nici nu-i de mirare, are vreo trei neveste...

**KOLYNOS
ESTE
ECONOMIC**

pentru că un
tub de
KOLYNOS
durează de
două ori mai
mult.

KOLYNOS este o cremă dentifrice științifică, concentrată, la care nu s'a adăugat apă sau ingrediente inutile și nefolositoare, numai pentru a da tubului un volum mai mare. Un centimetru din acest dentifriciu concentrat, aplicat pe peria uscată, ajunge

**ILUMINAȚI SURĂSUL Dv.
cu KOLYNOS**

pentru a conserva dinții sănătoși și strălucitori.

Încercați Kolynos chiar de astăzi și veți constata că:

Kolynos curăță mai bine,
Kolynos nu conține nici ponce nici decolorant,
Kolynos este mai economic.

**CUMPARAȚI TUBUL MARE
e MAI ECONOMIC**

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

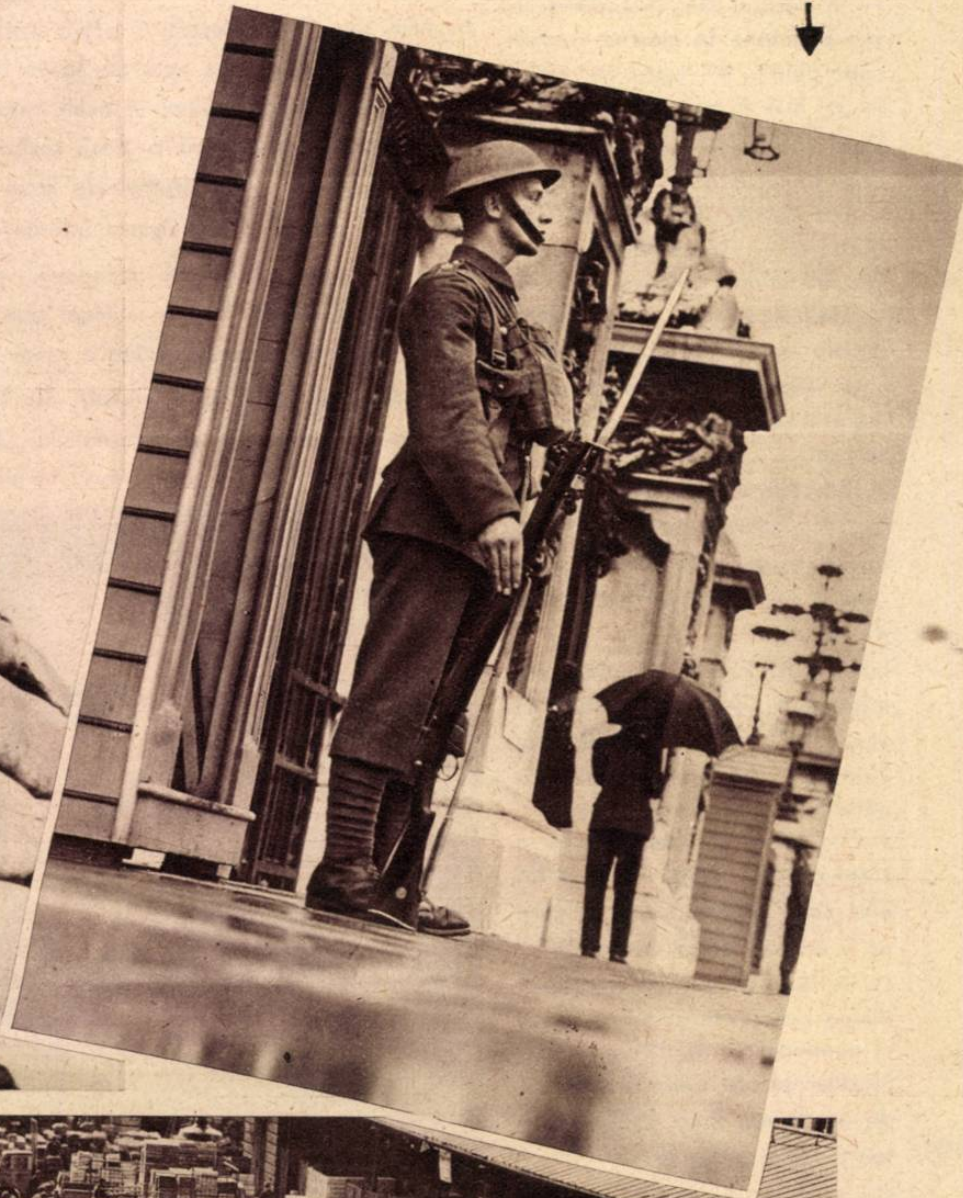
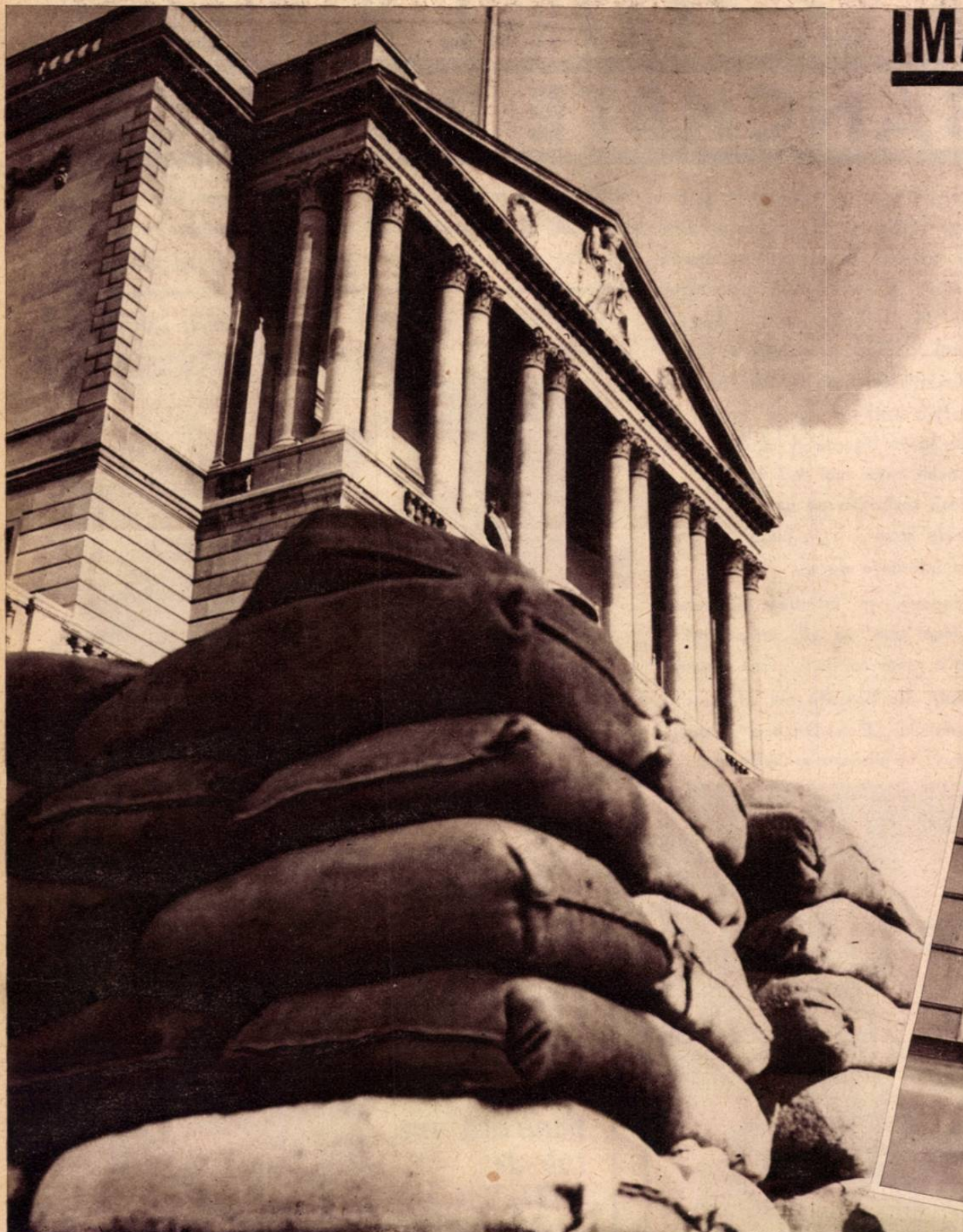
PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP
distrugă definitiv și fără cicatrice
D-na Dr. M. RABINOVICI
Specializată la Paris, boli de piele
C O S M E T I C A
Îngrijirea tenului
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

**Chirurgie
estetică**
a nasului
urechilor
fetei
gușei
și pieptului
Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

IMAGINI DIN LONDRA

SACII DE NISIP APROAPE DE SACII CU BANI
În fața Băncii Angliei au fost puse adevărate piramide de saci de nisip.

GARDA PALATULUI ÎN UNIFORMĂ DE CAMPANIE
Garda dela palatul Buckingham din Londra, care făcea de gardă totdeauna în tunici roșii și celebrele căciuli de urs, au apărut, încă dela începutul războiului, în uniformă completă de campanie, cu masca de gaze.

AFACERILE SUNT AFACERII!
Un mic negustor din Londra și-a acoperit toată prăvălia cu saci de nisip și-și vede, mai departe, liniștit de afaceri.

ANGLIA ARE ALIMENTE!
Faptul că Marea Britanie nu duce lipsa alimentelor este dovedită de acest instantaneu luat, zilele trecute, în piața principală din Londra.

FINLANDA

TARA CELOR O MIE DE LACURI

FINLANDA, țara celor o mie de lacuri, este la ordinea zilei. Așezată la nordul Europei, având vecini pe Suedezi, Norvegieni și Ruși, Finlanda este independentă abia din 1917.

Suprafața țării este de 390.000 km. p. din care o treime este ocupată de lacuri și râuri. Are 3.500.000 de locuitori, majoritatea formând-o Finlandezii (89%) iar restul de 11% — Suedezii. Orașe principale sunt; Helsinki, capitala cu 208.000 loc., Turku, 60.000 loc., Tampere 51.000 loc., Viipuri, 47.000 loc.

Istoria Finlandei este foarte agitată. Primele așezări de Finezi, în jurul golfului Botnic, au fost creștinate de Suedezi în sec. XII. Sub stăpânirea Suediei, au rămas până în 1581, când întemeiază un Mare Ducat. În sec. XVI, acest Mare Ducat se convertește la protestantism și suferă adânc influența culturii scandinave. Limba suedeză este vorbită de cercurile nobililor, limba fineză rămânând limba poporului. În 1809, Rusia anexează Ducatul de Finlanda și îl stăpânește mai bine de un secol. Dar chiar în acest timp Dieta (Riksdag) din Helsingfors continuă să existe formal, având un rol mai mult consultativ.

Revoluția rusă din 1905, aduce sufragiul universal masculin și feminin și mai mult de 70% din electori participă la vot, alegându-se o Dietă reprezentativă și foarte independentă.

În războiul din 1914, o legiune de 3.000 soldați finlandezi luptă în armata germană contra Rusiei. În momentul izbucnirii revoluției irusești din 1917 Adunarea Națională votează independența Finlandei care este recunoscută pe rând de Franța, Germania, Suedia, Norvegia, Danemarca, Anglia și St. Unite. În Martie 1919 Finlanda se declară republică alegându-și primul ei președinte, pe prof. Stahlberg.

Finlanda — țara spre care se îndreaptă toți ochii lumii.

Orașul industrial Tampere.

O vedere asupra capitalei Finlandei.

Politica Finlandei a avut de rezolvat din prima zi a independenței, două probleme grele: chestiunea insulelor Aaland și relațiile cu Rusia Sovietică. În 1918, insulele Aaland, populate în majoritate de Suedezi s'au declarat pentru alipirea la Suedia. Societatea Națiunilor le acordă autonomia sub protectoratul Finlandei.

Cu Sovietele, Finlanda a dus adesea tratative pentru încheierea unui pact de neagresiune dar până azi situația încă nu este clară, între aceste două state. Bogăția principală a Finlandei este lemnul, în special bradul și mesteacănul. Majoritatea terenurilor (73%) sunt acoperite cu păduri. Agricultură, creșterea vitelor și pescuitul sunt ocupațiuni secundare, primul loc ocupându-l industria lemnului. În Finlanda nu există analfabeți. Școlile primare abundă și în cele mai depărtate regiuni, ca Laponia, unde așezările omenești sunt foarte rare, copiii vin să învețe carte la școala care se află la kilometri de coliba părintească. Prima

universitate finlandeză, cea din Helsinki a fost întemeiată la 1640 și este una din cele mai vechi universități din lumea întreagă. Poezia populară a creat o poemă epică minunată, cunoscută pretutindeni — Kalevala. Voinea și cultura Finlandezilor au născut pe acest pământ frumos dar sălbatec o civilizație în care se îmbină cultura occidentală cu sufletul indigen. Orașe în care se poate observa foarte bine acest fenomen sunt multe și nu vom înșira decât pe cele mai importante: Turku (în suedeză Abo) oraș bogat în amintiri istorice, cu un castel medieval și o catedrală, Ulu (în suedeză Uleaborg), Porvoo (în suedeză Borga) reședința marelui poet finlandez Runeberg, Tampere (în suedeză Tamerfors) centru industrial, Rauma (în suedeză Raumo) vechi oraș mărinăresc, Helsinki cunoscut mai ales sub numele suedez Helsingfors, metropola albă care se ridică puternic din stâncile de granit ale Mării Baltice.

**Nuvelă motscrolsistă
de TR. POPESCU**

— Urmează coridorul până ce vei sosi la o poartă ce dă pe o scară în spirală. Te vei urca pe acea scară până la tindă în fața unei alte porți, prin care vei intra și o vei urma până la capăt un alt coridor. Camera roșie e la stânga ta în sensul scărilor.

N'am reținut nimic din cuvintele moșneagului, dar mă îndreptai spre extremitatea coridorului ca un automat.

Mersei astfel cu candela în

mână până în dreptul unei porți. În spatele meu auzii o trântitură de ușe. Bătrânii intraseră în odăita lor.

Poarta însă era încuiată. O împinsei cu putere, doar, doar o ceda. Nimic. Iată însă că deosebii încrustat pe stejarul masiv niște cifre. Privii mai atent. Precis cifrele acestea cuprindeau un secret al porții. Mă uitai mai atent. Zăvorul era pus. Dar unde era cheia?

In niciun caz deplasările să nu depășească cifra 10".

Înțelessei de ce. Așezarea acestor jetoane fixate exact la locul lor, acționau prin diverse ghiare asupra unui mecanism bine stabilit. Începui să mișc jetoanele cu o temeritate bine conturată. Le așezai în numărul de mutații cerut și statuia spre spaima-mi făcu o mișcare circulară de 90 grade. Ușa din spatele meu se deschise scârțâind greoi. Cu cuțitul cel aveam în stânga șoldului, pășii peste pragul ușii. Abia intrai în cameră și o formă curioasă ce sclișea la lumina plăpândă a candeliei, mă pironi locului. Un minut rămăsei împietrit, pentru ca apoi să pot recunoaște statuia în bronz a unui Ganimede cu vulturul său. Nervozitatea - mi creștea. Pe o masă de Boulle un chinez de porțelan al cărui cap începu să se balanseze calm, lovit probabil de cotul meu în trecere, îmi produse din nou un mic fior, întrucât odată cu balansul capului el scotea și niște strigăte înăbușite: „Privește-mă!... Privește-mă!...

Mă aplecai spre el și observai că este așezat pe o bucată de hârtie. Apropiai candela și citii: „Deasupra mea se află un tablou, pe care pictorul a săvârșit câteva erori de logică. Observă bine tabloul“.

(VA URMA)

Astfel ca totalul fiecărei coloane, atât vertical cât și diagonal, să fie acelaș. Poți deplasa jetoanele orizontal, diagonal si vertical.

ce se vor publica în cadrul acestei nuvele se vor trimite după apariția ultimei probleme. Deslegătorii acestor probleme vor primi importante premii oferite de revista noastră. Lista acestor premii va fi publicată într-unul din numerele viitoare ale revistei. Urmăriți, deci, nuvela noastră motscroisistă :

MISTERELE UNEI NOPTI

Cifrele mă intrigau. Ce legătură se putea face între ele? Încercai să le aplic la alfabet. Nimic!... O idee îmi străfulgeră arhitectura cerebrală. Dar dacă... Exact era!

Scosei cheia de acolo și deschisei ușa. Abia trecui pragul, când brusc, ca prin farmec, ambele uși se închiseră în urma mea. Puțin a lipsit ca să rămân fără lumina candeliei.

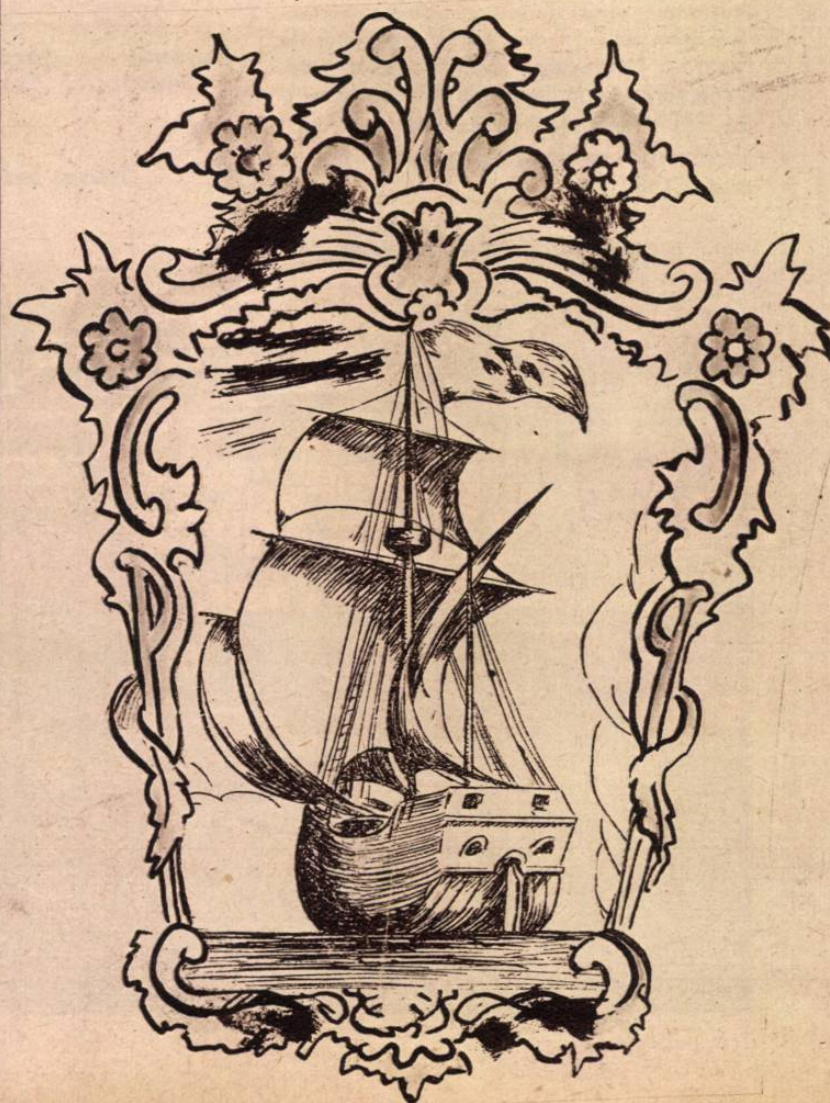
Mărturisesc cinstit, că straniul acelor bătrâni singuratici, mobilierul vechi și înegrit, singurătatea aceluia castel cu inscripții și probleme ce deschid porți magice, mă impresionară profund în ciuda efortărilor ce făceam pentru a rămâne într-o stare de spirit calmă și pozitivă.

În lungul gang subteran suflă un curent puternic de aer și flacăra candelor dansează, făcând să salte și să tremure umbrele.

Ecourile răsunau pe scara în spirală, o umbră mă urma întrecându-mă, o alta fugii din

fața mea în întunecimi. Sosii la
tindă și mă oprii un moment;
ascultai un fâșâit, pe care-l
crezusem că-l aud, apoi satis-
făcut de tăcerea absolută, intrai.
La plăpânda flacăra de
candelă putui observa destul de
limpede, că acest castel avea
fiecare obiect pus la locul lui,
incât îți venea a crede că
fusesse părăsit în ajun. Făcui un
pas înainte, dar mă trăsei brusc
înapoi. În fața ușei era armura
unui cavaler medieval. Umbra
se proiecta cu o realitate sur-
prinzătoare pe peretele alb și-mi
dădu impresia clară a unui om
 viu ce mă pândește.

În una din mâini avea un pergament iar pe scut fixat un pătrat cu cifre mobile. Citii pe pergament „Ca să poți pătrunde în cameră trebuie să aranjezi aceste cifre utilizând căsuța albă și deplasând unul câte unul jetoanele cifrate din careu, astfel ca să obții cu cel mai mic număr de deplasări posibil, o nouă așezare.

ACTUALITĂȚI

Un vas de pasageri depe Atlantic, salvează pasagerii unui vas britanic, scufundat

Îmbarcarea supraviețuitorilor vasului britanic „Kafiristan”, scufundat de submarine germane, pe vasul „American Farmer”.

NOUL PREMIER JAPONEZ

Noul premier japonez, generalul Nobuyuki Abe, dând un interview, la microfon.

Olanda se pregătește să dărâme digurile, în caz de atac

Canalurile olandeze au acum un nivel mai ridicat decât de obicei. În cazul unui atac, digurile vor fi dărâmate și cea mai mare parte a țării inundată

TRUPE BRITANICE ÎN FRANȚA

O parte din trupele engleze debarcând pe pământ francez

REALITATEA FEMEII

CUM PUTEM AJUTA NATURA

ACEASTĂ femeie, al cărei profil îl publicăm în stânga paginii n'a fost deloc frumoasă; faptul că a recunoscut aceasta și a ascultat sfaturile competente ale unei specialiste, a ajutat-o să ajungă la rezultatul dorit și iat-o: este un tip destul de agreabil.

Să știți că 90% din femei nu știu să-și scoată în evidență frumusețea: n'au răbdare să facă practică, pe propriul lor obraz, câteva săptămâni, să experimenteze tot felul de farduri, ca să rămână, până la urmă, la cel care le înfrumusețează.

După cum am mai spus, nu este suficient să vă ocupați o oră pe lună sau pe săptămână, de obrazul dv. E vorba să sacrificați în fiecare zi 10 — 15 minute, pentru a da ochilor o strălucire mai vie, obrazului o vioiciune tinerească și părului o suflare mătăsoasă.

Priviți această tânără femeie:

FRUNTEA EI ERA PEA MICĂ...

...îi urătea nasul, îi lua toată lumina obrazului, Din pricina aceasta, ochii ei păreau mai mici și mai afundați în orbite.

S'a pieptănat deci cu părul dat complet pe spate și și-a făcut în față o buclă înaltă. Părul depe tâmpile l-a periat bine și a aranjat buclele în așa fel, încât să-i mai lărgască puțin obrazul, astfel ca să mascheze fruntea.

OCHII EI ERAU MICI ȘI AFUNDAȚI ÎN ORBITE

...le-a dat un cu totul alt aspect, cu schimbarea coafurei. Și-a aranjat frumos sprâncenele, smulgând firele de sus, dinspre frunte. O linie subțire de creion le face să apară mai adânci, mai închise.

...Și-a făcut foarte ușor genele cu Rimmel, în schimb pe pleoape n'a mai pus niciun fel de fard. Cu creionul de sprâncene, a tras o linie, aproape invizibilă, la coada ochiului, spre tâmpile.

TENUL NU-I ERA PEA CURAT

...a început să se îngrijească; s'a dus la un medic specialist, care i-a ajutat să capete o piele mai fină și mai catifelată.

Având umerii obrazilor mai proeminenți, ea dă cu un strat foarte subțire de rouge pe față, pe care-l acoperă apoi cu pudră în două tonuri.

BUZELE EI ERAU PEA SUBȚIRI

...a întrebuințat deci un rouge de culoare deschisă, ca să le facă să apară mai groase. Cu un rouge lichid a tras o linie împrejurul buzei de sus și a celei de jos, completând apoi cu batonul de rouge. Gura ei a devenit astfel perfectă, nelăsând să se observe defectul pomenit mai sus.

CLAUDE

